821(73)-94
F36

VINOVĂȚIE ASCUNSĂ

UN ROMAN PALPITANT, CU SEX
ŞI VIOLENŢĂ, DEZVĂLUIRI ŞI MISTERE
EXCELENT COMBINATE...

Editura MIRON

DICK FRANCIS

Dick Francis

Vinovăție ascunsă

Decider

by Dick Francis

© copyright by Dick Francisc

© copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Dick Francis

Vinovăție ascunsă

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: ***DOINA CĂLIN***

ISBN 973-95062-9-7

PARTEA ÎNTÎI

Februarie

CAPITOLUL 1

Ieri mi-am pierdut licența.

Pentru un jocheu de alergări cu obstacole, a-şi pierde licența şi a fi exclus din Newmarket Heath este ca şi cum ar fi şters din registrul medical, ba chiar mai rău.

Tăiat de la curse, tîrît de la hipodrom. Mai mult, tăiat de la grajduri. Ceea ce constituie pentru mine o adevărată problemă, întrucît eu trăiesc în unul.

Fără mijloace de existență şi poate fără cămin.

Noaptea trecută a fost un adevărat chin, şi prefer să uit orele acelea groaznice de nesomn. Şoc şi uluire, sentimentul că nu putea să se fi întîmplat, că totul era o greşeală... toate astea au durat pînă după miezul nopții. Şi, cel puțin, stadiul de incapacitate de a crede avusese un anumit confort interior. Înțelegerea deplină care urmase, căzînd ca nu trăsnet, nu avusese nici unul. Viața mea zăcea în jur ca fragmentele unei ceşti de ceai sparte şi eu nu aveam nici clei, nici capacitatea de a o drege.

Azi-dimineață m-am sculat şi mi-am făcut o cafea, apoi m-am uitat pe fereastră la flăcăii care năvăleau

în curte, încălecau şi porneau spre Downs, şi am simţit pentru prima dată gustul amar de a fi un paria.

Fred n-a urlat la fereastra mea cum făcea de obicei „Ai de gînd aă stai acolo toată ziua?"

De data asta aveam.

Nici unul dintre flăcăi nu ridică privirea... îşi ţinură, mai mult sau mai puţin grijulii, ochii în pămînt. Şi erau şi tăcuţi. Al naibii de tăcuţi. L-am urmărit pe Bouncing Bernie urcîndu-şi cele şaptezeci şi două de kilograme pe calul castrat pe care îl călărisem în ultimul timp, şi felul în care îşi lăsă fundul gras în şa avea ceva care semăna a scuză.

Şi el îşi ţinu ochii în jos.

Mîine, am bănuit eu, aveau să fie iar ei înşişi. Mîine aveau să fie curioşi şi aveau să pună întrebări. Am înţeles că nu mă disprețuiau. Erau înţelegători. Probabil prea înţelegători pentru propriul lor confort. Şi stînjeniţi. Şi asta, şi instinctiv destul de delicaţi pentru a nu privi prea curînd în faţă un total dezastru.

După plecarea lor mi-am băut încet cafeaua şi m-am întrebat ce să fac în continuare. O senzaţie scîrboasă, foarte scîrboasă, de goliciune şi pierdere.

Ziarele îmi fuseseră înfipte ca de obicei în cutia de scrisori. M-am întrebat ce gîndise băiatul, ştiind ce livra. Am ridicat din umeri. Poate era preferabil să citesc ce spuneau ei, mizerabilii de ziarişti, Dumnezeu să-i binecuvînteze.

Sporting Life, concis privitor la ştire, ne-a acordat titlul de-o şchioapă şi tratament complet.

„Cranfield şi Hughes descalificaţi".

În vîrful paginii era o fotografie a lui Cranfield şi mai jos, la mijloc, una a mea, tot un zîmbet, făcută în ziua cînd am cîştigat Hennessy Gold Cup. Vreun redactoraş mărunt, dîndu-şi frîu liber ironiei şi publicînd

cea mai veselă poză pe care a putut s-o dezgroape din arhive, mi-am zis cu acreală.

Textul din stînga şi din dreapta feţei mele fericite era dureros de trist.

„Stewarzii au spus că nu sînt satisfăcuţi de explicaţiile mele", a declarat Cranfield. „Mi-au retras licenţa. Nu am de făcut alte comentarii."

Hughes, se scria, spusese aproape acelaşi lucru. Hughes, dacă îmi amintesc eu bine, nu spusese de fapt absolut nimic. Hughes fusese prea uluit ca să poată scoate două cuvinte la rînd, iar, dacă spusese cît de cît ceva, acel ceva n-ar fi putut fi încredinţat tiparului.

N-am citit tot. Citisem totul înainte, despre alţii. Căci „Cranfield şi Hughes" ar fi putut fi înlocuiţi cu oricare alt antrenor şi jocheu care fuseseră suspendaţi. În astfel de ocazii rapoartele din ziare erau mereu aceleaşi: total nedocumentate. Cum o anchetă de curse era un proces privat, forurile conducătoare nu erau obligate să deschidă procedurile publicului sau presei, şi întrucît nu erau obligate, nu o făceau. De fapt, păreau să fie angajate permanent în încercarea de a opri ca prea mulţi oameni să afle ce se întîmplă în realitate.

Daily Witness era la fel de ceţos, în afara celor afirmate de Daddy Leeman. Conform lui:

„Kelly Hughes, pînă acum pretendent de frunte la coroana jocheilor de sărituri a acestui sezon, şi al cincilea pe listă anul trecut, a fost suspendat pe timp nelimitat. Hughes, treizeci de ani, a părăsit sala de şedinţă la zece minute după Cranfield, Arătînd palid şi mohorît, a confirmat că şi-a pierdut licenţa şi a adăugat: N-am nici un alt comentariu."

Au avut nişte urechi fantastice, ziarişti ăia.

Am lăsat ziarul cu un oftat şi m-am dus în dormitor unde mi-am pus pantalonii şi un jerseu, apoi mi-am făcut patul, iar după aceea m-am aşezat pe el, uitîndu-mă în gol. Nu mai aveam nimic de făcut. Din nefericire, nu mai aveam nici la ce să mă gîndesc, în afară de anchetă.

Pe scurt, îmi pierdusem licenţa, din cauză că pierdusem o cursă. Mai precis. Adusesem un favorit focos pe locul al doilea în Lemonfizz Crystal Cup de la Oxford în ultima săptămînă din ianuarie, iar cîştigătorul fusese un outsider lipsit de importaţă. Asta ar fi fost doar un incident nefericit dacă ambii cai n-ar fi fost antrenaţi de Dexter Cranfield.

Declararea învingătorului fusese întîmpinată cu urlete de scîrbă, iar eu fusesem huiduit tot drumul pînă la ţarcul de descălecare.

Dexter Cranfield arătase mai mult îngrijorat decît încîntat de a fi ocupat locul întîi şi al doilea în cea mai masiv sponsorizată alergare a sezonului, iar stewarzii întrecerii ne chemaseră pe amîndoi să dăm explicaţii. N-au fost, au anunţat ei, satisfăcuţi de explicaţii. Aveau să înainteze problema Comitetului Disciplinar al *Jockey Club*.

Două săptămîni mai tîrziu, Comitetul Displinar fu la fel de sceptic că rezultatul-anomalie fusese un accident. Fraudă deliberată asupra publicului care paria, a spus comitetul. Ruşinos, necinstit, dezgustător, a spus. Cursele de cai trebuie să-şi păstreze numele curat. Nu e prima dată cînd fiecare din voi a fost suspectat. Trebuie să se dea pedepse severe, drept descurajare pentru alţii.

Afară, a spus. Şi cărare bătută.

Asta nu s-ar fi întîmplat în America, mi-am zis deprimat. Acolo, toţi alergătorii dintr-un grajd, sau ai unui

stăpîn, în fond, erau acoperiți de un pariu pus pe fiecare din ei, Aşa că dacă, dintr-un grajd, cîştiga outsider-ul şi nu favoritul, pariorii îşi primeau totuşi banii. O să treacă mult timp pînă cînd acelaşi sistem o să traverseze Atlanticul.

Adevărul a fost că Squelch, focosul meu favorit, murise sub mine pe tot parcursul porțiunii drepte şi a fost un miracol că am terminat chiar şi pe locul doi, nu pe al cincilea sau al şaselea. Dacă n-ar fi fost atîtea pariuri pe el, nu l-aş fi istovit aşa cum îl istovisem. Celălalt alergător al lui Cranfield, Cherry Pie, mă depăşise cu zece metri înainte de linia de sosire, ceea ce fusese cel mai tîmpit ghinion.

Înarmat cu nevinovăția mea şi cu credința că, deşi stewazii de la Oxford fuseseră influențați de reacția ostilă a mulțimii, Comitetul Disciplinar, avea să judece problema cu detaşare şi bun-simț, mă dusesem la anchetă fără pic de neliniște.

Atmosfera era detaşată şi rece, nimic de zis. Glacială. Bunul-simț era considerat ca ceva indiscutabil de către stewarzi. În cazul lor, fireşte. În al meu şi al lui Cranfield, nu păreau să creadă că am avea aşa ceva.

Primul indiciu slab că cerul era pe cale să se prăvale veni cînd se citi o listă cu nouă curse anterioare în care eu călărisem pentru Cranfield un favorit învins. În şase din ele, cîştigaseră alți alergători de-ai lui Cranfield. Tot Cranfield avusese alți alergători şi în celelalte trei.

– Asta înseamnă că acest caz pe care îl avem în față nu este nicidecum primul, spuse lordul Gowery. S-a întîmplat iar şi iar. Aceste rezultate par să nu fi fost observate în trecut, dar de data asta ați întrecut clar măsura.

Trebuie că arătăsem tîmpit stînd acolo cu gura căscată de uimire, şi necazul era că ei erau convinşi că eram uimit de cîte dezgropaseră pentru a-mi dovedi vinovăţia.

– Unele din cursele alea au fost cu ani în urmă, am protestat eu. Şase sau şapte ani, unele din ele.

– Cu ce schimbă asta situaţia? întrebă lordul Gowery. S-au întîmplat.

– O chestie de genul ăsta i se întîmplă cînd şi cînd oricărui antrenor, spuse cu aprindere Cranfield. Trebuie că ştiţi că aşa e.

Lordul Gowery îi aruncă o privire rece, care mă făcu să simt fiori de gheaţă pe şira spinării. El chiar crede, mi-am zis înnebunit, el chiar ne crede vinovaţi. Abia atunci mi-am dat seama că trebuia să ne luptăm; şi era deja prea tîrziu. I-am spus lui Cranfield „Trebuia să-l fi avut pe avocatul ăla", iar el mi-a aruncat o privire aproape îngrozită, de aprobare.

Cu puţin înainte de Lemonfizz, *Jockey Club* renunţase la o veche tradiţie autocratică ce nu avea ce căuta în secolul la douăzecilea şi aprobase ca toţi cei care erau în pericol de a-şi pierde mijlocul de trai să poată fi reprezenţi legal în procese, dacă doreau. Concesia era atît de nouă, încît nu devenise un obicei acceptat.

Unul sau doi fuseseră achitaţi cu ajutorul avocaţilor, dar ar fi fost oricum achitaţi, iar dacă persoana acuzată angaja un avocat ca să-l apere, trebuia să plătească ea însăşi taxa. *Jockey Club* nu suporta costurile pentru nici unul dintre cei pe care îi acuza, indiferent dacă reuşea sau nu să-şi dovedească nevinovăţia. La început, Cranfield fusese de acord cu mine că trebuia să găsim un avocat, deşi pe amîndoi ne supăra că trebuia să scoatem biştarii.

Apoi, Cranfield se întîlnise întîmplător la o petrecere cu nou alesul steward disciplinar, cu care era prieten, şi îmi dăduse raportul după aceea. N-avem nevoie să ne cheltuim banii pe un avocat. Monty Midgely mi-a spus confidenţial că cei din Comitetul Disciplinar cred că stewarzii de la Oxford au fost săriţi de pe fix de ne-au raportat, că el ştie că rezultatul lui Lemonfizz a fost pur şi simplu „o întîmplare şi că nu avem de ce să ne facem griji, ancheta va fi doar o formalitate. Zece minute, şi totul se va termina".

Acea asigurare fusese suficientă pentru amîndoi. Nu ne-am alarmat nici măcar cînd, trei zile mai tîrziu, colonelul sir Monty Midgely s-a îngălbenit de icter şi a căzut la pat, şi s-a anunţat că un membru al comitetului, lordul Gowery era mandatat să-i ţină locul în orice anchetă ar fi avut loc în următoarele săptămîni.

Ficatul lui Monty Midgely ne făcuse figura. Indiferent de intenţiile lui, acum era zdrobitor de limpede că Gowery nu era de acord cu ele.

Ancheta se ţinu într-o sală mare, mobilată luxos, la sediul *Jockey Club* din Portman Square. Patru stewarzi, şedeau confortabil în fotolii înşirate de o parte a unei mese lutruise avînd fiecare în faţă un teanc de hîrtii, iar puţin mai la dreapta loc, la o masă mai mică, era instalat un stenograf.

Cînd Cranfield şi eu am intrat în sală, stenograful se agita cu un magnetofon, desfăşurînd un cablu de la aparatul care era aşezat pe masa lui şi tîrîndu-l pe podea către stewarzi. Instală un microfon pe un suport în faţa lordului Gowery, îl deschise, suflă în el şi de cîteva ori, se întoarse la magnetofon, apăsă cîteva comutatoare, şi anunţă că totul era în ordine.

În spatele stewarzilor, la cîţiva metri, se aflau alte

fotolii. Dintre ocupanții lor făceau parte cei trei stewarzi care fuseseră neconvinşi la Oxford, observatorul cursei, handicapper-ul care stabilise greutățile în cadrul cupei Lemonfizz, şi doi stewarzi stipendiați, plătiți de *Jockey Club* şi acționînd la întreceri ca o amestecătură ciudată de curieri pentru stewarzi şi poliția privată a industriei. Ei erau cei care, dacă apreciam că se produsese o încălcare a regulilor, aduceau faptul la cunoştința stewarzilor cursei în cauză, şi îi sfătuiau să deschidă o anchetă.

Ca în orice altă afacere, unii dintre stewarzii plătiți erau oameni de treabă, alții nu. Cei care fuseseră desemnați pentru cursa de la Oxford cu ocazia cupei Lemonfizz aveau renumele de a fi cei mai dificili dintre toți. Cranfield şi eu ne-am aşezat cu fața la masa stewarzilor, dar la o oarecare distanță de ea. Şi noi aveam parte de aceleaşi fotolii luxoase. Foarte civilizat. Cranfield stătea picior peste picior, arătînd relaxat şi stăpîn pe sine.

Eu şi Cranfield eram departe de a fi suflete-pereche. El moştenise o avere de la tatăl lui, un fost fabricant de săpun care eşuase să dobîndească un mult rîvnit rang de pair, în ciuda donațiilor făcute nebuneşte oricărei cauze la modă ce apărea, iar combinația de bogăție şi ambiție socială dezamăgită îl transformase pe Cranfield-fiul într-un snob înfumurat. Pentru el, întrucît mă angajase, eu eram un servitor; şi nu ştia să se poarte cu servitorii.

Oricum, era un antrenor destul de bun. Ba mai mult, avea prieteni bogați care îşi puteau permite cai buni. Alergasem pentru el timp de aproape opt ani, şi cu toate că la început nu puteam să sufăr micile lui apucături de snob, pînă la urmă m-am maturizat suficient ca să le găsesc amuzante. Funcționam strict ca

o echipă de afaceri, chiar şi după atîţia ani. Nici o urmă de prietenie. El ar fi fost revoltat la însăşi ideea asta, iar eu nu îl plăceam destul ca să consider că era păcat.

Era cu douăzeci de ani mai mare ca mine, tipul anglo-saxon, înalt, slab, cu păr fin, ca de şoarece, ochi de un albastru-cenuşiu cu gene scurte şi blonde, un nas drept bine dezvoltat şi dinţi agresiv de perfecţi. Structura lui osoasă era de tipul acceptabil pentru cercul social în care încerca să se mişte, dar liniile pe care concepţia lui despre viaţă le gravase în pielea lui erau un avertisment pentru oricine căuta toleranţă sau generozitate.

Cranfield era umil şi deschis la pungă numai cu cei care puteau să-l tragă în sus. În toate afacerile lui cu cei pe care îi considera inferiori lui lăsa în urmă un val de dezgust şi resentiment. Era fermecător cu prietenii lui, politicos în public cu soţia lui, iar cei trei copii adolescenţi ai lui făceau ecoul deziluziilor lui de superioritate cu o fidelitate demnă de milă.

Cranfield îmi spusese cîteva zile înainte de anchetă că stewarzii de la Oxford erau cu toţii tipi buni şi că doi dintre ei îşi ceruseră personal scuze pentru că înaintaseră cazul Comitetului Disciplinar. Am dat din cap fără să răspund. Cranfield trebuie să fi ştiut la fel de bine ca mine că toţi trei stewarzii de la Oxford fuseseră aleşi numai din motive sociale; nici unul din cei trei nu era în stare să interpreteze o alergare la un nivel care să se apropie cît de cît de cel al unui comentator de curse. Or fi fost ei tipi buni, dar ca judecători erau de groază.

– Vom arăta filmul cursei, spuse lordul Gowery.

Îl arătară, proiectînd din fundul sălii pe un ecran de pe peretele din spatele meu şi al lui Cranfield. Ne-am

întors fotoliile ca să-l urmărim. Stewardul plătit de la Oxford, un codoş gras şi fanfaron, stătea lîngă ecran arătîndu-l pe Squelch cu o baghetă lungă.

– Acesta este calul cu pricina, spuse el, în timp ce caii se aliniau la start. Am reflectat că dacă stewarzii şi-ar fi cunoscut meseria ar fi văzut deja de cîteva ori filmul şi ar fi ştiut care era Squelch fără să mai fie nevoie să le fie indicat.

Stewardul îl arătă mai mult sau mai puțin pe Squelch pe toată durata cursei. Era o cursă fără nimic remarcabil, condusă coform unui tipar bine experimentat: reținut la start, lăsînd pe altcineva să imprime ritmul; uşor spre înainte pînă la locul patru şi stabilit acolo penru o milă sau mai mult; înaintare fără efort spre față veind către al doilea ultim gard şi grăbind pe finiş cu nepăsare.

Dacă calului îi plăcea genul ăsta de cursă, şi dacă era destul de bun, avea să cîştige. Squelch nu putea suferi să fie călărit în orice alt fel. În zilele lui bune, Squelch era destul de bun. Doar că asta nu fusese ziua lui bună.

Filmul îl arăta pe Squelch luînd conducerea la al doilea ultim gard. S-a clătinat puțin la aterizare, semn sigur de oboseală. Trebuise să trag frîul şi să-l îndemn spre ultimul gard, şi asta se vedea clar în film. După ultimul gard, către potou, se zbuciumase sub mine, şi dacă n-aş fi fost necruțător ar fi încetinit ritmul pînă la trap. La finiş, Cherry Pie a venit din urmă surprinzător de iute şi l-a depăşit ca fulgerul.

Filmul se sfîrşi brusc şi cineva aprinse lumina. M-am gîndit că filmul era grăitor şi cu asta totul avea să se termine.

– N-ai folosit cravaşa, spuse acuzator lodul Gowery.

– Nu, domnule, am recunoscut eu. Squelch se cabrează şi sare într-o parte cînd e lovit cu cravaşa. El trebuie strunit cu mîinile.

– N-ai făcut nici un efort să-l faci să alerge din răsputeri.

– Într-adevăr, domnule. Era obosit mort, puteți vedea şi pe peliculă.

– Tot ce pot vedea pe peliculă este că n-ai făcut nici un efort să cîştigi. Ai stat cu brațele nemişcate, nefăcînd absolut nici un efort.

M-am uitat lung la el.

– Squelch nu e un cal uşor de călărit, domnule. El dă tot întotdeauna tot ce poate dar numai dacă nu e tulburat. Trebuie să fie călărit cu calm. Dacă e lovit, se opreşte. El răspunde numai cînd este tras din frîu sau atins uşor cu frîul şi la vocea jocheului său.

– Asta e foarte adevărat, spuse cu pioşenie Cranfield. Întotdeauna i-am ordonat lui Hughes să nu trateze calul cu asprime.

Ca şi cum n-ar fi auzit cuvîntul, lordul Gowery zise:

– Hughes n-a ridicat cravaşa.

Se uită întrebător la cei doi stewarzi care îl flacau, ca şi cum le voia părerea. Cel din stînga, un tinerel care călărise la curse ca amator, dădu vag din cap. Celălalt dormea.

Am bănuit că Gowery i-a dat un picior pe sub masă. Stewardul s-a trezit tresărind, a spus: „Eh? Da, absolut" şi m-a măsurat bănuitor.

E o farsă, mi-am zis, nevenindu-mi să cred. Toată treaba e o nenorocită de farsă.

Gowery dădu din cap, satisfăcut.

– Hughes nu a ridicat nici o clipă cravaşa.

Grăsanul steward plătit dădea pe-afară de încîntare. Spuse:

– Sînt sigur că veți găsi relevant acest al doilea film, domnule.

– Absolut, aprobă Gowery. Să-l vedem.

– Ce film e ăsta? întrebă Cranfield.

Gowery spuse:

– Filmul acesta îl arată pe Squelch cîştigînd la Reading pe 3 ianuarie.

Cranfield reflectă.

– Eu n-am fost la Reading în ziua aceea.

– Nu, aprobă Gowery. Am înțeles că te-ai dus, în schimb la cursa de la Worchester.

O făcu să sune suspect, nicidecum ca ceva perfect normal. Cranfield înscrisese în cursa de la Worcester un cal tînăr şi se dusese să vadă cum se comportă. Squelch era o vedetă consacrată. Nu avea nevoie să fie evaluat.

Lumina se stinse din nou. Stewardul îşi folosi bagheta spre a-l indica pe Kelly Hughes călărind în culorile distinctive ale lui Squelch cu trese alb şi negre şi şapcă neagră. Nu era deloc acelaşi gen de cursă ca Lemonfizz Crystal Cup.

Pornisem devreme spre față pentru a avea o vedere clară a gardurilor, m-am retras cam pe al treilea loc la mijlocul drumului pentru un respiro, şi am forțat iarăşi spre față numai după ultimul gard, pendulîndu-mi cu energie cravaşa pe lîngă crupa calului şi îndemnîndu-l viguros cu brațele.

Filmul se opri, lumina se aprinse, şi se lăsă o tăcere grea şi acuzatoare. Cranfield se uitase încruntat către mine.

– Cred că eşti de acord, Hughes, că ai folosit cravaşa, spuse ironic Gowery.

– Da, domnule, am spus. Ce cursă ați spus că a fost?

– Ultima cursă de la Reading, spuse el enervat. Nu te preface că nu ştii.

– Sînt de acord că filmul tocmai arătat a fost cu ultima cursă de la Reading, domnule. Dar Squelch nu a alergat în ultima cursă de la Reading. Calul din film era Wanderlust. El aparţine domnului Kessel ca şi Squelch, aşa că şi culorile sînt aceleaşi, şi ambii cai au acelaşi tată, ceea ce explică de ce arată la fel, dar calul pe care tocmai l-aţi arătat este Wanderlust. Care, după cum aţi văzut, într-adevăr răspunde bine dacă fluturi cravaşa la el.

Se lăsă o tăcere mormîntală. Cel care o sparse fu Cranfield. Dregîndu-şi glasul, spuse:

– Hughes are absolut dreptate. Acela este Wanderlust.

Nu îşi dăduse seama, m-am gîndit amuzat, pînă nu subliniasem eu. Oamenii cred prea uşor ce li se spune, le e mai comod.

Se auziră nişte şuşoteli grăbite. Nu i-am ajutat. Puteau să se lămurească şi singuri.

Pînă la urmă lordul Gowery întrebă „Are cineva un registru cu palmaresurile?" şi un oficial de lîngă uşă se duse să aducă unul. Gowery îl deschise şi se uită lung la rezultatele de la Reading.

– Se pare, spuse el cu greu, să avem filmul necorespunzător. Squelch a alergat în a şasea cursă al Reading, care, de regulă, este ultima. Totuşi, acum apare că în ziua aceea au fost şapte curse. Novice Chase fiind divizat şi alergat în două părţi, la începutul şi sfîrşitul zilei. Wanderlust a cîştigat a şaptea cursă. O confuzie perfect scuzabilă.

Mi-am zis că nu m-ar fi ajutat cu nimic dacă spuneam că eu consideram că era o confuzie ruşinoasă, dacă nu criminală.

– Am putea vedea acum filmul cel bun, domnule? am întrebat politicos. Cel în care a cîştigat Squelch.

Lodul Gowery îşi drese glasul.

– Nu cred, ăă, că-l avem aici. Oricum, îşi reveni el rapid, nu avem nevoie de el. Este irelevant. Noi nu judecăm cum rezultatul de la Reading, ci pe cel de la Oxford.

Am icnit. Eram cu adevărat uluit.

– Dar, domnule, dacă vă uitaţi la cursa lui Squelch veţi vedea că l-am călărit la Reading exact ca la Oxford, fără să folosesc cravaşa.

– Asta este irelevant, Hughes, pentru că se poate ca Squelch să nu fi avut nevoie de cravaşă la Reading, dar la Oxford a avut.

– Domnule, asta-i esenţa, am protestat. L-am călărit pe Squelch exact în acelaşi mod şi la Oxford şi la Reading, numai că la Oxford a obosit.

Lordul Gowery ignoră total asta. În schimb se uită în stînga şi în dreapta la stewarzii lui şi spuse:

– Nu trebuie să mai pierdem timpul. Pînă la prînz avem de chemat trei sau patru martori.

Stewardul somnoros şi cel mai în vîrstă dădu din cap şi se uită la ceas. Cel mai tînăr dădu din cap şi evită să-mi întîlnească privirea. Îl cunoşteam foarte bine de pe vremea cînd era jocheu amator, şi concurasem des împotriva lui.

Fuseserăm cu toţii încîntaţi cînd fusese făcut steward pentru că el cunoştea la prima mînă genul de împrejurări ciudate care pot apare într-o cursă şi ne-am gîndit că el avea să ne ia întotdeauna partea şi să explice punctul nostru de vedere. După faţa lui jenată, lăsată în jos, am ghicit acum că speraserăm prea mult. Pînă acum nu contribuise cu o vorbă la desfăşurarea anchetei şi arăta intimidat.

Ca simplu Andrew Tring, el fusese vesel, amuzant şi aproape nesăbuit în privinţa gardurilor. Proaspăt moştenitul titlu de baronat şi chiar mai recent dobîndita funcţie de steward păreau s-l fi bătut în cap.

Despre lordul Plimborne, bătrînul somnoros, ştiam foarte puţin, în afară de numele lui. Părea să aibă şaptezeci de ani şi majoritatea mişcărilor lui aveau un uşor tremurat de parcă bătrîneţea îl scutura din temelii şi curînd avea să-l dărîme. Nu auzise clar sau nu înţelesese mai mult de un sfert din ce se spusese, am socotit eu.

O anchetă era de regulă condusă de trei stewarzi, dar în ziua asta erau patru. Al patrulea, care stătea în dreapta lui Andrew Tring, nu era, din cîteva ştiam, nici chiar în Comitetul Disciplinar, darămite steward disciplinar.

Dar avea în faţă un teanc de însemnări la fel de mare, dacă nu mai mare, ca ale celorlalţi, şi urmărea fiecare cuvînt cu ochi de vultur. În ce anume consta rolul lui n-am putut să-mi dau seama, dar nu exista nici o îndoială că lui Wykeham, al doilea baron Ferth, îi păsa de rezultat. Din cei patru doar el păru cu adevărat tulburat că se expusese filmul necorespunzător, şi spuse liniştit, dar cu destulă forţă ca să se audă pînă la Cranfield şi la mine:

– Dacă vă amintiţi, eu am fost împotrivă să se arate cursa de la Reading.

Gowery îi aruncă o privire de gheaţă care i-ar fi nimicit pe oamenii cu pielea mai subţire, dar în faţa furnalului interior al lui Ferth, aceasta se topi neputincioasă.

– Aţi fost de acord să nu spuneţi nimic, spuse Gowery cu aceeaşi nuanţă pătrunzătoare. V-aş fi obligat dacă aţi rămîne la asta.

Cranfield se foise uimit lîngă mine, iar acum, gîndindu-mă la asta a doua zi, micul schimb de cuvinte veninos părea şi mai incredibil. Ce căutase Ferth acolo, m-am întrebat acum, unde nu-i era locul şi unde nu era apreciat?

Telefonul mi-a întrerupt gîndurile. M-am dus în camera de zi să răspund şi am descoperit că era un coleg jocheu care sunase să-şi exprime compătimirea.

El însuşi avusese licenţa suspendată o perioadă în urmă cu trei sau patru ani, şi ştia cum trebuie să mă fi simţit.

– Drăguţ din partea ta că te-ai deranjat, Jim.

– Nici un deranj colega. Spirit de breaslă, şi tot tacîmul. Cum a mers?

– Nasol. N-au ascultat o vorbă din ce-am spus Cranfield şi eu. Ne declaraseră vinovaţi înainte măcar să mergem acolo.

Jim Enders rîse.

– Nu mă miră. Ştii ce mi s-a întîmplat mie?

– Nu. Ce?

– Ei bine, cînd mi-au dat licenţa înapoi, stabiliseră ancheta pentru marţi, iar apoi din nu ştiu ce motive au amînat-o pentru joi după-amiază. Aşa că m-am dus joi după-amiază, şi ei au bombănit şi au mîrîit şi m-au atenţionat să fiu mai atent pe viitor şi m-au ţinut un pic în suspans pînă să-mi spună că puteam să-mi iau înapoi licenţa. Ei bine, m-am gîndit că n-ar fi rău să iau şi un Calendar al Curselor ca să fiu la curent cu programările şi cu ce se întîmplă în lumea noastră, ştii tu. Aşa că am luat calendarul, care se publică joi la ora doisprezece, reţine – doisprezece, l-am deschis şi primul lucru pe care îl văd este o notiţă în care se spunea că licenţa îmi fusese redată. Ce zici de asta?

Publicaseră rezultatul întrunirii cu două ore înainte de începutul ei.

– Nu cred, am spus.

– Ba e foarte adevărat. Şi, reţine, de data asta mi-au dat licenţa înapoi, nu mi-au luat-o. Dar chiar şi aşa, asta dovedeşte că se hotărîseră. Mereu m-am întrebat de ce s-au mai deranjat să mai ţină acea a doua anchetă. Pierdere de timp pentru toţi, colega.

– Este incredibil, am spus. Dar chiar l-am crezut, ceea ce în faţa propriei mele anchete n-aş fi făcut.

– Cînd îţi dau licenţa înapoi? întrebă Jim.

– N-au spus.

– Nu ţi-au spus cînd ai putea să faci cerere?

– Nu.

Jim trînti un cuvînt foarte urît pe fir.

– Şi mai e ceva, colega, trebuie să-ţi alegi momentul potrivit cînd faci cerere.

– Ce vrei să spui?

– Cînd am făcut eu cerere, chiar în ziua cînd mi se spusese că pot, mi s-a spus că singurul steward care avea autoritatea să-mi dea licenţa înapoi plecase într-o croazieră spre Madeira şi că trebuia să aştept pînă se întorcea el.

CAPITOLUL 2

Cînd caii se întoarseră la prînz de la al doilea antrenament, vărul meu Tony urcă tropăind scările şi lăsă urme de băligar şi paie pe covorul meu. Era grajdul lui, nu al lui Cranfield, cel în care locuiam.

Rony avea treizeci de boxe, treizeci şi doi de cai, o casă, o nevastă, patru copii şi o depăşire a contului din bancă. Se mai construiau zece boxe, al cincilea copil era pe drum, iar depăşirea de cont se rontunjea. Eu locuiam singur în apartamentul de deasupra curţii şi călăream tot ce venea acolo.

Totul foarte normal. Şi, în cei trei ani de cînd ne mutaserăm, succesul era în creştere. Suspendarea mea însemna că Tony şi proprietarii aveau să trebuiască să-şi găsească alt jocheu.

El se prăbuşi morocănos într-un fotoliu de catifea verde.

– Te simţi bine?

– Da, am răspuns.

– Dă-mi ceva de băut, pentru numele lui Dumnezeu!

I-am turnat o jumătate de pahar de *J & B*.

– Gheață?

– Lasă-l așa.

I-am dat paharul și el a dat pe gît o bună parte din el. Refacerea începea să aibă loc.

Mamele noastre fuseseră galeze, surori. A mea se măritase cu un băiat din partea locului, așa că am ieșit în întregime celt, scunduț, brunet, îndesat. Mătușa mea o ștersese cu un uriaș blond și slăbănog din Wyoming care îl înzestrase pe Tony cu cea mai mare parte a fizicului său și dublul creierului său.

Scăpat de uniforma *USAAF*[1], tatăl lui Tony redevenise băiat de fermă, nu proprietar de fermă cum dăduse de înțeles rudelor lui prin alianță, și considerase că pentru unicul său copil era mai important să călărească bine decît să învețe ceva din cărțile acelea aiurite.

Ca atare, Tony chiulise cu entuziasm ani de zile de la școală, și nu regretase niciodată. L-am întîlnit prima dată cînd aveam douăzeci și cinci de ani, cînd inima tatălui său dăduse în primire și el își escortase sincer înlăcrimata mamă înapoi în Țara Galilor.

În cei șapte ani care trecuseră de atunci. Tony dobîndise cu oarecare viteză o nevastă englezoaică, un accent semienglezesc, o cunoaștere nepătimașă a curselor de cai din Anglia, o slujbă de ajutor de antrenor și un grajd propriu. Și, de asemenea, undeva pe drum, o sete englezească de nepotolit. De scotch.

Uitîndu-se la băutura împuținată, spuse:

– Ce ai de gînd să faci?

– Nu știu, exact.

---

1. USAAF = Forțele Aeriene ale SUA (din lb. enegleză).

– Ai să te întorci acasă?

– Nu ca să trăiesc, am spus. Am ajuns prea departe.

Îşi ridică puţin capul şi se uită prin cameră, zîmbind. Pereţi simpli, albi, covor gros, maroniu, scaune tapiţate cu catifea în două sau trei nuanţe de verde, mobilă antică, draperii cu dungi roz şi portocalii, grele şi frumoase.

– Aşa, aş zice, aprobă el. E drum lung de la ferma Coedlant băiete,

– Nu mai lung decît de la preeria ta.

El clătină din cap.

– Eu mai am încă rădăcini ţărăneşti. Tu ţi le-ai smuls pe ale tale.

Ager tip, Tony. Un amestec extraordinar de inteligenţă brută şi paie în păr. Avea dreptate; eu îmi scuturasem paiele din al meu. Ne înţelegeam foarte bine.

– Vreau să discut cu cineva care a fost la o anchetă recentă, am spus brusc.

– Mai bine las-o baltă şi uită, m-a sfătuit el. E ca şi cum ai face frecţie unui picior de lemn.

Am rîs, ceea ce chiar era ceva date fiind circumstanţele.

– Nu merg pe principiul cui pe cui se scoate, i-am explicat. Vreau doar să ştiu dacă ce s-a întîmplat ieri a fost... neobişnuit. Procedura, adică. Forma. Lăsînd la o parte că majoritatea dovezilor au fost măsluite.

– Asta bombăneai în drum spre casă?

– Ce bombăneam eu a fost „n-au crezut o iotă din ce am spus noi".

– Deci, cine ce a măsluit?

– Asta-i întrebarea.

Îmi întinse paharul gol şi i-am mai turnat o porţie.

– Vorbeşti serios?

– Da. Pornind de la punctul A, care este că l-am călărit pe Squelch să cîştige, ajungem la punctul B, care este că stewarzii sînt convinşi că n-am făcut-o. Pe drum au fost trei sau patru păsărele care au ciripit voioase şi au mințit cu neruşinare.

– Observ că ceva se mişcă în ruinele de ieri, a spus el.

– Care ruine?

– Tu.

– Oh!

– Ar trebui să bei mai mult, spuse el. Fă un efort. Începe de acum.

– Am să mă gîndesc la asta.

– Fă-o. Se ridică. Este ora mesei. Este timpul să mă întorc la puişorii cu ciocurile larg deschise pentru viermi.

– Azi sînt viermi?

– Dumnezeu ştie. Poppy a spus să vii, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

– Trebuie să mănînci, protestă el.

– Da.

S-a uitat la mine, cîntărindu-mă.

– Cred că ai s-o scoți la capăt, spuse el şi puse jos paharul gol. Sîntem aici dacă ai nevoie de ceva, să ştii. Companie. Mîncare. Fete pentru dans. Fleacuri din astea.

Am dat din cap îm semn de mulțumiri şi a plecat tropotind pe scări în jos. Nu pomenise de caii lui, de curse, sau de ceilalți jochei pe care avea să-i angajeze. Nu spusese că rămînerea în apartament avea să-l stînjenească.

Nu ştiam ce să fac în privința asta. Apartamentul era căminul meu. Singurul meu cămin. Proiectat, transformat, mobilat de mine.

Îmi plăcea şi nu voiam să îl părăsesc.

M-am dus în dormitor. Un pat dublu, dar perne pentru o singură persoană.

Pe scrin, într-o ramă de argint, o fotografie a lui Rosalind. Eram căsătoriţi de doi ani cînd s-a dus să petreacă un weekend obişnuit cu părinţii ei.

Eu avusesem cinci curse la Market Rasen în sîmbăta aia, şi eram în sala de cîntărire cînd, la sfîrşitul după- amiezii, intrase un poliţist şi îmi spusese foarte calm că socrul meu şi soţia lui şi a mea plecaseră în vizită la nişte prieteni şi pe o ploaie deasă, socrul meu făcuse o depăşire riscantă şi intrase într-un camion, şi muriseră toţi trei pe loc.

Se făceau patru ani de cînd se întîmplase asta. Foarte adesea nici nu-mi mai aminteam glasul ei. Alteori mi se părea că e în camera de alături. O iubisem cu patimă, dar nu mai sufeream. Patru ani înseamnă mult.

Aş fi vrut să fie acolo, cu firea ei impetuoasă şi cu loialitatea ei aprigă, ca să-i pot povesti despre anchetă şi ticăloşia ei, ca să fiu alinat.

Ancheta aceea...

Primul martor al lui Gowery fusese jocheul care terminase pe locul trei la Lemonfizz, la două sau trei lungimi în urma lui Squelch.

În jur de douăzeci de ani, rotund la faţă şi necopt, Charlie West era un băiat cu o grămadă de talent înnăscut, dar cu prea puţină autodisciplină. Avea o părere grozavă despre el şi era în pericol să-şi arunce la gunoi viitorul printr-o credinţă evidentă în legile ce se aplicau doar celorlalţi.

Grandoarea lui Portman Square şi ancheta păreau să-l fi domolit. Intră nervos în sală şi rămase unde i se spuse, la un capăt al mesei stewarzilor, la stînga lor şi

la dreapta noastră. Se uita în jos la masă şi ridică ochii numai o dată sau de două ori pe parcursul întregii lui mărturii. Nu se uită deloc la Cranfield sau la mine.

Gowery îl întrebă dacă mai ţinea minte cursa.

– Da, domnule. Era un îngînat moale, abia auzibil.

– Vorbeşte mai tare, spuse iritat Gowery.

Stenograful veni de la masa lui şi mută microfonul astfel încît să fie mai aproape de Charlie West. Acesta îşi drese glasul.

– Ce s-a întîmplat în timpul cursei?

– Păi, domnule... Să o iau de la început, domnule?

– Nu e nevoie să intrăm în detalii inutile, West, spuse nerăbdător Gowery. Spune-ne doar ce s-a întîmplat în capătul îndepărtat al cursei în al doilea circuit.

– Înţeleg, domnule. Ei bine... Kelly, adică, vreau să spun Hughes, domnule... Hughes... Ei bine... Ca...

– West, vino la obiect! Glasul lui Gowery l-ar fi pus pe picioare şi pe cel mai înrăit leneş. Ceafa lui Charlie West se făcu stacojie. El înghiţi în sec.

– În capătul îndepărtat, domnule, unde tribunele ies din vedere, vreo cîteva secunde, ei bine, acolo, domnule... Hughes a tras zdravăn de frîu, domnule...

– Şi ce a spus, West?

– A spus, domnule, „O.K. Frînă, flăcăi."

– Şi ce ai înţeles că a vrut să spună cu asta, West?

– Păi, domnule, că nu căuta să cîştige. Întotdeauna spune asta cînd trage de frîu şi nu încearcă să cîştige.

– Întotdeauna?

– Păi, cam aşa, domnule.

Se lăsă o tăcere considerabilă.

Gowery spuse formal:

– Domnule Cranfield... Hughes, puteți să-i puneți întrebări acestui martor, dacă doriți.

M-am ridicat agale şi am întrebat cu amărăciune:

– Vorbeşti serios cînd spui că în timpul cursei Lemonfizz Cup eu l-am tras pe Squelch înapoi şi am spus: O.K. Frînă, flăcăi"?

West a dat din cap. Începuse să transpire.

– Te rog să răspunzi cu glas tare, am spus.

– Da. Ai spus asta.

– Ba n-am spus.

– Te-am auzit.

– Nu puteai să mă auzi.

– Te-am auzit.

Am tăcut. Pur şi simplu habar n-aveam ce să mai spun. Era ca un joc de copii. Ba da, ba nu, ba da, ba nu...

M-am aşezat. Toți stewarzii şi toți oficialii înşiruiți în spatele lor se uitau la mine. Mi-am dat seama că toți pînă la unul îl credeau pe West.

– Hughes, ai obiceiul să foloseşti fraza asta? Glasul lui Gowery era sec şi acid.

– Nu, domnule.

– Ai folosit-o vreodată?

– Nu în Lemonfizz Cup, domnule.

– Eu am spus, Hughes, ai folosit-o vreodată?

Să mint sau să nu mint...

– Da, domnule, am folosit-o, o dată sau de două ori. Dar nu cu Squelch în Lemonfizz Cup.

– E suficient că ai spus-o, totuşi, Hughes. Vom trage concluziile noastre privitor la cînd ai spus-o.

Îndesă o hîrtie la fundul teancului şi ridică alta. Consultînd-o absent ca unul care ştia pe de rost conținutul, continuă:

– Şi acum, West, spune-ne ce a făcut Hughes, după ce a spus aceste cuvinte.

– Şi-a tras calul înapoi, domnule.

– De unde ştii asta? Întrebarea era o formalitate. O pusese cu tonul unuia care ştia deja răspunsul.

– Eram chiar lîngă Hughes, domnule, cînd a spus despre frînă. Apoi şi-a cocoşat umerii, domnule, şi a tras, şi, ei bine, pe urmă a fost în urma mea.

Cranfield spuse mînios:

– Dar a terminat în faţa ta.

– Da, domnule. Charlie West ridică ochii spre lordul Gowery şi i se adresă numai lui. Bătrînul meu cal n-a putut ţine ritmul, şi Hughes m-a depăşit iar trecînd pe locul doi, domnule.

– Şi cum a sărit Squelch gardul doi?

– Uşor, domnule. L-a abordat exact cum trebuie.

– Hughes susţine că în acel punct Squelch era extrem de obosit.

Charlie West lăsă o scurtă pauză. În cele din urmă spuse:

– Eu nu ştiu despre asta, domnule. Eu unul credeam că Squelch o să cîştige. Încă mai cred că ar fi trebuit să cîştige, domnule, fiind calul care este.

Gowery se uită în dreapta şi în stînga ca să se asigure că tovarăşii lui prinseseră aspectul.

– Din poziţia ta în timpul ultimelor etape ale cursei, West, puteai să vezi dacă Hughes făcea toate eforturile să cîştige?

– Nu prea, domnule, ceea ce era surprinzător.

– Surprinzător?

– Da, domnule. Vedeţi dumneavoastră, Hughes e un artist la asta, domnule.

– Un artist la ce?

– La călăritul care din tribune arată ca un iad la

finiş, domnule, dar el tot timpul a încetinit ca un nebun.

– Hughes are obiceiul să nu călărească pentru a cîştiga?

– Da, domnule.

– Mulţumesc, West, spuse Gowery cu prefăcută politeţe. Poţi să te duci să stai acolo în fundul sălii.

Charlie West o şterse iepureşte spre şirul de scaune rezervate celor care terminaseră de depus mărturie.

Cranfield se întoarse fioros spre mine şi spuse:

– Pentru Dumnezeu, de ce n-ai negat mai vehement? De ce dracu' n-ai zis că a inventat toată treaba.

– Crezi că m-ar fi crezut?

Se uită neliniştit la oficialii acuzatori de peste drum şi află răspunsul în privirile lor implacabile. Totuşi, se ridică şi îşi dădu toată silinţa.

– Lord Gowery, filmul lui Lemonfizz Cup nu susţine acuzaţiile lui West. În nici un punct Hughes nu şi-a tras calul înapoi.

Am ridicat mîna să-l opresc, dar era prea tîrziu. Pe feţele lui Gowery şi lordului Ferth se citea satisfacţia. Ambii ştiau la fel de bine ca mine că ce spusese West era scos din film.

Sesizînd că Squelch avea să iasă din rînd, i-am dat un scurt respiro la o milă de finiş şi acest gest mărunt de fiecare zi era acum supus interpretării greşite.

Cranfield se uită la mine, mirat de reacţia mea.

– I-am dat un răgaz de respiro, m-am scuzat eu. Se vede.

S-a aşezat greoi, încruntîndu-se îngrijorat.

Gowery îi spunea unui oficial „Introdu-l pe domnul Newtonnards" de parcă Cranfield nu vorbise.

Urmă o pauză înainte ca domnul Newtonnards,

cine o mai fi fost şi ăsta, să intre. Lordul Gowery privea uşor peste umărul lui stîng către uşă, oferindu-mi ocazia să-i admir profilul de patrician.

Mi-am dat seama aproape cu o senzaţie de şoc că nu ştiam nimic despre el ca persoană, şi probabil că nici el despre mine. Pentru mine fusese o reprezentare a autorităţii cu A mare.

Nu-i pusesem la îndoială dreptul de a guverna peste mine. Presupusesem cu naivitate că avea s-o facă în mod integru, înţelept şi drept.

Toate astea simple iluzii. Îşi conducea martorii într-un mod care l-ar fi făcut pe Bătrînul Bailey[1] să se clatine. El auzea adevăr în minciunile lui Charlie West şi minciuni în adevărul meu.

Era şi procuror şi judecător, şi admitea dovezile numai dacă se potriveau cu ce voia el.

Respectul pe care îl avusesem pentru el se spulbera ca puful unei păpădii în vînt, şi în locul lui simţeam crescînd în mine un cinism neiertător. Pe lîngă asta îmi era şi ruşine de încrederea mea anterioară.

Cu educaţia pe care o primisem, trebuia să fi ştiut mai bine la ce să mă aştept.

Domnul Newtonnards apăru din sala de aşteptare şi îşi croi drum spre capătul martorilor de la masa stewarzilor, etalînd un boboc de trandafir la butonieră şi cărînd un registru mare, albastru.

Spre deosebire de Charlie West el era stăpîn pe sine şi calm. Văzînd că toată lumea stătea jos, se uită în jur după un scaun şi negăsind nici unul, ceru.

După o pauză de-o secundă, Gowery dădu din

---

1. Nume sub care este cunoscut tribunalul din Londra.

cap, iar oficialul bun la toate de lîngă uşă împinse unul în faţă. Domnul Newtonnards îşi instală în el trupul voluminos îmbrăcat într-un costum de un gri sidefat.

– Cine este ăsta? l-am întrebat pe Cranfield. Cranfield clătină din cap şi nu răspunse, dar ştia, pentru că aerul lui îngrijorat se accentuă.

Andrew Tring îşi răsfoi teancul de hîrtii, găsi ce căuta şi îl scoase afară. Lordul Plimborne avea iarăşi ochii închişi. Începeam să mă aştept la asta, şi oricum nu conta, căci îmi dădeam seama că puterea era împărţită între Gowery şi Ferth, iar Andy Tring şi Plimborne erau de faţadă acolo.

Şi lordul Gowery ridică o foaie de hîrtie, şi am avut iarăşi impresia că-i ştia pe de rost conţinutul.

– Domnul Newtonnards?

– Da, excelenţă. Avea un uşor accent cockney acoperit de anii de trabucuri şi şampanie. Cincizeci şi cinci de ani, i-am dat eu; deloc prost, cunoştea lumea, şi avea prieteni în show-business. Şi nu prea departe: a transpirat că domnul Newtonnards era book-maker[1].

Gowery spuse:

– Domnule Newtonnards, vrei să fii atît de bun să ne povesteşti despre un anumit pariu pe care l-ai încheiat în ziua cu Lemonfizz Cup?

– Da, excelenţă. Stăteam la locul meu în Tattersall's cînd acest client a venit la mine şi mi-a cerut cinci bancnote de zece lire pe Cherry Pie. Se opri aici ca şi cum asta era tot ce considera el necesar.

Gowery îl îmboldi.

---

1. Agent de pariuri la curse.

– Descrie-ni-l, te rog, pe acest om şi spune-ne şi ce ai făcut privitor la cererea lui.

– Să-l descriu? Staţi să văd. Nu avea nimic deosebit. Un bărbat cam voluminos într-o haină de piele de căprioară, cu o pălărie moale şi un binoclu de curse pe umăr. Între două vîrste, aş zice. Poate că avea mustaţă. Nu mai ţin minte, zău.

Descrierea se potrivea la jumătate din bărbaţii care veneau la curse.

– M-a întrebat ce preţ i-aş da pe Cherry Pie, continuă domnul Newtonnards. Nu aveam nici un preţ înscris pe tabela mea, văzînd că Cherry Pie era un aşa outsider. I-am oferit zece lire, dar el mi-a spus că nu era de ajuns şi a dat să plece. Ei bine, afacerea nu mergea prea grozav, aşa că i-am oferit o sută la şase. Mai cinstit de atît nici că se putea, nu-i aşa, ţinînd cont că erau doar opt alergători în cursă. De mult timp n-am mai luat o decizie mai proastă. Peste trăsăturile lui buhăite se aşternu tristeţea amestecată cu stoicismul.

– Deci cînd Cherry Pie a cîştigat, ai plătit?

– Normal. El a pus jos cincizeci de lire şi eu i-am plătit nouă sute.

– Nouă sute de lire?

– Corect, excelenţă, nouă sute de lire, confirmă lejer Newtonnards.

– Şi am putea vedea înregistrarea acestui pariu?

– Categoric. Deschise registrul său mare la o pagină însemnată. În stînga, excelenţă, chiar la jumătatea foii. Însemnat cu cruce roşie. Nouă sute cincizeci, biletul numărul nouă şapte doi.

Registrul trecu din mînă în mînă.

Cu prilejul ăsta Plimborne se trezi şi toţi cei patru se chiorîră la pagină. Registrul se întoarse la Newton-

nards, care îl închise şi îl aşeză în faţa lui.

– N-a fost un pariu foarte mare pe un outsider? întrebă Gowery.

– Ba da, excelenţă. Dar să nu uităm că era o adunătură de gloabe. Fireşte, se mai întîmplă ca o dată la nu ştiu cît timp să mai şi cîştige cîte una.

– Deci n-ai avut nici o îndoială sau, mă rog, reţinere cînd ai riscat o sumă atît de mare?

– Nu chiar, excelenţă. Nu cu Squelch în cursă. Şi, oricum, mi-am scos o parte din pierdere. Un sfert, de fapt, pînă la o treime. Pierderile mele reale au fost patru sute optzeci şi şapte de lire. Apoi am luat trei sute douăzeci pe Squelch şi ceilalţi, deci am rămas cu o pierdere netă pe cursă de o sută optzeci şi cinci de lire.

Eu şi Cranfield am privit o uitătură în care ţipa fiecare sfanţ din cei o sută opt zeci şi cinci.

Gowery spuse:

– Noi nu anchetăm cît ai pierdut dumneata, domnule Newtonnards, ci identitatea clientului care a cîştigat nouă sute de lire pe Cherry Pie.

M-am cutremurat. Dacă West putea minţi, puteau şi alţii.

– Cum am spus în declaraţia mea, excelenţă, nu-i ştiu numele. Cînd a venit la mine mi s-a părut că îl ştiam de undeva, dar în munca mea văd foarte multă lume, aşa că nu m-am gîndit prea mult la asta. Ştiţi cum e. Abia după ce i-am plătit, m-am gîndit. După ultima cursă, de fapt. În drum spre casă. Atunci mi-am dat seama dintr-odată şi am rămas cu gura căscată.

– Te rog să ne explici mai clar, spuse răbdător Gowery. Răbdarea unei pisici la gaura şoarecelui. Anticiparea făcea aşteptarea dulce.

– Nu era vorba atît de el, ci cît despre cel cu care

stătea de vorbă. Stăteau în picioare lîngă balustrada ringului de trecere în revistă la prima cursă. Nu ştiu de ce mi-am amintit, dar mi-am amintit.

– Şi cu cine ai văzut că discuta acest client?

– Cu el. Îşi smuci capul în direcţia noastră. Cu domnul Cranfield.

Cranfield fu imediat în picioare.

– Sugerezi că l-am sfătuit pe acest client al dumitale să parieze pe Cherry Pie? Glasul îi tremura de indignare.

– Nu, domnule Cranfield, spuse Gowery ca vîntul de nord, sugestia este că acest client acţiona în beneficiul dumitale şi că dumneata ai fost cel care a pariat pe Cherry Pie.

– Asta e o minciună!

Negaţia lui aprinsă căzu pe o grămadă de urechi îngheţate,

– Unde e acest misterios om? întrebă el poruncitor. Acest nimeni neidentificat, neidentificabil? Cum poţi să inventezi o aşa poveste şi să o prezinţi ca pe o dovadă serioasă? E caraghios! Absolut caraghios!

– Pariul a fost înregistrat, trînti Gowery, arătînd spre registru.

– Iar eu v-am văzut discutînd cu clientul, confirmă Newtonnards.

Furia lui Cranfield îl lăsă pe acesta fără cuvinte, şi în cele din urmă se aşeză iar, negăsind, ca şi mine, nimic de spus care a fi putut ştirbi ideile preconcepute cu care ne înfruntam.

– Domnule Newtonnards, am spus, l-aţi mai recunoaşte pe acest client?

El ezită doar o fracţiune de secundă.

– Da, l-aş recunoaşte.

– L-aţi mai văzut la curse de la Lemonfizz Cup?

– Nu nu l-am mai văzut.

– Dacă l-aţi vedea iar, i l-aţi arăta lordului Gowery?

– Dacă lordul Gowery ar fi la curse. Cîţiva din oficialii din rîndurile din fund zîmbiră la asta, dar Newtonnards, ce-i al lui e al lui, nu.

N-am mai găsit nimic altceva să-l întreb, şi ştiam că nu făcusem nici un progres. Era enervant.

Ne întorsesem de bună voie la vremurile proaste cînd celor acuzaţi în procesele de curse nu li se permitea să aibă un apărător legal.

Dacă ei nu ştiau cum să se apere, dacă nu ştiau ce întrebări să pună şi sub ce formă să le pună, ghinionul lor.

Dar ăsta nu era ghinion. Asta era propria noastră greşeală prostească. Un avocat ar fi fost în stare să facă zob mărturia lui Newtonnards, dar nici Cranfield nici eu nu ştiam cum.

Cranfield încercă. Era iar în picioare.

– Departe de a paria pe Cherry Pie, am pariat pe Squelch. Puteţi să verificaţi asta la book-maker-ul meu

Gowery pur şi simplu nu răspunse. Cranfield repetă.

Gowery spuse:

– Da, da. Fără îndoială că ai pariat. Este absolut irelevant.

Cranfield se aşeză iar, cu gura căscată. Ştiam exact ce simţea.

Newtonnards fu pus pe liber şi se îndepărtă săltînd uşor spre a lua loc lîngă Charlie West. Cele spuse de el rămaseră în urma lui, înfipte în minţile oficialilor. Nici unul din ei nu ceru confruntarea registrelor.

Nici unul nu sugeră că ar fi putut să fie o confuzie de identitate. Pe feţele lor se vedea clar convingerea

că dacă cineva pariase pe Cherry Pie nouă sute de lire, acesta trebuia să fi fost Cranfield.

Gowery nu terminase. Cu o satisfacție calmă ridică altă hîrtie şi spuse:

– Domnule Cranfield, am aici o declarație făcută sub jurămînt de la o anume doamnă Joan Jones, care a operat la ghişeul de cinci lire din ziua cupei Lemonfizz, precum că a vîndut zece bilete cu cîştig numai pe calul numărul opt unui bărbat cu haină din piele de căprioară şi pălărie moale, între două vîrste. Operarea s-a făcut pe calculator. Şi mai am o declarație similară de la un anume domn Leonard Roberts, care făcea plățile la ghişeul de cinci lire din aceeaşi clădire, cu acelaşi prilej. Amîndoi aceşti angajați şi-l amintesc bine pe client, întrucît erau aproape singurele bilete de cinci lure vîndute pe Cherry Pie, şi cu siguranță singura miză mare. Domnul Roberts i-a plătit acestui om peste o mie de lire în numerar şi l-a sfătuit să nu poarte asupra lui o sumă atît de mare, dar bărbatul a refuzat să-i urmeze sfatul.

Se lăsă altă tăcere acuzatoare. Cranfield arăta complet uluit şi nu găsea nimic de spus. De data asta, am încercat eu pentru el.

– Domnule, acest om a mai pariat pe vreun alt cal din cursă pe calculator? A pariat pe toți, sau pe doi sau pe trei sau pe patru şi a nimerit jackpot-ul din întîmplare?

– N-a fost nici o întîmplare în treaba asta, Hughes.

– Dar, de fapt, a mai pariat şi pe alți cai?

Tăcere mormîntală.

– Ați întrebat, de bună seamă, nu-i aşa? am spus eu logic.

Gowery nu ştia dacă cineva întrebase sau nu. Tot ce ştia era ce stătea scris în declarații.

Mi-a aruncat o privire de gheață şi a spus:

– Nimeni nu pariază cincizeci de lire pe un outsider dacă nu are motive solide să creadă că va cîştiga.

– Dar, domnule...

– Oricum, vom afla. Scrise o notă în josul unei din declarații. Mi se pare extrem de puțin probabil. Dar vom cerceta problema.

Nu făcu nici o sugestie că avea să aştepte să primească răspunsul înainte de a se pronunța.

De fapt, nici nu aşteptă.

CAPITOLUL 3

Am hoinărit fără rost prin apartament, pierdut şi fără astîmpăr. Am reîncălzit cafeaua. Am încercat să le scriu părinţilor mei şi am renunţat după o jumătate de pagină. Am încercat să iau unele decizii cu privire la viitorul meu, dar n-am putut.

Mă simţeam bătut. Mă simţeam stors. Mă simţeam zdrobit.

Şi nu făcusem nimic.

Nimic.

Era pe la sfîrşitul după-amiezii.

Flăcăii forfoteau prin curte pregătind caii pentru noapte, fluierînd şi strigîndu-se unul pe altul ca de obicei.

Am stat departe de fereastră şi pînă la urmă m-am întors în dormitor şi m-am întins pe pat. Ziua începea să pălească. Se lăsa întunericul.

După Newtonnards fusese chemat Tommy Timpson, care îl călărise pe Cherry Pie.

Tommy Timpson era de doi ani la Cranfield şi călărea caii de mîna a doua pe care catadicsea să i-i dea Cranfield.

Cranfield se stabilise la trei jochei: eu, Chris Smith (în prezent în convalescență de pe urma unei fracturi de craniu) şi Tommy.

Tommy primea firimiturile şi merita ceva mai bun. Asemeni multor antrenori, Cranfield nu era în stare să intuiască talentul cînd îl avea sub nas, şi abia după ce mai mulți antrenori mărunți de prin partea locului apelaseră la serviciile lui se trezi şi Cranfield că avea un călăreț folositor de propria-i ogradă.

Crud, în vîrstă de nouăsprezece ani, bîlbîit, Tommy se prezentă cum era mai rău la anchetă. Arăta al fel de speriat ca un mînz de doi ani la poarta primului său start şi ne fu mai mult decît nefolositor lui Cranfield şi mie.

Lordul Gowery nu făcu nimic să-i risipească spaima ci îi puse pur şi simplu întrebări şi-l lăsă să răspundă cum îl tăia capul.

– Ce ordine ți-a dat domnul Cranfield înainte de cursă? Cum ți-a spus să-l mîni pe Cherry Pie? Ți-a dat instrucțiuni să călăreşti ca să cîştigi?

Tommy se bîlbîi şi se cîcîi şi îi spuse că domnul Cranfield îi spusese să se mențină chiar în spatele lui Squelch tot drumul şi să încerce să-l depăşească după ultimul gard.

Cramfield spuse indignat:

– Asta e ce a făcut el. Nu ce i-am spus eu să facă.

Gowery ascultă, întoarse capul spre Tommy si zise din nou:

– Vrei să ne spui ce instrucțiuni ți-a dat domnul Cranfield înainte de cursă? Te rog să te gîndeşti cu grijă.

Tommy înghiți în sec, se uită chinuit la Cranfield şi încercă din nou.

– D... d... d... domnul Cranfield mi-a s... s... s...

spus s... să mă țin după S... S... Squelch şi s... s... să rămîn lîngă el c... c... cît mai mult.

– Şi ți-a spus să cîştigi?

– A s... s... spus, desigur, s... s... să continuu şi s... s... să c... c... cîştig dacă pot, domnule.

Erau nişte instrucțiuni absolut normale. Numai cele mai bănuitoare şi răuvoitoare minți ar fi putut citi în ele ceva necurat.

– L-ai auzit pe domnul Cranfield dîndu-i instrucțiuni lui Hughes cum să-l călărească pe Squelch?

– N... nu, domnule. Domnul Cranfield n... n... nu i-a dat nici un ordin lui Hughes, domnule.

– De ce nu?

Tommy răspunse că nu ştia. Cranfield replică furios că Hughes călărise de douăzeci de ori calul şi nu avea nevoie de instrucțiuni.

– Sau poate ai discutat despre asta în particular, înainte?

Cranfield nu avu nici un răspuns exploziv la asta deoarece, bineînțeles, discutaserăm înainte.

În termeni generali. Ca o problemă de strategie.

– Am discutat despre cursă cu el, da. Dar nu i-am dat nici un ordin anume.

– Deci, conform spuselor dumneavoastră, intenția era ca ambii dumneavoastră jochei să încerce să cîştige?

– Da. Caii mei îşi dau întotdeauna toată silința.

Gowery clătină din cap.

– Declarația dumneavoastră nu este susținută de fapte.

– Mă faceți mincinos? întrebă mînios Cranfield.

Gowery nu răspunse. Dar, da, îl făcea.

Tommy Timpson fu pus pe liber şi Cranfield continuă să fiarbă lîngă mine.

Cît despre mine, eu mă răceam tot mai mult şi nici o instalaţie de încălzire centrală nu m-ar fi putut împiedica. Mă gîndeam că trebuie că auzisem totul, dar mă înşelam.

Au lăsat pînă în ultimul moment ce era mai rău, înălţînd piramida blestematelor de declaraţii pînă putură să-i pună vîrf, ca apoi să se dea înapoi să admire edificiul de necontestat al vinovăţiei.

Ce era mai rău arătase la început foarte inofensiv. Un bărbat suplu şi liniştit, la vreo treizeci de ani, cu o faţă cît se poate de comună. După douăzeci şi patru de ore nu-mi puteam aminti trăsăturile sau glasul lui, şi totuşi nu mă puteam gîndi la el fără să tremur de o furie neputincioasă.

Se numea David Oakley, era detectiv şi locuia în Birmingham.

Stătu în picioare la capătul mesei stewarzilor fără să se agite, ţinînd în mînă un carnet pe care îl răsfoia încontinuu, şi de al început pînă la sfîrşit nici o umbră de emoţie nu-i afectă comportarea.

– În baza instrucţiunilor primite, am făcut o vizită acasă la Kelly Hughes, la grajdurile de antrenament Corrie House, Corrie, Berkshire, la două zile după Lemonfizz Crystal Cup.

Am zvîcnit şi am deschis gura să neg, dar pînă să apuc să scot un cuvînt, el continuă liniştit.

– Domnul Hughes nu era acasă, dar uşa era deschisă, aşa că am intrat ca să-l aştept. În timp ce mă aflam acolo, am observat anumite lucruri.

Cranfield mă întrebă:

– Ce-i cu povestea asta?

– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată.

Gowery impulsionă martorul.

– Aţi găsit anumite obiecte.

– Da, excelență.

Gowery alese trei plicuri mari şi dădu cîte unul lui Tring şi Plimborne. Ferth le avea în față. El scoase conținutul unui plic similar de îndată ce apăruse Oakley, iar acum se uita la mine cu dispreț.

În fiecare plic exista o fotografie.

Oakley spuse:

– Fotografia conține obiectele pe care le-am găsit pe scrinul din dormitorul lui Hughes.

Andy Tring se uită, se mai uită o dată, apoi ridică nişte ochi îngroziți care îi întîlniră pe ai mei pentru prima şi singura dată.

Îşi mută repede privirea, stînjenit şi dezgustat.

– Vreau să văd şi eu fotografia aia, am spus răguşit.

– Desigur. Lordul Gowery împinse peste masă fotografia lui.

M-am ridicat, am parcurs cei trei paşi despărțitori şi m-am uitat la ea.

Preț de cîteva secunde n-am înțeles-o, dar apoi mi s-a tăiat respirația de uluire.

Fotografia fusese făcută de deasupra scrinului, şi era foarte clară. În ea se vedeau marginea ramei de argint şi jumătate din fața lui Rosalind, iar de sub ramă ieşea o coală de hîrtie datată la o zi după Lemonfizz Cup. Pe ea erau cinci cuvinte şi două inițiale.

Cum ne-am înțeles. Mulțumiri. D.C.

Aruncate peste partea de jos a colii, şi răsfirate ca un pachet de cărți de joc, se aflau multe bancnote de zece lire.

Am ridicat privirea şi am întîlnit ochii lordului Gowery, şi aproape că m-am clătinat sub certitudinea absolută din ei.

– E un fals, am spus. Glasul îmi suna ciudat. Este

un fals de la cap la coadă.

– Ce e asta? întrebă Crafield din spatele meu cu un glas în care toți putură auzi conştiența dezastrului.

Am ridicat fotografia şi i-am arătat-o, nemaisimțindu-mi picioarele pe covor. Cînd a priceput ce însemna asta, s-a ridicat încetişor şi a spus cu un glas jos şi muşcător:

– Domnilor, dacă credeți asta, veți crede orice.

Vorbele lui nu avură nici cel mai mic efect.

Gowery spuse doar:

– Ăsta e scrisul dumneavoastră, cred.

Cranfield a clătinat din cap.

– N-am scris eu asta.

– Vă rog să fiți bun să scrieți exact aceleaşi cuvinte pe coala asta.

Gowery împinse peste masă o foaie albă şi, după o clipă, Cranfield se duse la masă şi scrise. Toată lumea ştia că cele două mostre aveau să fie identice, şi au fost. Gowery trecu foaia în mod semnificativ celorlalți stewarzi, iar aceştia compărară şi dărură din cap.

– E un fals, am spus din nou. N-am avut niciodată o scrisoare ca asta.

Gowery mă ignoră. Îi spuse lui Oakley:

– Vă rog să ne spuneți unde ați găsit banii.

Oakley îşi consultă inutil carnetul.

– Banii erau în interiorul bfletului, legați cu un elastic, şi erau băgați sub fotografia iubitei lui Hughes, pe care o vedeți în imagine.

– Nu-i adevărat, am spus. Puteam la fel de bine să nu mă deranjez. Nimeni nu mă ascultă.

– Ați numărat banii?

– Da, excelență. Erau cinci sute de lire.

– Nu era nici un ban, am protestat. Inutil. Şi ori-

cum, am adăugat cu disperare, de ce să fi luat cinci sute de lire ca să pierd o cursă cînd puteam lua cam tot atît cîştigînd-o?

Dacă am crezut că marcasem un punct cu asta m-am înşelat. Exista şi pentru asta un răspuns.

Gowery spuse plat:

– Am înţeles de la domnul Kessel, stăpînul lui Squelch, că îţi plăteşte zece la sută din banii pariaţi pe cîştigător, pe canalele oficiale, prin cec. Ceea ce înseamnă că toate cadourile primite de dumneata de la domnul Kessel sînt impozitate, fapt care face ca cîştigul dumitale net să ajungă la jumătate sau chiar mai puţin de jumătate din cinci sute de lire.

Se părea că îmi cercetaseră veniturile pînă la ultimul penny. Scotociseră în toate direcţiile.

De bună seamă, niciodată nu încercasem să ascund ceva, dar această manevră pe la spate mă făcea să mă simt gol. Şi revoltat.

Şi, în final, neajutorat. Căci abia atunci mi-am dat seama că mă agăţasem de o himeră cînd crezusem că, spunînd adevărul, aveam să fiu crezut pînă la urmă şi totul va ieşi bine.

M-am uitat lung la lordul Gowery. Faţa lui era lipsită de expresie, purtarea foarte calmă. Ajunsese la concluziile lui şi nimic n-ar fi putut să i se clatine.

Lîngă el, lordul Ferth era mai puţin categoric, dar mare parte din zelul lui anterior, părea să se fi evaporat.

Forţa pe care o generase nu-l mai deranja de loc pe lordul Gowery, iar tot ce am putut interpreta eu după expresia feţei lui era un soi de acceptare resemnată.

Nu mai erau multe de spus. Lordul Gowery rezumă pe scurt dovezile împotriva noastră.

Lista curselor anterioare. Nefolosirea cravaşei. Mărturia lui Charlie West. Pariurile puse pe Cherry Pie. Instrucţiunile de călărie date în particular. Dovada fotografică a plăţii făcute de Cranfield lui Hughes,

– Nu poate exista nici o îndoială că avem de a face cu cea mai flagrantă fraudă făcută asupra publicului de la curse. Nu există altă alternativă în afara suspendării licenţelor. Iar dumneavoastră, domnule Dexter Cranfield şi dumneata, Kelly Hughes veţi fi excluşi din Newmarket Heath pînă la o dată care vă va fi anunţată ulterior.

Cranfield, palid şi tremurînd, spuse:

– Protestez. Nu a fost o audiere cinstită. Nici Hughes nici eu nu sîntem vinovaţi. Sentinţa e revoltătoare!

Nici un răspuns din partea lordului Gowery. Lordul Ferth, totuşi, vorbi pentru a doua oară.

– Hughes?

– L-am călărit pe Squelch să cîştige, am spus. Martorii au minţit.

Gowery clătină din cap nerăbdător.

– Anchęta e închisă. Puteţi pleca.

Cranfield şi eu am ezitat amîndoi, încă incapabili să acceptăm că asta era tot. Dar oficialul de lîngă uşă o deschise, şi cei de peste drum de noi începură să discute liniştiţi între ei ignorîndu-ne, aşa că în cele din urmă am ieşit.

Aveam picioarele ţepene şi îmi simţeam capul ca o minge de fotbal care plutea în aer şi corpul ca o bucată de gheaţă.

În sala de aşteptare se aflau mai multe persoane, dar nu le-am văzut limpede.

Cranfield, cu buzele strîns lipite, se îndepărtă de mine şi ieşi glonţ pe uşa îndepărtată.

Ameţit, am luat-o după el, dar mai puţin decis, şi am fost oprit efectiv de un bărbat masiv care mi s-a proţăpit în drum.

M-am uitat absent la el. Domnul Kessel. Proprietarul lui Squelch.

– Ei bine? mă întrebă el provocator.

– Nu ne-au crezut. Am fost amîndoi suspendaţi.

Scoase un şuierat printre dinţi.

– După tot ce-am auzit, nu mă miră. Şi ascultă la mine, Hughes, chiar dacă îţi recapeţi licenţa, pentru mine nu mai călăreşti.

M-am uitat ca orbetele la el şi n-am răspuns. După tot ce se întîmplase, asta părea o bagatelă. Kessel stătea de vorbă cu martorii în sala de aşteptare. Ei ar fi convins pe oricine, se părea.

Oricum, unii proprietari erau impresionabili chiar şi în vremuri normale. Într-o zi aveau toată încrederea în jocheii lor, a doua zi nu mai aveau deloc.

Încredere cu fundaţie plăpîndă. Domnul Kessel uitase toate cursele pe care le cîştigasem pentru ei din pricina uneia pe care o pierdusem.

M-am îndepărtat de ostilitatea lui şi m-am pomenit cu o mînă binevoitoare pe braţ.

Era Tony, care venise cu mine în loc să stea să-şi vadă caii la lucru.

– Vino, spuse el. Să ieşim de aici.

Am dat din cap şi am intrat cu el în lift, am coborît în hol şi de acolo am pornit către uşa principală. Am putut să vedem afară un grup de reporteri asaltîndu-l pe Cranfield, şi în faţa priveliştii am rămas pironit locului.

– Să aşteptăm să plece, am spus.

– N-or să plece. Nu înainte de a te rumega şi pe tine.

Am aşteptat, ezitînd, şi un glas din spatele meu a strigat:

– Hughes!

Nu m-am întors. Simţeam că nu datoram nici cea mai mică politeţe. Paşii se apropiară şi la urmă se opriră în faţa mea.

Lordul Ferth. Arătînd obosit.

– Hughes. Spune-mi. De ce, Dumnezeu, ai făcut asta?

L-am privit împietrit.

– N-am făcut-o.

El clătină din cap.

– Toate dovezile...

– Dumneavoastră să-mi spuneţi de ce nişte oameni decenţi ca stewarzii cred cu atîta uşurinţă o grămadă de minciuni, am spus nepoliticos.

I-am întors şi lui spatele. I-am făcut semn din cap lui Tony şi am pornit spre uşă. La dracu' cu presa! La dracu' cu stewarzii şi cu domnul Kesel.

Şi cu tot ce avea legătură cu cursele.

Valul de furie mă scoase din clădire şi mă purtă vreo cincizeci de metri prin Portman Square, transformîndu-se într-o amărăciune covîrşitoare abia cînd am urcat în taxiul oprit de Tony.

Tony dudui pe scări în sus spre apartamentul întunecat. L-am auzit strigînd:

– Eşti acolo, Kelly?

M-am rostogolit din pat, m-am întins şi m-am dus în camera de zi şi am aprins lumina. El stătea în prag, clipind mărunt, ţinînd în mîini o tavă.

– Poppy a insistat, explică el.

Puse tava pe masă şi dădu la o parte ştergarul care o acoperea.

Poppy îmi trimisese plăcintă fierbinte de pui, o roşie şi o bucată de brînză.

– Spune că n-ai mîncat de două zile.

– Cred că are dreptate.

– Atunci, dă-i bătaie. Se duse instinctiv la sticla de whisky şi turnă cu generozitate în două pahare.

– Ia de aici. Pentru început, bea asta.

Am luat paharul şi am înghiţit o gură. Am simţit în piept o dîră de foc. Prima înghiţitură era întotdeauna cea mai bună. Tony a dat paharul pe gît şi l-a umplut iar.

Am mîncat plăcinta, roşia şi brînza. Mi-am astîmpărat foamea de care nici nu fusesem conştient.

– Poţi să rămîi un pic? am întrebat.

– Nţ!

– Voiam să-ţi povestesc despre anchetă.

– S-a făcut, spuse el cu satisfacţie. Abia aşteptam.

I-am povestit tot ce se întîmplase aproape cuvînt cu cuvînt.

Uimirea lui Tony fu evidentă.

– Ţi s-a înscenat toată treaba!

– Corect.

– Dar, desigur, nimănui n-o să-i ţină una ca asta!

– Ba se pare că îi ţine foarte bine.

– Dar n-ai fi putut să spui ceva ca să dovedeşti...

– Ieri n-am găsit nimic de spus, şi asta e tot ce contează. Întotdeauna e uşor să găseşti cele mai istețe chestii pe care le-ai fi putut spune, după aceea, cînd e prea tîrziu.

– Deci, ce ai de spus?

– Presupun că, în primul rînd, aş fi întrebat cine i-a dat instrucţiuni acelui aşa-zis detectiv să-mi cotrobăie prin apartament. În baza instrucţiunilor, a spus el. Ei bine, ale cui instrucţiuni? Ieri nu m-am gîndit să întreb.

Acum îmi dau seama că ăsta ar putea fi întregul răspuns.

– Ai presupus că stewarzii i-au dat instrucțiuni?

– Cred că da. Nu m-am gîndit cu adevărat.

– Poate chiar stewarzii au fost.

– Nu. Ei ar fi putut trimite un investigator, să zicem, dar e greu de crezut că i-ar fi pus la dispoziție cinci sute de lire un bilet plastografiat şi i-ar fi spus să le fotografieze undeva în apartamentul meu. Or el asta a făcut. Cine i-a dat instrucțiuni?

– Chiar şi să-l fi întrebat, nu ți-ar fi răspuns.

– Cred că nu. Dar cel puțin le-aş fi dat un pic de gîndit stewarzilor.

Tony clătină din cap.

– Ar fi spus că a găsit banii după fotografia lui Rosalind. Cuvîntul lui împotriva cuvîntului tău. Nimic diferit.

Se uită mohorît în paharul lui. M-am uitat mohorît în al meu.

– Ticălosul ăla de Charlie West! am spus. Cineva a ajuns şi la el.

– Presupun că n-ai spus, de fapt, „Frînă, flăcăi!"

– Vezi tu, am spus-o. Nu în Lemonfizz, fireşte, ci cu două săptămîni mai înainte, în urmărirea aceea cumplită de la Oxford, cînd ultimele două curse au fost abandonate din cauza ninsorii. Am lovit toate gardurile pe amărîtul ăla de cal începător pe care bătrînul Almond nu şi-a bătut capul să-l antreneze ca lumea, şi jumătate din ceilalți alergători erau la fel de novici, şi formam cu toții un grup care era la vreo douăzeci de lungimi în urma celor patru care erau ceva mai bunicei, şi era lapoviță şi n-aveam chef să sfîrşesc cu vreun os rupt de pomană, aşa că atunci cînd am ieşit din raza tribunelor am strigat: „O.K. Frînă, flăcăi!" şi

tot grupul a încetinit recunoscător şi am terminat cursa mult mai încet decît am fi putut s-o facem. Asta nu a afectat rezultatul, fireşte. Dar asta e. Am spus-o. Ba mai mult, Charlie West m-a auzit. El doar a mutat-o de la o cursă la alta.

– Nemernicul!

– De acord.

Poate că nimeni nu ajunsese la el. Poate că doar se gîndise că avea să primească ceva mai multe alergări dacă eu eram trecut pe tuşă.

Am reflectat asupra acestui aspect şi am clătinat din cap.

– N-aş fi crezut că e atît de jigodie.

– Nu se ştie niciodată. Tony îşi termină băutura şi îşi mai turnă distrat încă o porţie. Ce-a fost cu bookmaker-ul?

– Newtonnards? Nu ştiu. Acelaşi lucru, presupun. Cineva i-a făcut-o şi lui Cranfield. Amîndurora, de fapt. Stewarzii n-ar fi putut suspenda unul din noi fără celălalt. Am fost amîndoi lucraţi cu măiestrie.

– Mi se face rău, spuse Tony. E o ticăloşie.

Am dat din cap.

– Şi a mai fost ceva privitor la anchetă. Un curent subteran foarte puternic. Adică, a fost puternic la început. Ceva între lordul Gowey şi Ferth.

Şi apoi Andy Tring, el şedea acolo arătînd ca o frunză de salată ofilită.

Am clătinat din cap a nedumerire. Era ca şi cum două animale puternice pîndeau în bălării, gata să se repeadă unul la altul. Nu le vedeai, dar în aer era un soi de tensiune.

Cel puţin, aşa a fost pînă la un punct...

– Stewarzii sînt şi ei oameni, spuse Tony. Arată-mi o organizaţie în care nu există luptă pentru putere sub

aparența ei domnoasă. E în firea lucrurilor. N-are nici o legătură cu faptul că tu şi Cranfield sînteți sau nu vinovați.

Pe jumătate m-a convins. Topi restul de whisky şi-mi spuse să nu uit să fac la fel.

Banii. Asta era altă problemă. Căci începînd de ieri nu mai aveam nici un venit.

Căci Asigurările Sociale nu plăteau ajutorul de şomaj liberilor profesionişti, cum eram considerați toți jocheii.

– Am de gînd să aflu, a spus dintr-o dată.

– Ce să afli?

– Cine ne-a înscenat afacerea asta.

– Sus pînzele! spuse Tony nesigur pe picioare. Sus şi pe ei, băieți! Ridică sticla goală şi se uită la ea cu regret. E vremea de culcare, cred. Dacă ai nevoie de ajutor în companie, contează pe sîngele meu galez pînă la ultima picătură.

O luă împleticit spre uşă, se întoarse şi îmi oferi un rînjet prietenesc.

– Vezi să nu cazi pe scări, i-am spus.

PARTEA A DOUA

MARTIE

CAPITOLUL 4

Roberta Cranfield arăta magnific în camera mea de zi. M-am întors din sat unde am fost să cumpăr whisky şi am găsit-o instalată pe Chippendale-ul meu restaurat.

Catifeaua verde susținea nişte picioare interminabile şi o rochie de lînă de un purpuriu adînc, iar părul ei bogat de culoarea frunzelor uscate de fag contrasta spetaculos cu draperiile. Sub păr avea pielea albă, sprîncene incredibile, ochi de chihlimbar, pometi fotogenici şi o gură nervoasă.

Avea nouăsprezece ani, şi nu o plăceam.

– Bună dimineața, am spus.

– Uşa era deschisă.

– E un obicei pe care va trebui să-l curm.

Am scos sticla din foiță şi am pus-o împreună cu două pahare scunde pe o tavă mică de argint pe care o cîştigasem cîndva la o cursă sponsorizată de nişte fabricanți de dulciuri. Tava cîntărea şapte sute de grame, dar era stricată de inscripția: K.HUGHES, JOCHEUL CÎŞTIGĂTOR, CURSA CU OBSTACOLE CIOCOLATA DE ARGINT. Ciocolata de argint, ce să spun!

Iar eu nu mănînc niciodată ciocolată. Nu-mi permit, din punctul de vedere al greutății.

Ea dădu lejer din mînă, arătînd camera.

– Trăieşti în lux.

M-am întrebat de ce venise.

– Vrei o cafea?

– Cafea şi cannabis.

– Va trebui să te duci în altă parte, am spus.

– Eşti foarte țepos.

– Ca un cactus.

Se uită fix la mine fără să clipească vreo jumătate de minut, spoi spuse:

– Am spus cannabis doar ca să te zgîlțîi.

– Nu sînt zgîlțîit.

– Nu. Văd asta. Efort irosit.

– Cafea, deci?

– Da.

M-am dus la bucătărie şi am pus filtrul. Bucătăria era în alb şi maro şi arămiu şi galben. Culorile mă încîntau.

Culorile îmi dădeau genul de hrană mentală pe care îmi imaginam că alții o găseau în muzică. Nu puteam să sufăr muzica, uram genul de umplutură de care nu puteai să scapi în restaurante şi avioane, nu aveam un casetofon, şi preferam liniştea.

Ea mă urmă din camera de zi şi se uită în jur pe jumătate mirată.

– Toți jocheii trăiesc aşa?

– Fireşte.

– Nu cred.

Se uită în dulapul cu uşi din pin din care luasem cafeaua.

– Îți găteşti singur?

– De cele mai multe ori.

– Recherch lucruri precum shashlik? O nuanță batjocoritoare.

– Cotlete.

Am turnat cafeaua în două căni şi i-am oferit frişcă şi zahăr. Şi-a pus frişcă din belşug, dar nu şi zahăr, şi s-a cocoțat pe un taburet înalt tapițat cu galben. Părul ei arămiu se asorta şi cu bucătăria.

– Se pare că suporți foarte bine, spuse ea.

– Ce?

– Suspendarea.

N-am răspuns.

– Un cactus nu e în aceeaşi clasă, spuse ea.

Şi-a băut cafeaua pe îndelete, înghițitură cu înghițitură, urmărindu-mă gînditoare peste buza căniі. Am urmărit-o şi eu. Aproape de înălțimea mea, extrem de sigură pe ea, degajată peste poate. O văzusem crescînd şi transformîndu-se dintr-o copilă năzuroasă într-o egoistă de paisprezece ani, apoi într-o debutantă greu de mulțumit şi de acolo într-o imitație de fotomodel cu nuanțe de plictiseală. Călărisem peste opt ani pentru tatăl ei, dar ne întîlniserăm rar şi vorbiserăm şi mai rar, iar cînd se întîmpla să îmi vorbească părea să țintească exact deasupra creştetului meu.

– Îmi îngreuiezi situația, spuse ea.

– Să-mi spui de ce-ai venit?

Ea dădu din cap.

– Credeam că te cunosc. Acum se pare că nu.

– La ce te aşteptai?

– Păi... Tata spunea că ai venit de la o fermă unde porcii intrau şi ieşeau din casă.

– Tatăl tău nu exagerează.

Ea ridică bărbia pentru a alunga familiarismul, gest pe care îl văzusem, de sute de ori la ea şi la frații ei. Un gest copiat de la părinții ei.

– Găini, am spus, nu porci.

Ea îmi aruncă o privire de sus. I-am zîmbit slab şi am refuzat să mă las pus la punct. Am urmărit cum i se învîrteau rotiţele în timp ce se gîndea cum să abordeze un cactus, şi treptat, bărbia îi coborî.

– Găini – găini?

Nu era rău deloc. Zîmbetul îmi deveni autentic.

– Cînd şi cînd.

– Nu semeni cu un... adică...

– Ştiu exact ce vrei să spui. Şi e timpul numai bun să scapi de lanţurile alea.

– Lanţuri? Despre ce vorbeşti?

– Lanţurile din mintea ta. Gratiile de fier din sufletul tău.

– Mintea mea e în regulă.

– Glumeşti. E plină ochi de idei de acum o jumătate de secol.

– N-am venit aici să... începu ea exploziv, iar apoi se opri.

– N-ai venit aici să fii insultată, am spus ironic.

– Ei bine, nu. Dar nu voiam să spun asta.

– De ce ai venit?

Ea ezită.

– Voiam să mă ajuţi.

– Ca să ce?

– Să... mă descurc cu tata.

Eram surprins că avea nevoie de mine ca „să se descurce" cu tatăl ei.

– În ce constă ajutorul?

– El este... e atît de zguduit. În ochi îi apărură în mod neaşteptat lacrimi. Ele o stînjeneau şi o enervau, şi clipea mînioasă ca să nu le văd. Am admirat lacrimile dar n-am înţeles motivul din care încerca să le ascundă. Iată-te pe tine umblînd degajat de colo-colo

şi cumpărînd whisky şi făcînd cafea, ca şi cum nici o avalanşă asurzitoare nu s-a năpustit asupra ta şi ţi-a făcut viaţa zob şi toate gîndurile un adevărat iad, şi poate că tu nu înţelegi cîtă nevoie de ajutor are cineva în starea asta, şi de ce are nevoie de ajutor, dar, oricum, tata are nevoie.

– Nu de la mine, am spus cu jumătate de gură. Nu are o părere prea bună despre mine ca să pună ceva preţ pe ajutorul meu.

A deschis gura mînioasă apoi a închis-o la loc şi a suspinat adînc.

– Şi s-ar părea că are dreptate, spuse ea.

– Punct ochit, punct lovit. Ce fel de ajutor, aşadar?

– Vreau să vii să stai de vorbă cu el.

Discuţia mea cu Cranfield probabil că avea să fie tot atît de terapeutică precum praful de scărpinat la un sugar. Totuşi, ea nu prea mi-a lăsat loc de întors.

– Cînd?

– Acum... Doar dacă nu ai altceva de făcut.

– Nu. N-am.

Ea se strîmbă şi făcu un mic gest ciudat cu mîinile.

– Atunci, vrei să vii acum... te rog?

Ea însăşi era surprinsă de rugămintea autentică din acel „te rog". Mi-am închipuit că venise să dea ordine nu să se roage.

– Foarte bine.

– Grozav. Era dintr-o dată iar foarte degajată, iar fiica patronului. Îşi puse cana de cafea pe placa de scurs şi porni către uşă.

– Ai face bine să mă urmezi în maşina ta. Nu are rost să te iau cu a mea pentru că vei avea nevoie de a ta ca să te întorci.

– Asta aşa e, am aprobat.

S-a uitat la mine bănuitoare, dar a hotărît să tacă.

– Blana mea e în dormitorul tău.

– Ți-o aduc eu.

– Mulțumesc.

M-am dus în camera de zi şi de acolo în dormitor. Blana ei zăcea grămadă pe patul meu. O blană begru cu alb, în dungi orizontale. Am luat-o şi m-am întors, şi am descoperit că mă urmase.

– Mulțumesc foarte mult. Se întoarse la mine şi întinse brațele ca să o îmbrac. Am îmbrăcat-o. S-a învîrtit încetişor, încheindu-şi nasturii negri şi lucioşi. Apartamentul ăsta este cu adevărat fantastic. Cine este decoratorul tău?

– Un tip pe nume Kelly Hughes.

Ea înălță din sprîncene.

– Recunosc mîna de profesionist cînd o văd.

– Mulțumesc.

Ea ridică bărbia.

– În fine, dacă nu vrei să spui...

– Vreau să spun. Am spus. Mi-am decorat singur apartamentul. De la şase ani am văruit cocinele.

Nu ştia prea bine dacă să fie amuzată sau ofensată şi evită lucrul ăsta schimbînd subiectul.

– Fotografia aceea... e soția ta, nu-i aşa?

Am dat din cap.

– Îmi amintesc de ea, spuse ea. Era întotdeauna foarte dulce cu mine. Părea să ştie ce simțeam. Mi-a părut cu adevărat îngrozitor de rău cînd a murit.

M-am uitat mirat la ea. Oamenii cu care Rosalind fusese foarte dulce fuseseră în mod invariabil nefericiți. Avusese darul să sesizeze asta şi să-şi ofere ajutorul fără să-i fie cerut. Nu mi-aş fi închipuit-o pe Roberta Cranfield ca fiind nefericită cu toate că între doisprezece şi cincisprezece anim cînd o cunoscuse Rosalind, putea să fi avut problemele ei.

– N-a fost rea ca nevastă, am spus uşuratic, şi domnişoara Cranfield a dezaprobat şi asta.

Am părăsit apartamentul şi, de data asta, am încuiat uşa. Roberta îşi parcase Sundbeam-ul Alpine în spatele grajdurilor şi de-a curmezişul uşilor garajului în care îmi ţineam eu Lotus-ul. A dat înapoi şi şi-a întors maşina cu mişcări agresive, iar eu am lăsat un interval de voie înainte de a o urma pe poartă, pentru a evita o întrecere pe parcursul celor optsprezece mile pînă la casa ei.

Cranfield trăia într-o casă din epoca victoriană timpurie într-un cătun aflat la patru mile de Lambourn. O reşedinţă de ţară de domn, ar fi numit-o agenţii imobiliari, construită înainte ca revoluţia industrială să invadeze Berkshire şi la fel de neinfluenţată de revoluţia socială în curs de desfăşurare o sută de ani mai tîrziu. Elegantă, fermecătoare, fără dată, era o casă care îmi plăcea foarte mult. Păcat că nu puteam spune acelaşi lucru despre ocupanţii ei.

Am urcat pe aleea asfaltată ca de obicei şi am parcat în lungul ţarcului de lîngă grajd. Acolo se afla o boxă de cal cu rampa coborîtă şi unul din flăcăi mîna un cal în ea. Archie, şeful flăcăilor, veni la mine de cum mă văzu coborînd din maşină.

– Este o afacere al naibii de împuţită, spuse el. E o mîrşăvie, asta e. Pur şi simplu o mîrşăvie.

– Caii pleacă?

– Unii stăpîni au trimis deja boxele. Pînă poimîine toţi vor fi plecaţi. Faţa lui bătută de vînt era un amestec de furie, frustrare şi nelinişte. Toţi flăcăii au fost puşi pe liber. Chiar şi eu. Iar eu şi nevastă-mea tocmai am luat un credit pentru una din casele nou construite în susul şoselei. Un bungalow, exact ce şi-a dorit ea dintotdeauna. A muncit ani de zile pentru asta,

economisind. Acum nu se mai opreşte din plîns. Ne-am mutat în el numai de-o lună, înţelegi? Cum crezi că o să putem să ne plătim în continuare ratele? Şi nici nu e măcar vorba că, aşa cum spunea conaşul ar fi trucat blestemata aia de cursă. Oricine putea să vadă că Cherry Pie ăla avea să fie bun într-o zi. Dacă, într-adevăr, conaşul ar fi făcut-o, parcă n-ar fi fost chiar atît de rău. Dacă o merită, să-i fie învăţătură de minte, şi aş încerca să scot o compensaţie de la el pentru faptul că o să trebuiască să vindem casa, ceea ce nu ar fi atît de uşor încrucît mai sînt două case goale şi apoi e atît de departe de Lambourn... Ţi-o spun cinstit, aş vrea cu tot sufletul să nu ne fi mutat din căsuţa conaşului, aşa întunecoasă şi igrasioasă cum era... George, strigă el pe neaşteptate la un flăcău care înjura şi împingea un animal îndărătnic, nu-ţi vărsa focul pe cal, nu e vina lui... Se repezi în ţarc şi luă el calul, liniştindu-l imediat şi conducîndu-l în boxă fără nici o problemă.

Era un şef excelent mai bun decît majoritatea, şi multe din succesele lui Cranfield erau opera lui. Dacă îşi vindea casa şi se instala în altă slujbă, Cranfield nu avea să-l mai recapete. Poate că licenţa de antrenor nu era pierdută pe vecie dar stîlpul principal al grajdului avea să fie.

Am urmărit un alt flăcău ducînd un cal spre o boxă ce aştepta. Şi el arăta îngrijorat. Ştiam că nevasta lui era pe punctul de a da naştere primului lor copil.

Unora din flăcăi nu le păsa, desigur. Existau slujbe berechet în grajdurile de curse şi un acoperiş deasupra corpului era la fel ca altul. Dar nici ei nu aveau să se întoarcă. Nici majoritatea cailor şi nici mulţi dintre proprietari. Totul era la pămînt.

Sătul de furia altora ca şi de a mea, am luat-o pe

scurtătură către casă. Maşina Robertei era parcată în faţa uşii principale şi Roberta stătea lîngă ea uitîndu-se în jur.

– Deci, iată-te. Credeam că ai dat bir cu fugiţii.

– Am parcat lîngă ţarc.

– Nu suport să mă duc acolo. Nici tata nu poate. De fapt, nu iese din camera lui. Va trebui să vii sus ca să-l vezi.

A intrat pe uşa din faţă şi a traversat treizeci de metri pătraţi de covor persan. Cînd am ajuns la piciorul scării, uşa bibliotecii se dădu de perete şi pe ea ieşi doamna Cranfield.

Doamna Cranfield dădea întotdeauna uşile de perete, ca şi cum suspecta că în spatele lor se petrecea ceva reprobabil şi voia să-i prindă pe păcătoşi în flagrant delict.

E o femeie urîtă care nu se farda deloc şi care se îmbrăca în rochii de lînă lălîi.

Cu mine nu vorbise niciodată altceva decît despre cai, şi mă îndoiam că ar fi putut să vorbească şi altceva. Tatăl ei era baron irlandez, ceea ce poate că explica mariajul.

„Socrul meu, lordul Coolihan..." era auzit Cranfield spunînd şi era auzit spunînd-o mult prea des. M-am întrebat dacă, după povestea cu Gowery, era un picuţ nemulţumit de aristocraţie.

– Ah, dumneata erai, Hughes, spuse doamna Cranfield. Roberta mi-a spus că o să te aducă. Deşi nu înţeleg ce bine poţi face dumneata. În definitiv, dumneata ne-i băgat în încurcătura asta.

– Ce-am făcut?

– Dacă ai fi făcut o cursă mai bună cu Squelch, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Mi-am înghiţit şase răspunsuri şi n-am spus nimic.

Dacă suferi destul de mult, îți verşi focul pe cele mai apropiate obiecte. Doamna Cranfield continuă să-şi verse năduful.

– Dexter a fost extrem de şocat să audă că aveai obiceiul să pierzi curse în mod deliberat.

– La fel cum am fost şi eu, am spus sec.

Roberta înaintă nerăbdătoare.

– Termină, mamă. Vino, Hughes. Pe aici.

Nu m-am mişcat. Ea urcă trei trepte, se opri, şi se uită în spate..

– Vino, ce mai aştepți?

Am dat din umeri. Indiferent ce aşteptam, nu aveam să-l capăt în casa aia. Am urmat-o la etaj, apoi pe un culoar lat şi de acolo în camera tatălui ei.

Camera era înțesată de mobilă grea de mahon dintr-o perioadă mai tîrzie decît casa, avea un covor brumăriu decolorat, draperii brumării de pluş decolorate, şi un pat cu cuvertură indiană.

Pe o latură a patului stătea Dexter Cranfield, cu capul plecat şi umerii cocoşați pînă la urechi. Mîinile îi stăteau blegi pe genunchi, cu degetele îndoite, şi se holba la podea.

– Aşa stă ore întregi, şopti lîngă mine Roberta. Şi, uitîndu-mă la el, am înțeles de ce avea ea nevoie de ajutor.

– Tată, spuse ea înaintînd şi atingîndu-l pe umăr. Kelly Hughes e aici.

Cranfield spuse:

– Spune-i să se ducă să se împuşte.

Ea văzu zvîcnetul de pe fața mea, şi după expresia chipului ei am înțeles că ea se gîndea că eram supărat, că credeam că şi Cranfield mă socotea cauza tuturor necazurilor lui.

Pe total, am decis să nu-i cristalizez temerile spu-

nîndu-i că, după părerea mea, Cranfield vorbise de împuşcat pentru că împuşcatul era în mintea lui.

– Întinde-o! am spus, şi mi-am smucit capul spre uşă.

Bărbia se ridică reflex. Apoi s-a uitat la epava de taică-său, şi iarăşi la mine, care îi dădusem ceva bătaie de cap să mă aducă, şi cea mai mare parte a îmbătoşării se evaporă.

– Foarte bine. Am să fiu jos în bibliotecă. Să nu pleci fără... să-mi spui.

Am clătinat din cap şi ea a ieşit liniştită, închizînd uşa după ea.

M-am dus la fereastră şi am privit priveliştea. Petice de cîmp, împestriţînd valea. Copaci aplecaţi în aceeaşi parte de vîntul care bătea dinspre dealuri. Un şir de piloni, un ciorchine de acoperişuri de case de ţară. Nici un cal în zare. Camera era pe partea opusă grajdurilor.

– Ai o armă? am întrebat.

Nici un răspuns dinspre pat. M-am dus şi m-am aşezat lîngă el.

– Unde e?

Ochii i-au alunecat o fracţiune de secundă în direcţia mea, pe urmă înapoi. M-am ridicat şi m-am dus la masa de lîngă pat, dar pe ea nu se afla nimic mortal, şi nici în sertar.

Am găsit-o în spatele tăbliei înalte a patului. Un Purdey frumos lucrat, mai potrivit pentru fazani. Ambele ţevi erau încărcate. Le-am scos cartuşele.

– Foarte scîrbos, am remarcat. Şi foarte nechibzuit. Şi, oricum, nu intenţionai s-o faci.

Nu eram deloc sigur de asta, dar nu strica să încerc să-l conving.

– Ce cauţi aici? m-a întrebat el indiferent.

– Să nu vorbeşti aşa cu mine.

– Atunci cum?

Capul i s-a înălţat puţin, exact ca al Robertei. Dacă îl făceam să se înfurie, pe jumătate avea să-şi revină. Iar eu puteam să plec acasă.

– E inutil să stai aici bosumflat. Nu realizezi nimic.

– Bosumflat? era supărat, dar nu suficient.

– Cineva ne-a luat jucăriile. Foarte necinstit. Dar nu cîştigăm nimic smiorcăindu-ne prin colţuri.

– Jucării... Vorbeşti prostii.

– Jucării, licenţe, care-i diferenţa? Lucrurile pe care le preţuim cel mai mult. Cineva ni le-a smuls. Ni le-a luat prin vicleşug. Şi nimeni în afara noastră nu le poate lua înapoi. Nimeni altcineva nu se va deranja.

– Putem face cerere să le recăpătăm, spuse el fără convingere.

– Oh, putem. După şase luni, presupun. Dar nu avem nici o garanţie că o să şi le primim. Singurul lucru cu cap este să începem să ripostăm chiar acum şi să aflăm cine ne-a făcut-o. Cine şi de ce. Iar după aceea am să-i frîng gîtul.

Încă se mai holba la podea, tot cocoşat. Încă nu mă putea privi în faţă, ca să nu mai vorbesc de ceilalţi. Dacă n-ar fi fost un snob în ascensiune, m-am gîndit eu fără milă, prezentele lui necazuri n-ar fi produs o aşa prăpastie. El se afla pe marginea ei pur şi simplu prin faptul că nu era în stare să îndure oprobiul publicului datorat suspendării.

În ce mă privea, nu ştiu cît de mult îmi păsa. Era foarte bine să te ştii nevinovat, şi chiar să ai şi prieteni apropiaţi care credeau asta, dar nu prea puteai umbla prin lume purtînd o pancartă care spunea: „Sînt nevinovat. N-am făcut-o niciodată. Totul a fost o înscenare împuţită".

– Pentru tine nu-i atît de rău, spuse el.

– Asta-i perfect adevărat. Am făcut o pauză. Am venit prin țarc.

Scoase un sunet jos de protest.

– Se pare că Archie se ocupă personal de tot. Şi e îngrijorat cu privire la casa lui.

Cranfield făcu o mişcare cu mîna de parcă ar fi spus cum credeam eu să o să-şi bată el capul cu problemele lui Archie cînd le avea pe ale lui.

– N-ar fi rău să plăteşti o perioadă ratele lui Archie.

– Poftim? Asta, în sfîrşit, îl stîrni. Capul i se înălță cu cel puțin zece centimetri.

– Sînt doar cîteva lire pe săptămînă. Pentru tine e un fleac. Pentru el e o problemă de viață sau de moarte. Iar dacă îl pierzi, n- ai să mai ai niciodată atîția cîştigători.

– Tu... tu... se bîlbîi el. Dar tot nu ridică privirea.

– Un antrenor e la fel de bun ca flăcăii lui.

– Asta-i o prostie.

– În clipa de față ai flăcăi buni. I-ai dat afară pe cei proşti, pe cei aspri şi leneşi. La timp să alcătuieşti o echipă bună, dar dacă n-o ai, nu poți avea o proporție mare de cîştigători. S-ar putea să-ți recapeți licența, dar pe flăcăii ăştia n-ai să-i mai ai înapoi, şi grajdului îi vor trebui ani de zile să se pună iar pe picioare. Dacă o va face vreodată. Şi aud că deja i-ai pus pe toți pe liber.

– Ce altceva era de făcut?

– Pute-ai să încerci să-i mai ții o lună.

Capul i se mai înălță un pic.

– N-ai nici cea mai mică idee cît m-ar costa asta. Salariile la mai mult de patru sute de lire pe săptămînă.

– Trebuie că mai ai încă mult de primit din taxele

de antrenare. Proprietarii rareori plătesc în avans. Nu va trebui să bagi prea adînc mîna în buzunar. Nu o lună, oricum, şi s-ar putea nici să nu dureze atît.

– Ce anume?

– Să ne recăpătăm licenţele.

– Nu fi caraghios!

– Vorbesc serios. Ce-ai de pierdut? Salariu pe patru săptămîni pentru băieţii tăi? Oare nu merită să plăteşti atît dacă există şansa ca într-o lună să te întorci la curse? Proprietarii o să-şi trimită urgent caii înapoi, mai ales dacă le spui cu încredere că te aştepţi să te întorci în afacere cît se poate de curînd.

– Nu vor crede.

– Vor fi nesiguri. Şi asta e de ajuns.

– Nu există nici o şansă de întoarceree.

– Oh, ba da, există al dracului de bine, am spus cu tărie. Dar numai dacă vrei să profiţi de ea. Spune-le flăcăilor că îi mai ţii puţin. Mai ales lui Archie. Du-te în ţarc şi spune-le acum.

– Acum?

– Desigur, am spus nerăbdător. Probabil că jumătate din ei au scris deja altor antrenori şi au citit rubricile cu oferte de muncă.

– N-are nici un rost. Părea să se fi cufundat într-o amărăciune proaspătă. Totul e inutil. Şi nici că s-ar fi putut întîmpla într-un moment mai prost. Edwin Byler urma să-mi trimită caii lui. Totul era aranjat. Acum se înţelege că a telefonat să spună că treaba a căzut şi caii lui rămîn acolo unde sînt, la Jack Roxford.

Să antrenezi caii lui Edwin Byler era ca şi cum ţi-ar fi picat din cer o găleată cu aur. Era un om de afaceri din nord care scosese cîteva milioane din emisiuni poştale, şi folosise o parte din bani pentru a-şi îndeplini o dorinţă mai veche, şi anume ambiţia de a stă-

pîni cea mai bună herghelie de cai de curse din Marea Britanie. Patru din caii lui actuali costaseră fiecare mai mult decît plătise cineva mai înainte. Cînd voia, plătea.

Numai că voia ce e mai bun, şi cumpărase destui cai pentru a-şi fi asigurat pentru încă două sezoane locul întîi pe lista Proprietarilor Cîştigători. Să fi urmat să antrenezi caii lui Edwin Byler şi acum să n-o mai faci era o cruzime rafinată care punea capac la toate.

Să fi urmat să călăresc caii lui Edwin Byler... cum fără îndoială aş fi făcut... Şi asta era o împunsătură care durea.

– Atunci, cu atît mai mult are rost, am spus. Ce stimulent mai mare îţi trebuie? Arunci la gunoi fără luptă nu numai ce ai dar şi ce ai putea avea... De ce dracu' nu te ridici de pe pat ca să te porţi ca un gentleman şi să arăţi că ai viaţă în tine?

– Hughes! Era scandalizat. Dar încă stătea jos. Încă nu se uita la mine.

Am făcut o pauză, măsurîndu-l. Apoi, încetişor, am spus:

– Foarte bine, atunci. Am să-ţi spun eu de ce nu vrei. Nu vrei din cauză că... într-o anumită măsură... chiar eşti vinovat. Te-ai asigurat că Squelch nu o să cîştige. Şi ai pariat pe Cherry Pie.

Asta l-a dat gata. Nu doar că a ridicat capul, dar, tremurînd, a fost în picioare.

CAPITOLUL 5

– Cum îndrăzneşti?

– Cinstit, în clipa de față aş îndrăzni practic orice.

– Spuneai că toată afacerea a fost o înscenare.

– Aşa a şi fost.

O parte din furie i se domoli. I-am aţîţat-o iar.

– Ne-ai servit lor pe tavă.

Înghiți în sec, ochii îi fugiră dintr-o parte în alta, oriunde numai la mine nu.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Nu mai fi atît de slab, a spus pierzîndu-mi răbdarea. L-am călărit pe Squelch, ții minte? Era el ca de obicei? Nu era.

– Dacă sugerezi că eu l-am dopat... începu el exploziv.

– Fireşte că nu. Oricum, l-au testat, nu-i aşa? Rezultat negativ. Normal. Nici un antrenor nu are nevoie să-şi dopeze un cal care nu vrea el să iasă cîştigător. Este ca şi cum ai lovi o muscă cu un buldozer. Există metode mult mai subtile. Chiar inocente. Poate ar trebui să fii mai blînd cu tine însuți şi să recunoşti că l-ai oprit în mod absolut nevinovat pe Squelch să cîştige.

Poate că ai făcut-o chiar inconştient, dorind să cîştige Cherry Pie.

– Rahat! spuse el.

– Mintea îți joacă feste. Adesea oamenii cred că fac ceva dintr-un anumit motiv, în timp ce, inconştient, o fac din alt motiv.

– Baliverne.

– Necazul apare uneori cînd adevăratul motiv îşi scoate căpățîna hîdă şi te pocneşte peste bot.

– Gura! Dinții şi maxilarele îi erau încleştate.

Am tras adînc aer în piept. Ghicisem, parțial. Şi ghicisem bine.

Am spus:

– L-ai muncit prea mult pe Squelch şi prea aproape de cursă. A pierdut Lemonfizz galopînd acasă.

În sfîrşit s-a uitat la mine. Avea ochii întunecați de parcă pupilele se extinseseră înghițind tot irisul. Fața lui avea o expresie de neajutorare disperată.

– N-ar fi fost atît de rău dacă ai fi recunoscut-o în fața ta însuți. Pentru că atunci n-ai fi riscat să nu angajezi un avocat să ne apere.

– N-am avut de gînd să-l obosesc prea mult pe Squelch, spuse el nenorocit. Nu mi-am dat seama decît după aceea. Şi chiar am pariat pe el, cum am spus şi la anchetă.

– Îmi închipui că ai făcut-o. Dar ai pariat şi pe Cherry Pie.

Îmi explică foarte simplu, fără nimic din obişnuita-i superioritate.

– După cum ştii, antrenorii sînt adesea luați pe nepregătite cînd unul din caii lor se prezintă dintr-o dată în adevărata lui formă. Ei bine, m-am gîndit că Cherry Pie putea să fie unul din aceştia. Aşa că, pentru orice eventualitate, am pariat pe el.

Pentru orice eventualitate. Cincizeci de lire cu Newtonnards şi cincizeci de lire la ghişeu, pe calculator. Profit brut, două mii.

– Cît ai avut pe Squelch?

– Două sute cincizeci.

– Phui! Ăsta era pariul rău obişnuit?

– El avea şanse... Cred că pariul meu cel mai frecvent este o sută.

Ajunsesem la întrebarea cheie, şi nu eram sigur dacă voiam să o pun, lăsînd la o parte faptul că trebuia să judec dacă răspunsul era adevărat. Oricum...

– De ce n-ai pariat pe Cherry Pie la book-maker-ul tău obişnuit? am întrebat ca într-o doară.

Îmi răspunse fără efort.

– Nu voiam ca Kessel să ştie că pariasem pe Cherry Pie, dacă el cîştiga şi nu Squelch. Kessel e un om ciudat, ia totul ca pe ceva personal, şi aşa mai departe...

– De ce să fi ştiut Kessel?

– Poftim? Oh, pentru că şi el pariază la book-maker-ul meu, şi amîndoi sînt o apă şi-un pămînt.

Destul de corect.

– Şi cine era bărbatul între două vîrste care a pariat pentru tine?

– Doar un prieten. Nu e nevoie să-l implicăm şi pe el.

– Newtonnards ar fi putut să te vadă stînd de vorbă cu el la balustradă înainte de prima cursă?

– Da, răspunse el deprimat. Am vorbit cu el. I-am dat bani să parieze.

Şi totuşi el nu văzuse nici un pericol. Luase de bună asigurarea lui Monty Midgely. Nu-mi dezvăluise primejdia. L-aş fi putut strînge de gît.

– Ce-ai făcut cu cîştigurile?

– Sînt în safe-ul de la parter.

– Şi n-ai fost în stare să recunoşti în faţa nimănui că le-ai luat.

– Nu.

– Ai mințit referitor la asta la anchetă.

– Ce altceva puteam să fac?

Pe atunci, într-adevăr, ce? Să fi spus adevărul, pentru mine ar fi fost cam tot aia.

– Să vedem, deci. M-am dus iar la fereastră şi mi-am clarificat lucrurile. Cherry Pie a cîştigat pe merit. Tu ai pariat pe el pentru că dădea semne că o să-şi intre curînd în formă. Squelch avusese patru curse grele în două luni, şi un posibil galop de antrenament suprazelos. Astea sînt faptele.

– Da... aşa cred.

– Nici un antrenor n-ar trebui să-şi piardă licența pentru că n-a spus lumii în gura mare că s-ar putea să aibă un cal-fulger. Nu văd de ce cei care sapă din greu o fîntînă să nu bea ei prima înghițitură de apă.

Şi proprietarii erau îndrituiți. Totuşi, proprietarul lui Cherry Pie murise cu trei săptămîni înainte de Lemonfizz, iar Cherry Pie alergase pentru executorii testamentari. Cineva avea să se distreze pe cinste decizînd care era adevărata lui valoare la momentul morții proprietarului său.

– Oricum, asta înseamnă că ai un fond de bătaie.

– N-are nici un rost să mă bat.

I-am spus exasperat:

– Eşti atît de moale că ai face şi păpădia să pară granit.

Gura i s-a deschis încetişor. Pînă în dimineața asta nu avusese parte de la mine decît de politețe. Se uita la mine de parcă nu mă vedea cu adevărat, şi mi-a trecut prin minte că dacă într-adevăr ne recăpătăm

licențele avea să țină minte că îl văzusem la pămînt, şi poate o să găsească destul de stînjenitor să mă aibă în preajmă. Îmi plătea un salariu, dar numai pe bază de contract anual. Destul de uşor să renunțe la serviciile mele şi să angajeze pe altcineva. Din prudență şi nu prea încîntat de mine pentru asta, am îndulcit puțin tonul.

– Presupun că îți vrei licența înapoi, nu?

– Nici o şansă.

– Dacă îi ții pe băieți o lună, am să ți-o aduc eu înapoi.

Neîncrederea se vedea încă pe fața lui, şi nu-mi răspunse.

Am ridicat din umeri.

– Ei bine, am de gînd să încerc. Iar dacă îți aduc licența pe tavă, va fi mare păcat dacă Archie şi flăcăii nu vor mai fi. M-am îndreptat spre uşă şi am pus mîna pe clanță. Am să-ți dau de ştire cum merge treaba.

Am deschis uşa.

– Aşteaptă.

M-am întors în loc. O rămăşiță de bățoşenie reapăruse, mai ales sub forma liniilor meschine de jurul gurii.

– Nu cred că poți s-o faci. Dar pentru că eşti atît de sigur pe tine, am să fac un tîrg cu tine. Îi voi plăti pe băieți două săptămîni. Dacă vrei să-i mai țin alte două săptămîni, poți să-i plăteşti tu.

Fermecător. El scosese două mii de pe urma lui Cherry Pie şi a faptului că îl antrenase excesiv pe Squelch şi era cauza directă a suspendării mele. Mi-am înfrînat mînia şi i-am dat un răspuns rece.

– Prea bine. Sînt de acord. Dar şi eu am să fac un tîrg cu tine. Vreau să-mi promiți că ai să-ți ții gura privitor la sentimentele tale de vinovăție. Nu vreau să

fiu sabotat de tine împrăştiind asta peste tot şi mărturisindu-ţi păcatele teoretice în momente nepotrivite.

– N-am să fac asta, spuse el bătos.

Nu eram atît de sigur.

– Veau să-mi dai cuvîntul de onoare.

S-a îndreptat, ofensat. Cel puţin reuşisem să-i îndrept şira spinării.

– Îl ai.

– Grozav. I-am deschis uşa să iasă. Atunci, să coborîm în ţarc.

El ezita încă, dar în cele din urmă se hotărî, ieşi înaintea mea şi coborî treptele.

Roberta şi mama ei stăteau în picioare în hol, de parcă aşteptau veşti după un dezastru. Urmăreau reapariţia capului familiei cu un amestec de uşurare şi nelinişte, şi doamna Cranfield întrebă tatonînd:

– Dexter?...

El răspunse iritat, ca şi cum nu vedea nici un motiv de nelinişte în faptul că stătuse treizeci şi şase de ore închis în camera lui cu o armă de foc:

– Mergem în curte.

– Grozav, spuse Roberta, înnăbuşind practic orice tendinţă de emoţie din partea mamei ei, vin şi eu.

Archie se grăbi să ne întîmpine şi se lansă într-o relatare amănunţită privitoare la care cai plecaseră şi care urmau să plece. Cranfield abia dacă asculta şi în mod sigur nu reţinea nimic. Aşteptă o pauză, şi după ce aşteptase destul de mult, îl întrerupse nerăbdător.

– Da, da, Archie, sînt sigur că te-ai ocupat de toate. Totuşi, nu pentru asta am venit. Vreau să le spui flăcăilor imediat că preavizul lor s-a amînat cu o lună.

Archie se uită la mine, neînţelegînd pe deplin.

– Concedierea se amînă, am spus.

– Şi a mea?

– Absolut. De fapt, mai ales a ta.

– Hughes crede că există o totuşi şansă să ne putem dovedi nevinovăția şi să ne recăpătăm licențele, zise formal Cranfield. Ca să mă ajute să mențin grajdul, în timp ce el face cercetări, Hughes a fost de acord să contribuie cu o jumătate din salariile voastre pe o lună.

M-am uitat iute la el. Nu aşa ne înțelesesem. El nu dădu nici un semn că era conştient că interpretase greşit ce acceptasem eu, şi continuă autoritar.

– Prin urmare, cum actualul vostru preaviz intră în vigoare abia peste cinci zile, nici unuia dintre voi nu i se va cere să plece timp de cinci săptămîni. De fapt, adaugă el morocănos, v-aş fi îndatorat dacă ați rămîne toți.

Archie mă întrebă: „Vorbeşti serios? şi am văzut speranța apărînd brusc pe fața lui şi mi-am zis că poate nu numai propria mea şansă de a avea un viitor merită opt sute de lire.

– Da, am aprobat eu. Atîta timp cît nu vă petreceți toată luna făcînd aranjamente să plecați în altă parte la sfîrşitul ei.

– Drept cine ne ei? protestă Archie.

– Drept cinici, am spus eu şi Archie a rîs.

I-am lăsat pe Cranfield şi pe Archie discutînd mai relaxați, şi m-am îndreptat spre maşina mea aerodinamică de un portocaliu aprins. N-am auzit-o pe Roberta venind în urma mea pînă cînd nu mi-a vorbit în ureche în timp ce deschideam portiera.

– Chiar poți s-o faci? întrebă ea.

– Ce să fac?

– Să vă recăpătați licențele.

– M-ar costa prea mult să n-o fac. Aşa că fie va trebui să o fac, fie...

– Fie ce?
Am zîmbit.
– Fie să mor încercînd.

Mi-a luat o oră să ajung în Gloucestershire şi aproape jumătate de oră să mă lămuresc de geografia satului Downfield, care părea să constea în principal din fundături.

Casa pe care am găsit-o pînă la urmă după şase îndrumări greşite era veche dar nu frumoasă, bine zugrăvită dar în culori groaznice, şi mult mai demnă de încredere decît stăpînul ei.

Cînd doamna Charlie West văzu cine este, dădu să-mi închidă uşa în nas. Am întins o mînă obişnuită să aibă de a face cu cai puternici şi am prins-o de încheietura mîinii. Ea ţipă strident. O uşă din fundul holului se întredeschise şi faţa rotundă a lui Charlie West apăru prin crăpătură. În zonă mirosea clar a lipsă de încredere.

– Mă strînge de mînă şi mă doare! strigă doamna West.

– Vreau să discut cu tine, i-am spus lui Charlie peste umărul ei.

Charlie West fu mai puţin decît dornic să stea de vorbă cu mine. Abandonîndu-şi nevasta adolescentă, păr lung şi drept, gene date cu rimel, ruj de buze bej şi tot tacîmul, bătu în retragere şi închise cu fermitate uşa.

Doamna West opuse o rezistenţă energică şi zgomotoasă încercării mele de a stabili legătura cu conaşul Charlie, şi am trecut prin hol, fentîndu-i pumnii şi vîrful pantofilor.

Charlie proptise un scaun sub clanţa uşii. Am strigat prin uşă:

– Oricît de mult ai merita, n-am venit să te bat măr. Ieşi afară să stăm de vorbă.

Nici un răspuns. Am zgîlţîit uşa. Mi-am repetat cererea. Nici un rezultat. Cu doamna West continuînd să mă împungă ca o viespe înfuriată, am ieşit pe uşa din faţă şi am dat colţul casei ca să încerc să vorbesc cu el pe fereastră. Fereastra era deschisă, iar camera goală.

M-am întors la timp ca să-l văd pe Charlie tăind-o peste cîmp şi intrînd la vecini. L-a văzut şi doamna West şi a schiţat un zîmbet scîrbos.

– Ţi-a făcut-o, spuse ea victorioasă.

– Da. Sînt sigur că eşti foarte mîndră de el.

Zîmbetul se ofili. M-am întors pe poteca din grădină, am urcat în maşină şi am plecat.

La două mile de sat am oprit maşina la poarta unei ferme şi am chibzuit. Charlie West fusese mult mai speriat de mine decît aş fi crezut, chiar şi ţinînd cont de faptul că eram mai masiv decît el şi ceva mai puternic. Poate că Charlie se temea tot atît de mult de furia mea cît de pumnii mei.

Părea că aproape se aşteptase să trec la represalii şi, după ce făcuse, categoric avea şi de ce. Totuşi, el încă reprezenta cea mai rapidă şi uşoară rută către cine, dacă nu către de ce.

După un timp, am pornit din nou la drum şi m-am dus în cel mai apropiat orăşel. Amintindu-mi că nu mîncasem toată ziua, am dat gata o porţie de friptură de vită rece, o cafea cu cornuri şi chec, am ras un pui de somn în maşină aşteptînd să se întunece, şi în cele din urmă am pornit înapoi spre satul lui Charlie.

Cîteva camere din vilişoara lui erau luminate. Soţii West erau acasă. Am întors maşina şi am mers înapoi

vreo sută de metri, scoțînd-o pe jumătate de pe carosabil. Am ieşit. M-am îndreptat de spate.

Planul de atac: vag. Avusesem idea să sun la uşă şi să dispar, aşteptînd ca fie Charlie, fie păpuşa de nevastă-sa să facă un pas afară să investigheze. În loc de asta, nişte aliați neaşteptați s-au materializat sub forma unui băiețel şi a unui cîine mare.

Băiatul avea o lanternă şi vorbea cu cîinele lui, care se opri să ude marginea drumului la vreo cinci metri în față.

– La ce dracu' te-ai gîndit, javră mare, cînd ai hăpăit ostropelul mamei? Naiba să te ia, amice, nu înveți niciodată nimic? Cina de mîine s-a dus în burdihanul tău şi nu m-aş mira ca de data asta tata să ne ardă cîteva curele amîndurora, nu doar ție, potaie tîmpită. Era timpul să ştii diferența între ostropelul mamei şi mîncarea pentru cîini, deşi, dacă te gîndeşti, nu-i nici o diferență, mai ales că poate ochii tăi nu privesc lucrurile la fel. Le privesc? Aş vrea al naibii de mult să poți vorbi, amice.

Am trîntit uşa maşinii şi l-am speriat, şi s-a răsucit căutînd înnebunit cu lanterna. Fascicolul de lumină se opri pe fața mea.

Băiatul spuse:

– Dacă te apropii de mine, asmut cîinele pe tine.

Cîinele, totuşi, încă îşi mai făcea nevoile, şi nu manifestă nici un entuziasm.

– Atunci am să rămîn aici, am spus prietenos, rezemîndu-mă de maşină. Voiam doar să ştiu cine locuieşte în casa de acolo.

– De unde să ştiu eu? Noi ne-am mutat aici alaltăieri.

– Grozav... Adică, trebuie să fie grozav pentru tine să te-ai mutat.

– Da. Sigur. Tu stai acolo. Eu am să plec acum.

Îi făcu semn cîinelui. Cîinele era încă ocupat.

– Ce-ar fi dacă i-ai putea oferi mamei tale banii pe ostropel? Poate că nu te va spune tatălui tău, şi atît tu cît şi cîinele veţi scăpa de curele.

– Mama spune că nu trebuie să vorbim cu străinii.

– Hm. Ei bine, nu contează. Ia-o din loc.

– Am să plec cînd voi fi gata, spuse el bătăios. Un rebel înnăscut, în jur de nouă ani. Ce-ar trebui să fac pentru asta? întrebă el după o pauză.

– Nu mare lucru. Doar să suni la uşa casei de acolo şi să-i spui celui ce îţi va răspunde că n-ai putut să-ţi împiedici cîinele să le mănînce brînduşele din faţa casei. Cînd ei vor ieşi să vadă, tuleşte-o spre casă cît de repede puteţi tu şi cîinele tău.

Propunerea îl atrăgea.

– Ostropelul trebuie să coste ceva bani, spuse el.

– Probabil. Am băgat mîna în buzunar şi am scos un pumn de mărunţiş. Din ăştia ar trebui să şi mai rămînă.

– El nu trebuie chiar să mănînce brînduşele, nu-i aşa?

– Nu.

– În regulă, atunci. Odată hotărît, s-a dovedit foarte eficient. A luat mărunţişul şi l-a băgat în buzunar, a mărşăluit pînă la uşa lui Charlie, şi i-a spus doamnei West, care răspunsese cu precauţie, că rămăsese fără brînduşe. Ea îl certă cît merseră pe potecă, şi în timp ce se apleca pentru a evalua stricăciunea, complicele meu s-a volatilizat. Înainte de doamna West să îşi dea seama că fusese trasă pe sfoară, am intrat repede pe uşă şi am lăsat-o pe dinafară.

Cînd am deschis uşa camerei de zi, Charlie spuse fără să ridice ochii de pe un ziar de curse:

– Deci n-a fost iarăşi el.

– Ba a fost, am spus.

Faţa lui Charlie se schimonosi de frică şi doamna West apăsă cu toată puterea butonul soneriei. Am închis uşa după mine ca să mai diminuez zgomotul.

– De ce ţi-e frică? am întrebat cu glas puternic.

– Păi... tu...

– Şi chiar ar trebui să-ţi fie, am aprobat. Am făcut un pas înainte şi el s-a ghemuit în fotoliu. Pe cal era destul de curajos, fapt care făcea ca această frică mizerabilă să fie cu atît mai neaşteptată şi mai neplăcută. Am mai făcut un pas. El s-a lipit şi mai mult de spetează.

Doamna West lăsă soneria în pace.

– De ce ai făcut asta? am întrebat.

El clătină din cap ca un cretin şi îşi ghemui picioarele la piept în poziţia clasică a fătului în uter. Tendinţa de regresie în primul şi singurul loc unde lumea nu putea să ajungă la el.

– Charlie am venit după nişte răspunsuri, şi ai să mi le dai.

Faţa furioasă a doamnei West apăru la fereastră şi începu să bată suficient de puternic pentru a sparge geamul. Cu un ochi pe bărbatu- său ca să-l împiedic să mai facă o voltă pe ea, m-am dus la fereastră şi am desfăcut zăvorul.

– Ieşi afară de aici! strigă domna West. Hai, ieşi afară!

– Intră tu. Pe aici, uşa n-o deschid.

– Am să aduc poliţia!

– Fă ce vrei. Vreau doar să vorbesc cu viermele ăsta de bărbată-tu. Intră sau rămîi afară, dar taci.

A făcut orice numai n-a tăcut. Odată intrată în cameră, m-a mai ocărît vreo douăzeci de minute pînă să

pot să-i pun lui Charlie o întrebare fără ca glasul ei zgomotos să şteargă orice şansă a vreunui răspuns.

Charlie însuşi obosi primul şi îi spuse să înceteze, dar războiala ei îi dăduse un răgaz de respiro. Îşi puse picioarele din nou pe podea şi îmi spuse că nu avea rost să-i pun întrebările alea pentru că el nu ştia răspunsurile.

– Trebuie să le ştii. Doar dacă n-ai spus minciunile alea despre mine din ciudă personală.

– Nu.

– Atunci de ce?

– Nu-ţi spun.

– Atunci am să-ţi spun eu ceva, păduche ce eşti. Am să aflu eu cine te-a pus s-o faci. Am să scormonesc totul, pînă aflu, şi pe urmă am să stîrnesc aşa o duhoare despre faptul că a fost o înscenare că sulful o să miroasă ca trandafirii prin comparaţie, iar tu, conaşule Charlie West, tu te vei trezi fără licenţă, nu eu, şi chiar dacă ai să ţi-o recapeţi, n-ai să mai poţi trăi din cauza disprețului cu care te vor trata toţi.

– Să nu vorbeşti aşa cu Charlie al meu!

– Charlie al tău este un mincinos înrăit care te-ar vinde şi pe tine pentru cincizeci de lire.

– N-au fost cincizeci! se stropşi triumfătoare. Au fost cinci sute.

Charlie ţipă la ea, iar eu am fost la un milimetru de a-l trosni. Cinci sute de lire.

Mințise ca să-mi pierd licența pentru o pomană care ar fi jignit şi un şlepar.

– Bun, am spus. Iar acum să-mi spui cine te-a plătit.

Nevasta fetişcană începu să arate tot atît de înspăimîntată ca Charlie.

Charlie se bîlbîi:

– Eu... n... n... nu ştiu.

Am făcut un pas înspre el şi el a ţîşnit din fotoliu şi s-a refugiat în spatele lui.

– N... n... nu te apropia de mine. Nu ştiu. Nu ştiu.

– Nu-i un răspuns prea bun.

– Chiar nu ştie, se văicări fata. Chiar nu ştie.

– Ba ştie! am spus furios.

Fata începu să plîngă. Charlie părea pe punctul să o imite.

– Nu l-am văzut niciodată... nu l-am văzut pe tip. A telefonat.

– Şi cum te-a plătit?

– În două... în două pachete. În bancnote de o liră. O sută au venit cu o zi înainte de anchetă, şi urma să capăt... Glasul i se stinse.

– Şi urmai să capeţi celelalte patru sute dacă eram suspendat.

Dădu din cap, o smucitură scurtă. Avea capul băgat între umeri, ca pentru a evita o lovitură.

– Şi îi ai?

– Ce?

– Ai primit celelalte patru sute?

Ochii i se măriră şi vorbi în salturi.

– Nu... dar... desigur... vor... veni.

– Sigur nu vor veni, am spus brutal. Găgăuţă perfid şi tîmpit ce eşti! Glasul meu era îngroşat, şi fiecare cuvînt era încărcat de furie.

Cei doi West tremurau, şi machiajul ochilor fetei începu să se scurgă pe obrajii ei.

– Cum suna omul ăsta la telefon?

– Un... un bărbat oarecare, spuse Charlie.

– Şi nu ţi-a trecut prin cap să-l întrebi de ce voia să fiu suspendat?

– Am spus că... nu-mi făcuseşi nici un rău... şi el a

spus... nu se ştie niciodată... presupune că într-o zi o să-ți facă...

Charlie se făcu şi mai mic sub privirea mea uluită.

– Oricum... cinci sute de lire... eu nu cîştig la fel de mult ca tine, să ştii.

Pentru prima dată am citit în glasul lui o notă de ciudă, şi am ştiut că şi gelozia fusese un factor, că nu făcuse numai pentru bani.

Am spus:

– Ai grijă să cheltuieşti banii ăştia cu mare atenție pentru că, crede-mă, o să fie cea mai costisitoare sută de lire pe care ai cîştigat-o vreodată.

– Kelly... Era pe jumătate o rugăminte. Invidios, lacom, necinstit şi fricos. N-am simțit nici cea mai mică părere de rău pentru el, doar o mînie în creştere că motivele din spatele minciunilor lui erau atît de mărunte.

– Iar cînd îți pierzi licența din cauza asta, şi voi avea grijă să o pierzi, o să ai o grămadă de timp să înțelegi că o meriți din plin.

Răzbunarea vie din glasul meu făcu un pustiu din căsuța lor. Stăteau amîndoi, copii, cu ochii căscați şi nefericiți, prea distruşi ca să mai scoată o vorbă.

Gura bej a fetei atîrna căscată, rimelul mai avea puțin să-i ajungă la bărbie, părul lung îi era împrăştiat în şuvițe pe față şi pe umeri, Arăta de şaisprezece ani. O copilă. La fel şi Charlie. Cei mai răi vandali sînt întotdeauna copilăroşi.

Le-am întors spatele şi am ieşit din vilişoara lor.

Pe drumul spre casă mînia mi s-a transformat într-o imensă deprimare.

CAPITOLUL 6

Pe la două noaptea, mînia pe care o dezlănțuisem asupra soților West părea tot mai fără rost. În primul rînd, nu obținusem nimic care să mă ajute. Ştiusem dinainte de a mă duce acolo că Charlie West trebuia să fi avut un motiv ca să mintă despre mine la anchetă. Acum ştiam că motivul era cinci sute de lire. Minunat. O fărîmă de informație scoasă dintr-o emoție violentă.

Te dezlănțui cînd te doare...

O făcusem, nici vorbă. Îmi revărsasem asupra lor toată amărăciunea care spumega sub o fațadă civilizată încă de luni. În al doilea rînd, nu-i dădusem lui Charlie nici un motiv să-mi facă vreun bine în viitor. Ba dimpotrivă. Nu avea să fie dornic să repare nedreptatea. Cînd avea să-şi revină, avea să fie îmbufnat şi răzbunător.

Clişeul îmi fusese predat de nu ştiu cîte ori. Țara A joacă o farsă prăpădită şi izolată. Țara B se simte jignită şi cere răzbunare. Țara A este silită să-şi ceară scuze şi o lasă mai moale, dar detestă asta. Țara A nutreşte acum o ciudă permanentă, şi îi face rău țării

B ori de cîte ori poate. Una din variațiile clasice din istoria politicii şi agresiunii. Aplicabilă şi la indivizi.

Să ştii de capcană şi să te repezi ca prostul în ea era pur şi simplu enervant. Asta dovedea cît de uşor îți pierzi judecata la mînie. Şi îmi mai dovedea că aşa n-am să ajung la nici un rezultat. Trebuia să încep să cîntăresc lucrurile la rece, în loc să mă reped iar la ținta care părea mai uşoară şi să fac iarăşi un talmeş-balmeş din toate.

Cîntărire la rece...

Charlie West nu voise să mă vadă pentru că avea conştiința încărcată. Rezulta că oricine altcineva care avea conştiința încărcată nu avea să vrea să mă vadă. Chiar dacă nu o luau la fugă peste cîmp, aveau să-şi dea toată silința să evite să ajung la ei. Aşadar, trebuia să intru în viața lor cînd erau întorşi cu spatele.

Dacă Charlie West nu ştia cine îl plătise, şi credeam că nu ştia, rezulta că probabil nici unul din ceilalți care minţiseră nu ştia cine îi convinsese s-o facă. Probabil totul se aranjase la telefon. Influență la distanță. Impersonală şi de nedescoperit.

Poate că îmi stabilisem o sarcină imposibilă şi ar fi trebuit să renunț la toată povestea şi să emigrez în Australia.

Numai că nici în Australia nu aveam dreptul să călăresc. Pedeapsa era valabilă în toată lumea.

Oh, Doamne!

În regulă, poate că mi-am permis să-mi plîng de milă un timp. Dar eram singur în patul meu pe întuneric, şiu, oricum, pînă dimineață avea să-mi treacă.

Arătînd cam tot atît de pleoştit cum mă simțeam, m-am sculat la şase şi am îndreptat botul neted al Lotus-ului meu către Londra, NW 7, Mill Hill.

Cum nu puteam să văd pe nimeni la curse, trebuia să-i prind acasă, iar în cazul lui George Newtonnards, agentul de pariuri, casa se dovedi a fi un bungalow tip ranch zugrăvit în roz de pe o şosea periferică înfloritoare.

La opt treizeci a.m. speram să-l găsesc la micul dejun, dar de fapt, cînd am ajuns, el îşi deschidea garajul. Am parcat de-a curmezişul intrării aleii lui, ceea ce era puţin probabil să mă facă simpatic, iar el a venit cu paşi mari către mine să-mi spună să mă mişc de acolo.

Am coborît din maşină. Cînd a văzut cine era, a încremenit. Am luat-o pe alee înspre el, tremurînd puţin în vîntul rece şi regretînd că nu eram într-o jachetă călduroasă cu guler de blană ca a lui.

– Ce cauţi aici? mă întrebă el tăios.

– Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai vrea să-mi spui cîteva lucruri...

– N-am timp. Era degajat, sigur pe el, tratînd cu o pacoste de mici dimensiuni. Şi nimic din ce pot să-ţi spun nu te va ajuta. Te rog să-ţi muţi maşina.

– Categoric... Ai putea să-mi spui cum se face că ţi s-a cerut să depui mărturie împotriva domnului Cranfield?ţ

– Cum se face?... Păru uşor mirat. Am primit o scrisoare oficială, prin care mi se cerea să particip.

– De ce? Adică, cum de ştiau stewarzii că domnul Cranfield a pariat pe Cherry Pie? Le-ai scris tu şi le-ai spus?

– Am auzit că susţii că a fost o înscenare.

– Veştile circulă.

– Veştile întotdeauna circulă – înspre mine. Baza unei bune agenţii de pariuri este un serviciu de informaţii adecvat.

– De unde ştiau stewarzii de pariul domnului Cranfield?

– Mm. Ei bine, da, asta n-o ştiu.

– Cine, în afară de tine ştia că credeai că Cranfield pariase pe Cherry Pie?

– Dar chiar a pariat.

– Cine mai ştia de asta?

– N-am timp pentru asta.

– Voi fi fericit să-mi mut maşina... peste un minut sau două.

Privirea lui supărată s-a înmuiat treptat într-o acceptare pe jumătate amuzată. Un om foarte civilizat, George Newtonnards.

– Prea bine. Le-am spus cîtorva flăcăi... alţi bookmaker-i, adică. Eram supărat, înţelegi? Să mă las fraierit în halul ăla! La vîrsta mea, trebuia să ştiu mai bine. Aşa că poate unul din ei le-a transmis stewarzilor, ştiind că o să fie o anchetă. Dar nu, n-am făcut-o eu.

– Ai putea ghici care din ei a făcut-o? Vreau să spun, cunoşti pe cineva care avea un dinte împotriva lui Cranfield?

– Nu-mi dau seama. Nu ştiu pe nimeni care să fi fost pornit mai mult împotriva lui decît a oricărui antrenor care înşeală.

– Înşeală? am repetat, mirat. Dar el n-a înşelat.

– Nu, zău?

– Eu am călărit, am protestat. Aş şti.

– Da, spuse el sarcastic. Ai şti. Nu face pe naivul cu mine, ţîcă. Prietenul tău Chris Smith, cel cu scăfîrlia crăpată, e un adevărat artist la strangulare, nu-i aşa? Şi tu la fel. O pereche frumoasă, voi doi.

– Deci tu crezi că l-am tras pe Squelch?

– E la mintea cocoşului că da.

– Totuşi, n-am făcut-o.

– Spune-i-o lui mutu'. Un gînd îl izbi. Nu cunosc nici un book- maker care să aibă un dinte împotriva lui Cranfield, dar în mod sigur cunosc unul care are un dinte împotriva ta. Un dinte cît roata carului. O dată, mai să vină după tine cu satîrul. L-ai scos serios din ţîţîni, colega, zău că da.

– Cum? Şi cine?

– Tu şi Chris Smith călăreaţi amîndoi pentru Cranfield... cam acum şase luni. Oricum, era chiar la începutul sezonului... într-o cursă a cailor începători de la Fontwell. Ţii minte? Venise multă lume de pa Coasta de Sud pentru că era o zi cam friguroasă pentru plajă... oricum, era multă lume venită în vacanţă şi burduşită cu bani... şi eraţi şi tu şi Chris Smith pe caii ăia doi, şi publicul v-a îndrăgit pe amîndoi, şi Peliçan Jobberson te-a întrebat care din ei o să cîştige, şi tu ai spus că nu te bazai deloc pe al tău, aşa că el a adunat banii pe tine şi nu s-a deranjat să-şi echilibreze registrul, iar apoi tu ai avut un finiş dat dracului şi ai cîştigat la un gît, cînd puteai să fi pierdut fără nici cea mai mică problemă. Pelican şi- a ieşit din pepeni şi a jurat să ţi-o plătească.

– Am crezut ce i-am spus. Era prima încercare a acelui cal peste garduri. Nimeni nu putea să prevadă că o să fie destul de bun ca să cîştige.

– Atunci de ce te-ai străduit să cîştigi?

– Proprietarul voia să cîştig, dacă se putea.

– A pariat pe el?

– Proprietarul? Nu. Era o femeie. Ea nu pariază. Îi place doar să-şi vadă caii cîştigînd.

– Pelican jură că tu însuţi ai pariat pe el şi l-ai dus cu preşul ca să iei un preţ mai bun.

– Voi book-maker-ii sînteţi prea suspicioşi.

– Experiența dovedește că avem dreptate.

– Ei bine, de data asta prietenul tău se înșeală. Dacă mă întreba pe mine, și nu-mi amintesc să mă fi întrebat, îi spuneam adevărul. Și, oricum, orice bookmaker care pune jocheilor întrebări ca asta o caută cu lumînarea. Jocheii sînt cei mai proști vînzători de ponturi din lume.

– Unii nu sînt, spuse el plat. Unii se pricep la asta.

– Tot mai e supărat după atîtea luni? Dacă e așa, ar fi el suficient de supărat nu doar să le spună stewarzilor că Cranfield a pariat pe Cherry Pie, ci și să mituiască pe alții să inventeze minciuni despre noi?

Ochii i se îngustaseră în timp ce se gîndea la asta. Își făcu gura pungă, nehotărîtă.

– Mai bine l-ai întreba personal.

– Mulțumesc.

– Acum îți muți mașina?

– Da. Am făcut doi pași înspre ea, apoi m-am oprit și m-am întors. Domnule Newtonnards, dacă îl vezi pe bărbatul care a pariat pentru domnul Cranfield, vrei să afli cine e... și să-mi dai de știre?

– De ce nu-l întrebi pe Cranfield?

– El spune că nu vrea să-l implice.

– Dar tu vrei?

– Presupun că mă agăț de orice. Da, cred că vreau.

– De ce nu te potolești și să iei lucrurile așa cum sînt? Pînă la urmă ai să-ți recapeți licența, așa că ce rost are să mai scormonești rahatul?

– Îți mulțumesc pentru sfat, am spus polticos și mi-am mutat mașina din poarta lui.

Era joi. Ar fi trebuit să fiu la Warwick să călăresc în patru curse. În loc de asta, am pornit înapoi fără scop,

întrebîndu-mă dacă să-i fac sau nu o vizită lui David Oakley, detectivul şi fotograful ingenios. Dacă Charlie West nu ştia cine îmi înscenase povestea, era posibil ca Oakley să fie singurul care ştia. Dar şi chiar dacă ştia, era puţin probabil să-mi spună. Părea că nu avea rost să-l abordez, dar nu cîştigam nimic dacă nu încercam.

În cele din urmă m-am oprit la o cabină telefonică şi i-am aflat numărul de la informaţii.

Mi-a răspuns o fată.

– Domnul Oakley n-a venit încă.

– Pot să-mi fac o programare?

M-a întrebat despre ce era vorba.

– Un divorţ.

Mi-a spus că domnul Oakley mă putea primi la 11:30 şi mi-a cerut numele.

– Charles Crisp.

– Foarte bine, domnule Crisp, domnul Oakley vă va aştepta.

Mă îndoiam. Pe de altă parte, şi el, ca şi Charlie West s-ar fi putut să se aştepte, în general, la vreo formă de protest. Am luat-o pe autostradă spre Birmingham şi am găsit biroul lui Oakley deasupra unei prăvălii de biciclete şi aparate radio la o jumătate de milă de centrul oraşului.

Pe uşa din stradă a biroului se afla o plăcuţă pe care scria simplu: "Oakley", două broaşte, şi un vizor discret situat. Am încercat clanţa acestei fortăreţe şi uşa s-a deschis uşor sub atingerea mea. Înăuntru, un culoar îngust cu pereţi bleu ducea la o scară fără covor.

Am urcat, paşii mei răsunînd zgomotos pe scînduri. În vîrf se afla un mic palier cu o uşă ponosită, neagră, şi ea la fel de fortificată. Pe uşa asta, un alt

bilet îngrijit, spunea:. „Vă rugăm să sunaţi". I-am dat soneriei de lucru vreo trei secunde.

Uşa mi-a fost deschisă de o fată înaltă şi puternică îmbrăcată într-un costum-pantalon de piele de culoare închisă. Pe sub jachetă purta un jerseu negru, şi în picioare cizme de piele neagră. Ochii negri mă cercetară la rîndul lor, părul negru, prins la spate cu o agrafă de os, îi cădea drept pînă la umeri iar apoi se arcuiră înspre interior. La prima vedere părea să aibă douăzeci şi patru de ani, dar avea deja riduri în jurul ochilor, iar lipsa de viaţă din ei trăda că era mult prea familiariazată cu afacerile murdare.

– Am programare, am spus. Crisp.

– Intraţi.

Am urmat-o în încăpere, un birou mic şi pătrat mobilat cu o masă, o maşină de scris, un telefon şi patru fişiere înalte. În cealaltă parte a camerei era o altă uşă. Nu neagră ci modernă, vopsită în gri. Alte broaşte. M-am uitat gînditor la ele.

Fata deschise uşa, spuse: „Domnul Crisp", şi se dădu la o parte ca să trec.

– Mulţumesc, am spus. Am înaintat trei paşi şi am închis uşa rămînînd singur cu David Oakley.

Biroul lui nu era mult mai mare decît anticamera, şi nu se cheltuise mare lucru cu mobila. Un linoleum maro, un stativ-umeraş de haină, un fotoliu mic şi ieftin în faţa unui birou cenuştiu de metal, iar peste fereastra îmbîcsită, în loc de perdele, o ramă fixă solidă acoperită cu plasă.

În afara ferestrei se aflau gratii groase şi suporturile unei scări de incendiu. Pe peretele din dreapta mea altă uşă, bine închisă. Cu şi mai multe broaşte. La birou, pe un scaun rotitor, stătea proprietarul acestei splendori, total ştersul domn Oakley. Tinerel. Sub-

țirel. Cu păr de culoarea şorecelui. Şi, de data asta, cu ochelari de soare.

– Luați loc, domnule Crisp. Glas fără accent, lipsit total de emoție. Divorț, parcă? Dați-mi detaliile solicitărilor dumneavoastră şi putem ajunge la un onorariu. Se uită la ceas. Mă tem că nu vă pot oferi mai mult de zece minute. Începem?

Nu mă recunoscuse. M-am gîndit că puteam să profit de asta.

– Am înțeles că ați fi pregătit să falsificați pentru mine nişte dovezi... fotografii?

A început să dea din cap, afirmativ, apoi a rămas nemişcat. Ochelarii cu lentile închise la culoare erau nemişcate. Gura dreaptă şi palidă n-a tresărit. Mîna de pe birou a rămas relaxată. În cele din urmă spuse, fără vreo schimbare a inflexiunii vocii:

– Ieşi afară.

– Cît vrei pentru falsificarea dovezilor?

– Ieşi afară.

Am zîmbit.

– Mi-ar plăcea să ştiu cît am valorat.

– Praf, a spus el. Piciorul i s-a mişcat sub birou.

– Te voi plăti în praf de aur, dacă îmi spui cine te-a angajat.

S-a gîndit. Apoi a spus:

– Nu.

Uşa dinspre anticameră s-a deschis în linişte în spatele meu.

Oakley spuse calm:

– Ăsta nu e nici un domn Crisp, Didi. Ăsta este domnul Kelly Hughes. Domnul Hughes vrea să plece.

– Domnul Hughes nu e gata, am spus.

– Cred că domnul Hughes va afla că e, a spus fata.

M-am uitat la ea peste umăr. Avea un pistol mare cu amortizor, care îmi arăta drumul.

– Ce dramatic! am spus. Puteți imediat scăpa de cadavre în centrul Birmingham-ului?

– Da, spuse Oakley.

– De obicei contra unei taxe, fireşte, spuse Didi.

M-am luptat să nu-i cred, şi am pierdut. Totuşi...

– Dacă pînă la urmă te decizi să vinzi informația de care am nevoie, ştii unde să mă găseşti. M-am relaxat pe speteaza scaunului.

– Oi fi avînd eu o afecțiune pentru praful de aur, dar nu sînt prost, a spus el calm.

– Părerile diferă, am remarcat degajat.

Nici o reacție.

– Nu e în interesul meu să dovedeşti că ai fost... să spunem... aranjat.

– Înțeleg asta. Pînă la urmă, totuşi, vei dori să nu fi ajutat la asta.

– Un număr de alți oameni mi-au spus acelaşi lucru, deşi, trebuie să mărturisesc, puțini la fel de liniştiți ca tine.

Mi-a trecut brusc prin cap că trebuie că era foarte obişnuit cu atacuri furioase ca cel al meu asupra soților West, şi poate de aceea biroul lui... Didi mi-a văzut privirea care hoinărea în jur şi a dat din cap cu cinism.

– Mă tem că chiar am o altă întrevedere, spuse Oakley. Aşa că vrei să mă scuzi?..

M-am ridicat. Nu mai aveam de ce să stau.

– Mă mir că nu eşti la puşcărie, am spus.

– Sînt deştept. Clienții mei sînt mulțumiți, iar cei ca tine... neputincioşi.

– Cineva te va ucide într-o zi.

– Tu?

– Am clătinat din cap.

– Nu merită.

– Exact, spuse el calm. Sarcinile pe care le accept nu sînt de natură să dea un motiv puternic victimelor să mă ucidă. Zău că nu sînt prost.

– Nu, am spus.

M-am îndreptat spre uşă şi Didi mi-a făcut loc să trec. Şi-a pus pistolul pe biroul din anticameră şi a stins un beculeţ roşu care licărea într-un mic tablou.

– Semnal de urgenţă? am întrebat. Sub biroul lui.

– Poţi să-i spui şi aşa.

– Pistolul ăsta e încărcat?

– Fireşte.

– Înţeleg. Am deschis uşa exterioară şi am pornit către scări. Ea a venit după mine să închidă uşa.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnule Hughes, spuse ea cu indiferenţă. Să nu te întorci.

M-am dus la maşina mea oarecum deprimat. Nu obţinusem nimic de la nici unul din cei trei martori mincinoşi de la anchetă, iar vorbele lui David Oakley precum că eram neputincios păreau în întregime adevărate.

Părea să nu existe nici o cale de a dovedi că pur şi simplu el adusese banii pe care îi fotografiase în apartamentul meu. Nimeni de la Corrie nu-l văzuse venind sau plecînd. Şi lui Oakley nici nu i-ar fi fost greu să se mişte neobservat. Între şapte treizeci şi opt treizeci dimineaţa curtea grajdului era pustie. Toată treaba nu putea să-i fi luat mai mult de zece minute.

Era posibil ca el să fi ţinut un dosar cu tranzacţiile lui dubioase. Posibil, dar nu probabil. Poate avea nevoie să aibă cu ceva la mînă pe clienţii lui, ca să-i împiedice dă-l denunţe mai tîrziu într-un acces de

conştiinţă civică. Dacă într-adevăr păstra astfel de dosare, asta ar fi putut explica multidudinea încuietorilor. Sau poate încuietorile erau pur şi simplu pentru a-i descuraja pe cei tentaţi să intre prin efracţie să caute dosarele, cum în mod sigur mă descurajau pe mine.

Ar fi făcut Oakley ce făcuse Charlie West, lăsîndu-se convins la telefon să depună o mărturie mincinoasă? Pe total, am decis că nu. Oakley avea cap, pe cînd Charlie avea vanitate, şi Oakley nu s-ar fi implicat fără să-şi cunoască clienţii. Oakley trebuia să ştie cine pusese la cale mîrşăvia.

Dar nu vedeam nici o cale de a ajunge în posesia acestei informaţii. Eu nu ştiam decît să călăresc. Nu ştiam să sparg lacăte, să mă bat, sau să umblu la buzunare. Categoric nu ale lui Oakley.

Oakley şi Didi erau maeştri la jocul ăsta. Ei inventaseră regulile. Oakley şi Didi erau în prima ligă.

Cum lua cineva legătura cu Oakley dacă avea nevoie de serviciile lui? Nu prea putea să-şi facă reclamă. Cineva trebuia să ştie despre el.

M-am gîndit un timp la asta, stînd în parcare în maşină şi întrebîndu-mă ce să fac mai departe. Exista o singură persoană care putea să-şi pună degetul pe pulsul Birmingham-ului dacă voia, deşi în situaţia mea prezentă era puţin probabil să vrea.

Totuşi...

Am pornit maşina, am făcut slalom pe străzile cu sens unic şi am găsit un loc liber în parcarea din spatele hotelului Great Stag. Înăuntru, ritualul „mesei de afaceri" era în încălzire, atmosfera umplîndu-se plăcut cu mirosul de alcool, rezonanţa glasurilor şi ceaţa fumului de trabucuri. Great Stag atrăgea exclusiv un anumit rang de oameni de afaceri prosperi şi precauţi,

care aveau nevoie de un decor moale pentru opțiuni dure, şi îi atrăgea pentru că proprietarul, Teddy Dewar, era el însuşi acest gen de om.

L-am găsit în bar, discutînd cu alți doi tipi care nu se deosebeau de el în costumele lor gri închis, cămăşile albe şi cravatele bleumarin.

O nuanță uşor sticloasă i-a apărut în expresia feței cînd a dat cu ochii de mine peste umărul lor. Un jocheu suspendat nu avea mare trecere la el.

Cobora nivelul localului, fără îndoială. M-am îndreptat spre bar, m-am aşezat lîngă el şi am cerut barmanului un whisky.

– Ți-aş fi recunoscător să schimbăm cîteva cuvinte, am spus.

Întoarse capul un milimetru în direcția mea şi, fără să se uite direct la mine, răspunse:

– Prea bine. Peste cîteva minute.

Nici o căldură în glas. Nici o evitare a situației nedorite. Continuă să discute cu cei doi despre situația acțiunilor în petrol, şi în cele din urmă se desprinse uşurel din discuție şi se întoarse spre mine.

– Ei bine, Kelly... Ochii lui erau reci şi distanți, aşteptînd să vadă ce voiam înainte de a manifesta vreun sentiment real.

– Vrei să iei masa cu mine? l-am întrebat voit degajat.

Mirarea lui fu controlată.

– Credeam că...

– Oi fi eu suspendat, dar încă mănînc, am spus.

Îmi studie fața.

– Te roade.

– La ce te aşteptai?... Îmi pare rău că se vede.

El spuse neutru:

– Din cauza muşchiului de la maxilarul tău. Foarte

bine, dacă n-ai nimic împotrivă să mergem direct.

Ne-am aşezat la o masă de lîngă perete şi am comandat friptură de vită. În timp ce mînca, ochii lui supravegheau sala, nescăpînd nimic. Am aşteptat pînă cînd s-a asigurat că totul mergea bine, apoi a, trecut la obiect.

– Cunoşti ceva despre un tip pe nume David Oakley? E detectiv. Are biroul la o jumătate de milă de aici.

– David Oakley? Nu pot spune că am auzit de el.

– A fabricat nişte dovezi care au întors lucrurile împotriva mea la ancheta de luni.

– A fabricat? În glasul lui exista o îndoială delicată.

– Da. Presupun că sună ca o gogoriță, dar chiar n-am fost vinovat de acuzațiile care mi s-au adus. Dar cineva a avut grijă să pară că da.

I-am povestit despre fotografia cu banii din dormitorul meu.

– Şi tu n-ai avut banii ăia?

– Nu. Iar aşa-zisul bilet de la Cranfield era o plastografie. Dar cum am putea s-o dovedim?

El se gîndi.

– Nu puteți.

– Exact.

– Acest David Oakley care a făcut fotografia... presupun că n-ai scos nimic de la el.

– Chiar nimic.

– Nu înțeleg exact de ce ai venit la mine. Îşi termină friptura şi lăsă furculița şi cuțitul pe farfurie. Chelnerii se repeziră să strîngă masa şi veniră cu cafeaua. El aşteptă tot impasibil în timp ce eu achitam nota de plată.

– Cred că îți cer prea mult, am spus în cele din urmă. La urma urmelor, am stat aici doar de trei sau

patru ori, şi n-am nici un drept la prietenia sau ajutorul tău... şi, totuşi, nu cunosc pe altcineva care ar putea măcar să înceapă să facă ce ai putea tu să faci... dacă ai vrea.

– Ce? întrebă el succint.

– Vreau să ştiu cum sînt mînaţi oamenii către David Oakley dacă au nevoie de nişte dovezi falsificate. El a avut bunătatea să-mi spună că este obişnuit să facă asta. Ei bine... cum îşi racolează clienţii? Cine îl recomandă? Mă gîndeam că printre oamenii pe care îi cunoşti te-ai putea gîndi la unul care s-ar putea preface că vrea să i se facă un serviciu, sau că are un prieten care vrea să i se facă un serviciu... şi să-şi scoată antenele să vadă dacă cineva îl recomandă pe Oakley. Şi dacă da, cine.

El reflectă asupra vorbelor mele.

– Pentru că dacă găseşti un contact aici ai putea să mergi pe fir înapoi la un altul, şi pînă la urmă să ajungi la un nume care înseamnă ceva pentru tine?

– Îmi închipui că sună slăbuţ, am spus resemnat.

– Slabe şanse, aprobă el. Urmă o pauză lungă. Apoi adăugă: Totuşi, chiar cunosc pe cineva care ar putea accepta să încerce. Zîmbi scurt, pentru prima dată.

– Asta-i... Am înghiţit în sec. Asta-i minunat.

– Nu pot să-ţi promit rezultate.

CAPITOLUL 7

Vineri dimineață după primul antrenament Tony urcă tropotind scara şi îşi turnă un deget de whisky în cafeaua pe care i-am oferit- o.

– Trebuie să te simți ciudat să nu călăreşti, spuse el.

– Da.

Se lăbărță în fotoliul verde.

– Poppy are iar grețuri de dimineață. Am să mă bucur cînd se va sfîrşi sarcina asta. Mai tot timpul îi e rău.

– Sărmana Poppy!

– Da... Oricum, asta înseamnă că nu o să ne ducem diseară la dansul ăla. Ea spune că nu poate să facă față.

– Dans?...

– Balul Fondurilor Jocheilor. Ştii tu. Ai biletele acolo, pe poliță.

– Oh... da. Uitasem de el. Urma să mergem împreună.

– Aşa-i. Dar acum, cum spuneam, va trebui să te duci fără noi.

– N-am să mă duc deloc.

– Mă gîndeam eu că nu. Oftă şi luă o înghiţitură mare. Unde ai fost ieri?

– Am trecut pe la nişte oameni care nu voiau să mă vadă.

– Ceva rezultate?

– Nu multe.

I-am povestit pe scurt despre Newtonnards şi David Oakley, şi despre ora petrecută cu Andrew Tring.

Din cauză că drumul spre casă de la Birmingham trecea prin apropiere de satul lui, mă gîndisem la Andrew Tring, şi primul meu instinct fusese să alung chiar şi gîndul la el. Dacă n-aş fi fost atît de supărat pe el, aş fi ţinut-o drept înainte spre casă.

Vizita mea l-a nemulţumit. Mi-a deschis el însuşi uşa conacului său vechi şi prosper.

– Kelly! Ce cauţi aici?

– Am venit să-ţi cer nişte explicaţii.

– N-am nimic să-ţi spun.

– Ba ai.

Se încruntă. Bunele maiere înnăscute erau singurul motiv care îl împiedica să-mi trîntească uşa în nas.

– Intră, atunci. Doar pentru cîteva minute.

– Mulţumesc, am spus fără ironie, şi l-am urmat într-o cămăruţă din apropiere căptuşită cu cărţi, în care se aflau un birou mare, trei fotolii adînci şi un televizor color.

– Ei bine, spuse el închizînd uşa şi neinvitîndu-mă să iau loc, de ce ai venit?

Era cu patru ani mai mare ca mine şi cam de aceeşi statură. La fel de elegant ca pe vremea cînd călărea la curse, acelaşi om pe dinafară.

– Andy, crezi sincer că acea cursă a lui Squelch a fost măsluită?

– Aţi fost suspendaţi, spuse el cu răceală.

– Nu-i acelaşi lucru cu vinovăţia.

– Nu sînt de acord.

– Atunci eşti foarte prost! i-am trîntit-o eu. Şi speriat de moarte.

– Ajunge, Kelly. N-am să ascult asta. Deschise iar uşa şi aşteptă să ies. N-am ieşit. Nu avea să scape de mine cu una cu două. Mi-a aruncat o privire furioasă şi a închis uşa.

Am spus mai rezonabil:

– Îmi pare rău, zău, îmi pare rău. Asta a fost doar pentru că am călărit împreună ca adversari cel puţin cinci ani... Şi tot de aceea m-aş fi gîndit că n-ai să crezi cu atîta uşurinţă că am pierdut în mod deliberat o cursă. N-am pierdut nici o cursă pe care puteam s-o cîştig.

El a rămas tăcut. Ştia că eu nu trişam la curse, în ciuda a ce spusese Charlie West la anchetă.

– Au fost şi banii ăia, spuse el în cele din urmă. Părea dezamăgit şi descurajat.

– Nu i-am avut niciodată. Oakley i-a adus în apartamentul meu şi i-a fotografiat acolo. Dovada aia, ca şi întreaga anchetă, de fapt, a fost o înscenare nenorocită.

S-a uitat lung şi cu îndoială la mine, apoi spuse:

– Nu pot face nimic în privinţa asta.

– De ce ţi-e frică?

– Numai spune că mi-e frică! spuse el iritat. Nu mi-e frică. Doar că nu pot să fac nimic, chiar dacă ceea ce spui tu e adevărat.

– E adevărat. Şi poate nu ţi-e frică, dar asta e impresia pe care o dai. Sau poate... eşti pur şi simplu înspăimîntat? Noul băiat printre mahării bătrîni şi puternici? Ţi-e frică să nu te pui rău cu ei?

– Kelly! protestă el, însă era protestul unui nerv atins.

Am spus fără menajamente „Eşti o dezamăgire", şi am făcut un pas către uşă. Nu s-a mişcat să mi-o deschidă, în schimb a ridicat o mînă ca să mă oprească, arătînd supărat de parcă avea vreun drept să fie.

– Nu e cinstit. Doar pentru că nu pot să te ajut...

– Puteai s-o faci. La anchetă.

– Nu înţelegi.

– Ba da. Ţi-a fost mai uşor să mă crezi vinovat decît să-i spui lui Gowery că aveai îndoieli.

– N-a fost atît de simplu cum crezi.

– Mulţumesc, am spus ironic.

– Vreau să spun, n-a fost deloc atît de simplu cum îţi închipui. Cînd Gowery mi-a cerut să particip la anchetă am crezut că avea să fie doar o formalitate, că atît tu cît şi Cranfield aţi fost de bună credinţă la curse şi că voi înşişi aţi fost surprinşi de rezultat. Colonelul Midgely mi-a spus că era caraghios că se făcea o anchetă, zău. Nu m-am aşteptat o clipă să mă văd implicat în suspendarea voastră.

– Spui că lordul Gowery ţi-a cerut să participi la anchetă?

– Bineînţeles. Asta e procedura normală. Stewarzii care participă la anchete nu sînt scoşi din pălărie...

– Nu-i un fel de programare prin rotaţie?

– Nu. Stewardul displinar invită doi colegi să prezideze cu el... şi de data asta am fost eu acolo, dacă vrei să ştii, pentru că n-am vrut să-l refuz pe lordul Gowery... Se opri.

– Continuă, l-am îndemnat. De ce nu?

– Pentru că... Ezită, apoi spuse încetişor: Presupun că, într-un fel îţi sînt dator... Îmi pare rău, Kelly, îmi pare teribil de rău, ştiu că de regulă nu trişezi la

curse... Sînt într-o situație delicată cu Govery şi este de-o importanță vitală să nu mă pun rău cu el.

Mi-am înăbuşit indignarea. Ochii lui Andrew Tring priveau în interior şi după expresia feței lui nu-i prea plăcea ce vedeau.

– El deține dreptul de proprietate asupra terenului chiar de la nord de Manchester unde se află principala noastră fabrică de olărit.

Familia lui Andrew Tring făcuse avere nu din porțelanuri fine ci din ceşti care se sparg, pentru instituții. Produsele lui erau scăpate de spălătorii de vase din şcoli şi spitale de la Waterloo pînă în Hong Kong, iar fragmentele din containerele de gunoi ale lumii erau autorizația lui perenă de a scoate bani.

– S-au făcut nişte reamenajări pe acolo şi terenul ăsta valorează dintr-o dată cam un sfert de milion. Iar contractul nostru de închiriere expiră peste trei ani... Acum sîntem în negocieri pentru un nou contract. Chiria pe teren o să fie mărită considerabil, dar dacă Gowery se răzgîndeşte şi vrea să vîndă pămîntul ăla pentru proiectul de dezvoltare, noi nu putem face nimic. Noi avem în proprietate numai clădirile... Am pierde întreaga fabrică dacă el n-ar reînnoi contractul... Iar noi putem fabrica ceşti şi farfurioare atît de ieftin numai pentru că cheltuielile noastre de regie sînt mici... Dacă trebuie să construim sau să închiriem o fabrică nouă prețurile noastre vor fi mai puțin competitive şi cifra de afaceri va coborî. Gowery decide dacă ne va reînnoi sau nu contractul, şi în ce condiții... aşa că, vezi tu, Kelly, nu e vorba că mi-e frică de el...sînt atîtea în joc... iar el e un om care îți poartă ranchiună dacă te certi cu el.

S-a oprit şi s-a uitat mohorît la mine. M-am uitat şi eu mohorît la el.

– Deci asta e, am spus. Ai dreptate. Nu poți să mă ajuți. N-ai putut dintr-un bun început. Mă bucur că mi-ai explicat...

– Îmi pare rău, Kelly...

– Sigur.

Tony îşi termină micul dejun de fortificare şi spuse:

– Deci rolul de luni al lui Andy Tring n-a avut nimic sinistru în el.

– Depinde de ce numeşti tu sinistru. Dar nu, presupun că nu.

– Ce-a mai rămas, aşadar?

– La dracu' cu toate! am spus deprimat.

– Nu poți renunța, a protestat el.

– Oh, nu, dar am învățat ceva, şi anume, că nu ajung nicăieri din cauză că eu sînt eu. Mîine dimineață la prima oră am să-mi angajez propriul meu David Oakley.

– Dă-i înainte! Se ridică. E vremea pentru a doua rundă, aud.

Jos în curte caii erau scoşi din grajd, şi potcoavele lor răsunau înfundat pe pietriş.

– Ce fac băieții? am întrebat.

– Aşa şi aşa. Detest că trebuie să mă acomodez cu alți jochei. Povestea asta mi-a făcut scîrbă.

După plecarea lui, mi-am făcut curățenie în apartament şi mi-am pregătit altă cafea. Ziua se întindea pustie în fața mea. Aşa avea să fie şi următoarea, şi cealaltă, şi toate zilele pe o durată nedefinită.

M-am uitat în jur şi am găsit alt pai de care să mă agăț: i-am telefonat unui tip de la BBC pe care îl cunoşteam cît de cît. O secretară mi-a spus că era plecat şi să încerc iar la unsprezece.

Am încercat iar la unsprezece. Tot plecat. Am în-

cercat la doisprezece. Era acolo, dar vorbea de parcă şi-ar fi dorit să nu fi fost.

– Nu Kelly Hughes, cel... Glasul i se stinse în timp ce căuta să găsească un mod plin de tact de a se exprima.

– Chiar el.

– Ei bine... ăă... nu cred...

– Nu vreau mare lucru, l-am asigurat resemnat. Vreau să ştiu doar numele echipei care a filmat cursele. Numele cameramanilor.

– Oh! Părea uşurat. Ăsta e Serviciul tehnic pentru Cursele de Cai condus de Levy Board. Ei deţin practic monopolul, deşi mai e o firmă mică ce operează uneori cu autorizaţie. Vrei o anumită cursă? Oh... Lemonfizz Crystal Cup, presupun.

– Nu, am spus. Cursele de la Reading cu două săptămîni mai înainte.

– Reading... Reading... Stai să văd... Aş zice... da, au fost sigur cei de la Cannot Lie. Cannot Lie Ltd. Au birourile în Woking, Surrey. Vrei să-ţi dau numărul lor?

– Da, te rog.

Mi l-a dat.

– Mulţumesc foarte mult, am spus.

– Şi-altă dată... ăă... vreau să spun...

– Ştiu ce vrei să spui. Dar, oricum, mulţumesc.

Am închis cu o grimasă. Nu era deloc plăcut să fii considerat un nemernic.

Tipul de la BBC m-a făcut să-mi dau seama că s-ar fi putut să nu obţin nimic prin telefon de la brigada Cannot Lie. Era preferabil să-i abordez în persoană.

Firma Cannot Lie era o treaptă sau două mai sus pe scara luxului faţă de biroul lui David Oakley, ceea ce nu spunea mare lucru. O cameră mare, destul de

goală, la al doilea etaj al unei case edwardiene de pe o stradă lăturalnică. Un lift prăpădit atît cît să cuprindă un bărbat subțire sau doi copii subnutriți. Un birou uzat, pe care stătea o blondă uzată lăcuindu-şi unghiile de la picioare.

– Da? întrebă ea la intrarea mea.

Avea chiloți liliachii, cu dantelă. Nu s-a mişcat ca să mă împiedice să-i văd în voie.

– Nu e nimeni aici? am întrebat.

– Numai noi, plevuşca. Cu cine vrei să vorbeşti, cu bătrînul sau cu Alfie?

– Pot foarte bine să discut cu tine.

– Bun. Un picior era gata. Îl întinse şi îl legănă în sus şi în jos ca să se usuce lacul. Diseară mă duc la dans, îmi explică ea. Cu sandalele fără vîrf.

Nu credeam că cineva avea să se concentreze asupra degetelor ei de picioare. În afară de picioare, avea nişte sîni mici şi obraznici sub un jerseu alb de bumbac, şi o centură de un roz aprins la talia de dimensiunea unui bikini. Trupul ei părea de douăzeci de ani. Fața ei arăta de parcă îşi petrecuse ultimii şase din ei sperînd.

– Lăcuieşte-l şi pe celălalt, i-am sugerat.

– Nu te grăbeşti?

– Savurez scena.

Ea chicoti şi trecu la celălalt picior. Priveliştea era şi mai excitantă decît înainte. Ea vedea că mă uitam, şi îi făcea plăcere.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Carol. Dar pe tine.

– Kelly.

– Din Insula Omului?

– Nu. Din ținutul tații noştri.

Ea îmi aruncă o privire luminoasă.

– Prinzi repede, nu?

Aş fi vrut să fie aşa. Am întrebat cu regret:

– Cît timp păstraţi filmele cu cursele obişnuite?

– Cît? pentru totdeauna, presupun. Pînă acum nu am distrus nici unul. Fireşte, ne ocupăm de curse numai de optsprezece luni. Nu pot să spun ce vor face cînd sala de depozitare va fi plină. Sîntem vîrîţi pînă la gît în filmările celorlalte tipuri de întreceri, curse de maşini, partide de golf, şi alte chestii vechi de genul ăsta.

– Unde e sala de depozitare?

– Acolo. Flutură pensula înmuiată în lac roz în direcţia unei uşi scorojite, cîndva crem. Vrei s-o vezi?

– Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Dă-i bătaie.

Terminase şi al doilea picior. Spectacolul se încheiase. Oftînd, mi-am luat privirea de la ea şi m-am îndreptat către uşa cu pricina. Unde majoritatea uşilor aveau un mîner, aici exista o gaură rotundă. Am împins tăblia de lemn şi uşa s-a deschis într-o altă cameră mare şi înaltă, mobilată de data asta cu şiruri de stative cu rafturi, ca o bibliotecă publică. Rafturile erau din lemn gol, neacoperit cu nimic, ca şi podeaua, de altfel.

Peste jumătate din rafturi erau goale. Pe celelalte erau şiruri de cutii scunde, cu etichete negre pe care fîşii de hîrtie bătute la maşină explicau ce se afla înăuntru. Fiecare cutie, aşa cum s-a dovedit, conţinea toate filmele de la cursele ţinute într-o zi, şi toate erau eficient aranjate în ordine cronologică. Am tras cutia cu ziua în care îi călărisem pe Squelch şi pe Wanderlust la Reading, şi m-am uitat înăuntru.

Erau şase cutii metalice rotunde cu filme de şaisprezece milimetri, numerotate de la unul la şase, şi

spațiu suficient pentru încă una, numărul şapte. Am luat cutia şi m-am dus cu ea la Carol. Ea stătea tot pe birou, legănîndu-şi picioarele şi răsfoind o revistă pentru femei.

– Ce ai găsit?

– Împrumutați filmele astea oricui le vrea?

– Le închiriem, nu le împrumutăm. Sigur.

– Cui?

– Oricui le cere. De regulă, stăpînii cailor le cer.

– Stewarzii nu?

– Stewarzii? Păi, două există vreun dubiu privitor la o cursă, stewarzii văd filmul cursei. Dubița pe care o are bătrînul şi Alfie îl developează la fața locului imediat ce îl ia de la camere.

– Dar se întîmplă să trimită după ele după aceea?

– Uneori, da. Cînd vor să compare cum au alergat diverşi cai. Picioarele ei încetară brusc să se mai legene. Lăsă jos revista şi mă privi drept.

– Kelly... Kelly Hughes?

N-am răspuns.

– Hei, nu eşti deloc cum mi te imaginam. Îşi lăsă capul blond pe-o parte şi mă cîntări. Nici unul dintre cronicarii ăia sportivi n-au spus niciodată că eşti zdrobitor de arătos şi fantastic de sexy.

Am rîs. Aveam un nas coroiat şi pe un obraz o cicatrice lăsată de copită unui cal, şi printre jochei eram socotit la fel de atrăgător ca o sprietatoare de ciori.

– Este vorba de ochii tăi, spuse ea. Întunecați şi parcă zîmbitori şi trişti totodată şi puțin îndepărtați. Mă fac să mă treacă fiorii într-un mod plăcut.

– Ai citit toate astea în reviste, am spus.

– Nici vorbă! dar a rîs.

– Cine a cerut filmul care lipseşte din cutie? Şi de

ce anume l-a cerut?

Ea oftă exagerat şi coborî de pe birou direct într-o pereche de sandale roz aprins.

– Ce film e ăsta? Se uită la cutie şi la numărul ei, şi se îndepărtă cu o legănare a şoldurilor la Marilyn Monroe spre un fişier de lîngă perete. Am găsit. O scrisoare oficială de la Secretariatul stewarzilor prin care sîntem rugaţi să trimitem filmul ultimei curse de la Reading...

I-am luat scrisoarea şi am citit-o singur. Cuvintele erau foarte clare: „Ultima cursă de la Reading". Nu a şasea. Ultima cursă. Şi fuseseră şapte curse. Şi greşeala nu o făcuse Carol sau Cannot Lie Co.

– Şi l-aţi trimis?

– Bineînţeles. Direct autorităţilor, conform instrucţiunilor. Puse scrisoarea în dosar. Ţi-a făcut necazuri, nu?

– Nu filmul ăla.

– Alfie şi bătrînul spun că trebuie să fi scos bani frumoşi din Lemonfizz de ţi-ai pierdut licenţa.

– Şi tu crezi asta?

– Evident. Toată lumea o crede.

– Şi omul de pe stradă?

– Şi el.

– Nici un cent.

– Atunci eşti tăntălău, îmi spuse ea cinstit. De ce-oi fi făcut-o?

– N-am făcut-o.

– Nu, zău? Îmi făcu cu ochiul. Presupun că trebuie să spui asta, nu-i aşa?

I-am dat cutia s-o ducă înapoi în depozit, i-am zîmbit nedecis şi m-am îndreptat către uşă. În drum spre casă am condus încet, încercînd să mă gîndesc. N-a fost un exerciţiu prea profitabil. Parcă aveam ceaţă pe

creier. În cutia poştală de la uşa de la intrare erau mai multe scrisori, între care una de la părinţii mei. Am desfăcut-o pe scări, simţindu-mă ca de obicei la un milion de mile distanţă de ei.

Prima jumătate a scrisorii era scrisă de mama, cu scrisul ei rotund şi regulat şi, ca de obicei, nici un punct, numai virgule.

Dragă Kelly

Mulţumim pentru scrisoare, am primit-o ieri, nu ne place să citim despre tine în ziare, ştiu fiule că tu ai spus că n-ai făcut-o tu, dar doamna Jones de la poştă spune că nu iese fum fără foc, şi nu e plăcut pentru noi ce spun oamenii de pe aici despre tine, ei bine, puicuţele au început în sfîrşit să facă ouă, şi zugrăvim fosta ta cameră pentru mătuşa Myfanwy care vine să locuiască aici că artrita ei este prea rea pentru scările pe care le are, ei bine, Kelly, aş vrea să pot spune că vrem să vii acasă dar tatăl tău este foarte supărat iar acum mătuşa Myfanwy are nevoie de cameră, şi fiule, noi n-am vrut să te faci jocheu, puteai să ai slujba aia drăguţă la primăria din Fenby, nu-mi place s-o spun, dar ne-ai făcut de ruşine, fiule, acum mi-e groază să mă duc în sat, toată lumea şuşoteşte, a ta iubitoare, Mama.

Am tras adînc aer în piept şi am întors foaia ca să primesc şi papara de la tata. Scrisul lui semăna mult cu al mamei, căci avuseseră acelaşi învăţător, dar el scrisese atît de apăsat cu pixul încît aproape săpase în foaie.

Kelly

Eşti o ruşine de băiat. E uşor să spui că n-ai făcut-o. Nu te-ar fi suspendat dacă nu o făceai. Nu lorzii. Ei ştiu ce e corect. Ai noroc că nu eşti aici să-ţi dau o bătaie pe cinste. După cît s-a chinuit miacă-ta şi şi-a

luat de la gură ca să te duci la universitate. Şi oamenii spuneau că ai să ajungi prea sclifosit ca să mai vorbeşti cu noi, şi au avut dreptate. Totutşi, treaba asta e mai rea pentru că e o înşelăciune. Să nu mai vii aici, maică-ta este foarte supărată de lucrurile pe care le tot spune cața aia de doamnă Jones. Ar fi cel mai bine să nu ne mai trimiți bani în bancă. L-am întrebat pe director şi el mi-a spus că poți doar să anulezi ordinul bancherului, aşa că mai bine ai face asta. Maică-ta spune că e la fel ca şi cum ai fi fost la închisoare, că ne-ai făcut de ruşine şi aşa mai departe.

Nu semnase. Nici n-ar fi ştiut cum, aveam foarte puțină afecțiune unul pentru celălalt. Mă disprețuise încă din copilărie pentru că îmi plăcea şcoala, şi mă ironiza nemilos tot timpul pînă la colegiu. Se purta frumos numai cu cei doi frați ai mei mai mari care dovediseră un dispreț sănătos, cum spunea el, față de educație; unul intrase în marina comercială, iar celălalt locuia alături şi muncea cu tata la fermierul care era proprietarul căsuțelor.

Cînd, în sfîrşit, am întors spatele tuturor anilor de învățătură şi m-am făcut jocheu, familia mea m-a dezaprobat din nou, deşi bănuiam că ar fi fost destul de mulțumită dacă aş fi ales meseria asta mai demult. Irosisem banii țării, spunea tata; nu mi s-ar fi acordat toate bursele alea dacă s-ar fi ştiut că imediat ce am să ies din şcoală am să mă apuc de călărit la curse. Asta probabil că era adevărat. Dar tot atît de adevărat era că de cînd devenisem jocheu plătisem destule impozite ca să trimit mai mulți alți băieți de fermă la colegii, cu burse.

Am pus scrisoarea părinților mei sub fotografia lui Rosalind. Nici chiar ea nu reuşise să le intre în grații, pentru că ei considerau că ar fi trebuit să mă însor cu

o fată de treabă din mediul meu, nu cu o studentă care era fiică de colonel.

Aveau nişte minţi rigide.

Acum mă îndoiam că aveau să fie vreodată mulţumiţi de mine, indiferent ce aş fi făcut. Iar dacă îmi recăpătam licenţa, ei aveau să creadă că făcusem eu cumva şi trişasem din nou.

Genul ăsta de durere nu se putea trata cu aspirine. Am încercat să scap ducîndu-mă în bucătărie să văd dacă era ceva de mîncare. O conservă de sardele, un ou, nişte rămăşiţe uscate de salată de cartofi.

Am strîmbat din nas şi m-am mutat în camera de zi unde m-am uitat la programele de la televizor.

Nimic care să mă atragă. M-am trîntit în fotoliul de catifea verde şi am urmărit cum seara preschimba încetişor culorile în nuanţe subtile de cenuşiu. Peste tristeţea ultimelor patru zile începea să se aştearnă o oarecare pace. M-am întrebat dacă aveam să-mi recapăt licenţa înainte sau după ce încetam să-mi mai pese de cum se uitau oamenii la mine, sau vorbeau despre mine, sau scriau despre mine. Probabil că cea mai simplă cale era să stau deoparte, să mă ascund

La fel cum mă ascundeam în clipa aceea, neducîndu-mă la balul jocheilor.

Biletele erau pe poliţă. Bilete pentru Tony şi Poppy, şi pentru mine şi partenera pe care nu ajunsesem s-o invit. Bilete care nu aveau să fie folosite, şi pe care dădusem douăsprezece guinee.

Am stat pe întuneric o jumătate de oră gîndindu-mă la cei care aveau să fie la balul jocheilor. Apoi mi-am pus cravata neagră şi am plecat la bal.

CAPITOLUL 8

M-am dus pregătit să fiu privit lung.

Am fost privit lung.

De asemenea, arătat cu degetul şi comentat. Discret, totuşi de către majoritatea. Şi doar două persoane mi-au întors în mod hotărît spatele.

Balul Fondului Jocheilor sclipea ca de obicei de titluri, diamante, şampanie şi talent. Mai tîrziu toate astea puteau degenera în băuturi vărsate, ochi sticloşi, machiaje stricate şi glasuri împleticite, dar strălucirea nu avea să dispară în întregime. Niciodată nu dispărea. Balul Fondului Jocheilor era unul din cele mai mari evenimente sociale ale anului.

Am dat biletul şi am luat-o în lungul culoarului larg către locul în care luminile erau scăzute, muzica încinsă, şi aerul gros de fum şi parfum. Opulenta sală de bal a Royal Country Hotel, de pe şoseaua dinspre hipodromul Ascot.

În jurul ringului de dans erau un număr de mese mari, rotunde, avînd fiecare în jur zece sau douăsprezece scaune, majoritatea ocupate deja. Conform tabelului din hol, aveam să găsesc la masa numărul

treizeci şi doi locurile rezervate pentru Tony şi pentru mine, dacă mai erau încă rezervate. Am renuntat să mai caut masa treizeci şi doi pe la jumătatea drumului pentru că oriunde mă întorceam eram întîmpinat de priviri curioase.

O mulțime de oameni schițară un salut, dar nici unul din ei nu îşi putu ascunde un uşor şoc de surpriză. Era exact cum mă temusem.

Un glas în spatele meu rosti cu neîncredere:

– Hughes!

Cunoşteam glasul. M-am întors. Roberta Cranfield. Purta o rochie de mătase de culoarea mierii cu corsarul acoperit de perle şi avea părul arămiu strîns în vîrful capului, cu cîteva şuvițe cîrlionțate coborînd pe ceafă.

– Arăți grozav, am spus.

– Hughes!

– Tatăl tău e aici?

– Nu, spuse ea nemulțumită. N-ar fi făcut față. Nici mama. Am venit cu un grup din vecinătate, dar nu pot spune că m-am distrat cine ştie ce pînă ai apărut tu.

– De ce?

– Trebuie că glumeşti. Uită-te în jur. Dintr-o ochire vreo cincizeci de persoane îşi scrîntesc gîtul uitîndu-se la tine. Nu-ți dă fiori? Oricum, eu una m-am cam săturat, şi nici măcar n-am văzut blestemata aia de cursă, ca să nu mai spun că n-am fost suspendată. Se opri. Hai să dansezi cu mine. Dacă tot am aruncat mănuşa, măcar să o facem ca lumea.

– Cu o condiție, am spus.

– Care?

– Să nu îmi mai spui Hughes.

– Poftim?

– Cranfield, am obosit să mi se spună Hughes.

– Of! Era clar că nu-i trecuse prin cap. Atunci... Kelly... ce-ai zice să dansăm?

– Încîntat, Roberta.

Îmi aruncă o privire nesigură.

– Încă mai simt că nu te cunosc.

– Nu te-ai deranjat niciodată.

– Nici tu.

Asta m-a atins. Era adevărat. Mereu avusesem ceva împotriva ei. Şi, de fapt, nu o cunoşteam deloc.

– Ce mai faci? am spus politicos. Vino să dansăm. Ne-am amestecat în una din chestiile alea care seamănă cu un ritual din junglă, în care te legeni dar nu te atingi cu partenera. Faţa ei era foarte calmă şi zîmbea pierdut. După calmul ei ai fi zis că era total în largul ei, nu ţinta capetelor întoarse, a privirilor care cîntăreau, a şoaptelor pe jumătate ascunse.

– Nu ştiu cum reuşeşti, spuse ea.

– Ce?

– Să arăţi atît de... degajat.

– Acelaşi lucru mă întrebam eu despre tine.

Ea zîmbi, ochii i se încreţiră şi dinţii străluciră, şi, incredibil în acele circumstanţe arăra fericită.

Am dansat zece minute bine. Apoi ea îmi spuse că aveam să ne întoarcem la masa ei şi porni direct într-acolo, fără să aştepte să fiu de acord. Nu credeam că grupul ei avea să fie încîntat să mă alături lui, şi jumătate din cei din grup n-au fost.

– la loc şi bea un pahar, dragă amice, rosti tărăgănat şeful grupului, întinzînd leneş mîna după sticla de şampanie. Şi povesteşte- mi despre campania de aducere înapoi a lui Cranfield. Roberta mi-a spus că lucrezi la un program de reabilitare.

– N-am reuşit încă.

– Dragul meu amic... M-a măsurat cu o privire co-

borîtă în lungul nasului. Mi-am spus că, probabil, făcuse parte din gărzi. Foarte mulți foști ofițeri din gărzi se uitau la lume în josul nasului: asta li se trăgea de la purtatul caschetelor alea care îi orbeau. Era blond, la vreo patruzeci și ceva de ani, și nu neprietenos. Roberta îi spunea Bobbie.

Femeia din cealaltă parte a lui se aplecă și lăsă periculos un piept baban îmbrăcat în satin roz lîngă un pahar plin ochi.

– Ia spune-mi, rosti ea privindu-mă cu interes printre genele puternic rimelate, ce te-a făcut să vii?

– Nu aveam nici un motiv să nu vin.

– Și te distrezi? întrebă Bobbie. Vreau să spun, amice, că ești oarecum în situația unui doctor dat afară cu tinicheaua de coadă care, patru zile mai tîrziu, își face apariția la cea mai mare întrunire a Asociației Britanice a Medicilor.

– Nu-l mai împunge, Bobbie, protestă Roberta.

Bobbie își luă privirea de la mine și și-o mută asupra ei.

– Draga mea Roberta, tipul ăsta nu are nevoie să-i sară în apărare fetele drăguțe. E dur ca stejarul bătrîn.

Un bărbat în vîrstă din cealaltă parte a pieptului roz rosti dezaprobator în surdină:

– Are pielea groasă, vrei să spui.

Bobbie auzi și clătină din cap:

– Vertebral, spuse el. E cu totul altceva. Se ridică. Roberta, vrei să dansezi, fată dragă?

M-am ridicat și eu.

– Nu e nevoie să pleci, amice dragă. Rămîi. Termină-ți băutura.

– Sînteți foarte amabil, am spus cu sinceritate. Dar am venit aici în seara asta să schimb o vorbă cu unul

sau doi oameni. Dacă mă veți scuza, am să încerc să-i găsesc.

Îşi înclină uşor capul în direcția mea.

– Vino mai tîrziu, dacă îți face plăcere.

– Mulțumesc foarte mult, am spus.

A luat-o pe Roberta la dans, iar eu am urcat scările spre balconul care încercuia sala. Şi aici erau peste tot mese, dar din unele locuri puteai să ai o privelişte foarte clară a majorității oamenilor de jos. Am petrecut ceva timp identificîndu-i după creştetul capului.

Trebuie să fi fost acolo vreo şase sute, dintre care cunoşteam personal cam un sfert. Proprietari de cai, antrenori, jochei, stewarzi, ziarişti, doi sau trei dintre cei mai puternici agenți de pariuri, starlete, arbitri şi toți ceilalți, toți cu nevestele şi prietenii şi invitați guralivi.

Era şi Kessel acolo, prezidînd un grup de douăsprezece persoane exact dedesubtul meu. M-am întrebat dacă i se mai domolise supărarea de luni, şi m-am decis pe cît posibil să nu testez acest lucru. Se spunea că îl trimisese pe Squelch lui Pat Nikita, un antrenor care era rivalul de moarte al lui Cranfield, ceea ce ustura nițel. Zvonul părea să fie adevărat întrucît Pat Nikita se afla printre oaspeții de la masa lui.

Era de notorietate faptul că Nikita şi Cranfield se acuzau reciproc că frecvent caii celuilalt vindeau curse. Aşa că alegîndu-l pe Nikita ca antrenor, Kessel anunța pe față lumii largi că credea că eu şi Cranfield îi opriserăm calul că cîştige. Slabe şanse să-l convingem că nu.

La una din mesele cele mai proeminente, aproape de ringul de dans, stătea lordul Ferth, discutînd serios cu o doamnă masivă într-o rochie bleu şi pene de

struț. Pe ceilalți de la masă îi ştiam oarecum, dar nu bine. Bărbatul după care mă uitam nu era printre ei.

Două mese mai încolo de lordul Ferth stătea Edwin Byler, făcîndu- i semn cu gravitate chelnerului să-i umple paharul, prea mîndru de bogăția lui ca să ridice el personal sticla.

În cealaltă parte a mesei stătea mica lui soție încărcată cu jumătate din stocul de bijuterii de la Hatton Garden.

Nu aveam să călăresc herghelia super a lui Edwin Byler... Junghiul de regret duru mai mult decît aş fi vrut.

În spatele meu se auzi un foşnet şi am simțit parfumul Robertei. M-am întors către ea.

– Kelly?...

Arăta într-adevăr formidabil de frumoasă.

– Kelly... Bobbie a sugerat să mă însoțeşti tu la bufet.

– Foarte generos din partea lui.

– Se pare că te aprobă. A spus... Se opri brusc. Nu contează ce a spus.

Am coborît scările şi am intrat pe sub o arcadă în sala de dineuri. Luminile de aici erau mai puternice. Robertei nu-i făceau nici un rău.

De-a lungul unui perete se întindea o masă-bufet încărcată cu carne rece în aspicuri strălucitoare şi alte delicatese apetisante.

Roberta spuse că cinase la Bobbie înainte de a veni la dans şi nu-i era foame, dar amîndoi am luat nişte somon şi ne-am aşezat la una din cele douăzeci de mese mici adunate ciorchine într-o jumătate a sălii.

La vreo doi metri de noi stăteau trei colegi jochei, cu coatele printre farfurii goale şi ceşti de cafea.

– Kelly! exclamă unul din ei, cu un accent nordic.

Doamne sfinte! Kelly! Vino aici, bătrîne. Adu-ți și gagica.

Bărbia gagicii își începu obișnuita-i urcare.

– Concentrează-te asupra personajului, nu a accentului, am spus.

Ea se uită foarte mirată la mine, dar cînd m-am ridicat și i-am luat farfuria, a venit cu mine. Ei ne făcură loc, admirară înfățișarea Robertei și nu suflară o vorbă despre suspendare. Fetele lor explicară ei, erau plecate să-și pudreze nasurile, iar cînd nasurile reapărură, zîmbiră cu toții luîndu-și la revedere și se întoarseră în sala de bal.

– Au fost amabili, spuse Roberta parcă surprinsă.

– Era de așteptat.

Își făcu de lucru cu furculița, fără să se uite la mine.

– Zilele trecute ai spus că mintea mea e în lanțuri. Asta ai vrut să spui... că sînt înclinată să judec oamenii după glasurile lor... și că asta e greșit?

– Da.

– Cactusule. Ești numai țepi.

– Păcatul originar există. La fel și virtutea originară. Amîndouă apar fără să țină seama de naștere.

– Unde ai făcut școala?

– În Walles.

– N-ai accent galez. N-ai nici un accent. Și asta e chiar ciudat, ținînd cont că ești numai... Glasul i se stinse și păru înspăimîntată că se trădase. Vai de mine... îmi pare rău.

– Nu-i de mirare, am ținut eu să subliniez, ținînd cont de tatăl tău. Și, oricum, în felul meu chiar sînt rău. Mi-am atenuat în mod deliberat accentul galez. Am exersat în secret, încă de cînd eram la școală, imitîndu-i pe crainicii de la BBC. Voiam să devin func-

ționar public şi ştiam că n-am să ajung departe dacă am să vorbesc ca fiul unui lucrător la fermă galez. Cu timpul a devenit modul meu natural de a vorbi. Şi părinții mei mă disprețuiesc pentru asta.

– Părinții! De ce nu putem niciodată scăpa de ei? Indiferent cine sîntem, sîntem din cauza lor. Eu vreau să fiu eu. Păru uimită de ea însăşi. Niciodată n-am mai simțit asta pînă acum. Nu înțeleg...

– Eu da, am spus zîmbind. Numai că asta se întîmplă în majoritate cu cei în jur de cincisprezece, şaisprezece ani. Se cheamă răzvrătire.

– Îți baţi joc de mine, spuse ea, dar bărbia rămase jos.

– Nu.

Am terminat somonul şi am băut cafea. Un grup mare şi zgomotos îşi luă mîncarea de la bufet şi se aşeză la două mese alipite în apropierea noastră. Erau binişor cercheliți, destinşi şi expansivi. I-am urmărit fără interes. Cunoşteam patru din ei – doi antrenori, o soție, un proprietar.

Unul dintre antrenori dădu cu ochii de mine şi scăpă efectiv cuțitul.

– Ăsta-i Kelly Hughes, spuse el nevenindu-i să creadă. Tot grupul s-a răsucit şi s-a holbat la mine. Roberta icni nefericită. Eu nu m-am mişcat.

– Ce cauți aici?

– Beau cafea, am răspuns politicos.

Ochii lui se îngustară. Trevor Norse nu se amuza. Am oftat în sinea mea. Niciodată nu e bine să te pui rău cu antrenorii, asta înseamnă pur şi simplu o sursă mai puțin de venit; dar călărisem deja de cîteva ori pentru Trevor Norse şi ştiam că oricum nu-l puteai mulțumi, orice ai fi făcut.

Un bărbat greoi, de un metru optzeci, care se amă-

gea cu iluzia că dimensiunile puteau înlocui abilitatea. Era mult mai bun cu proprietarii de cai decît cu caii, neobosit să-i cultive pe primii şi leneş cu ceilalţi.

Tîmpita lui nevastă spuse senină:

– Am auzit că-i plăteşti pe băieţii lui Dexter, pentru că eşti sigur că îţi vei ecăpăta licenţa într-o zi sau două.

– Ce-i asta? întrebă tăios. De unde ai auzit prostia asta?

– Toată lumea vorbeşte despre asta, dragă, spuse ea pe un ton de protest.

– Care toată lumea?

Ea chicoti moale.

– Am auzit asta la toaleta doamnelor, dacă chiar vrei să ştii. Dar nu e deloc adevărat, sînt sigură. Băieţii lui Dexter le-au spus băieţilor lui Daphne la cîrciumă şi Daphne i-a spus lui Miriam, şi Miriam ne-a spus la toaletă...

– E adevărat? întrebă poruncitor Norse.

– Mai mult sau mai puţin, am aprobat.

– Doamne sfinte!

– Miriam a spus că Kelly Hughes spune că lui şi lui Dexter li s-a înscenat toată povestea şi că află el cine a făcut-o. Doamna Norse chicoti la mine. Dragul meu, nu-i aşa că e nostim?

– Grozav, am spus sec. M-am ridicat şi s-a ridicat şi Roberta.

– O cunoaşteţi pe Roberta Cranfield? am întrebat formal, şi ei toţi exclamară în cor, iar ea le aruncă un zîmbet artificial strălucitor, şi ne-am întors în sala de bal să mai facem un dans.

N-a fost deloc o idee grozavă, pentru că pe la jumătatea dansului am fost opriţi de Daddy Leeman de la Daily Witness care m-a întrebat ţipînd ca să

acopere muzica dacă era adevărat că pretindeam că a fost o înscenare. Avea un glas ascuțit. Toate perechile din jur s-au întors şi s-au holbat la noi.

– Chiar că nu mai suport, îmi spuse la ureche Roberta. Cum poți? De ce nu pleci acum acasă?

– Îmi pare rău, am spus pocăit. Ai fost grozavă. Am să te duc înapoi la Bobbie.

– Dar tu?...

– Am venit să fac ceva şi încă n-am făcut. Mai rămîn un pic.

Ea îşi strînse buzele şi începu să danseze din nou.

– Foarte bine. Voi rămîne şi eu.

Am dansat fără să zîmbim.

– Vei un bilet de tombolă? am întrebat-o.

– Nu. Era uimită.

– Ar fi mai bine să vrei. Vreau să merg în capătul ăla al sălii.

– Pentru ce?

– Să mă uit după cineva. N-am fost deloc în capătul ăla.

– Foarte bine, atunci.

Am părăsit parchetul lustruit şi am păşit pe covorul gros de culoare închisă, îndreptîndu-ne spre celălalt capăt al sălii unde se afla tombola amenajată la un stand împodobită în culori vesele.

M-am uitat după cel pe care îl căutam, dar nu l-am văzut. I-am cumpărat Robertei patru bilete de tombolă. Trei erau necîştigătoare. Cu al patrulea a cîştigat o sticlă de vodcă.

– Nu-mi prea place, spuse ea, ținînd-o cu îndoială.

– Nici mie.

– Am să i-o dau primei persoane care va fi drăguță cu tine.

– S-ar putea s-o bei chiar tu.

Ne-am întors încet în sală, fără să ne vorbim.

O femeie slabă a țîșnit de pe scaunul ei de la o masă şi şi-a făcut drum către noi în ciuda încercărilor grupului ei de a o împiedica. Ne-am oprit.

– Eşti Roberta Cranfield, nu-i aşa? spuse ea.

Avea o față osoasă, ochi mînioşi şi un păr cărunt strîns cu severitate la spate. Nu era rujată. Arăta de parcă băuse prea mult.

– Scuză-ne, spuse cu blîndețe Roberta, încercînd să treacă.

– Nu, n-ai să treci! Nu pînă nu auzi ce am eu de spus.

– Grace! o imploră un bărbat de la masă. M-am uitat mai atent la el. Era antrenorul lui Edwin Byler, Jack Roxford. Grace, draga mea, lasă asta. Stai jos, dragă.

Draga de Grace nu avea o asemenea intenție. Sentimentele dragii de Grace erau prea puternice.

– Tatăl tău a primit exact ce merită, şi află că mă bucur. Mă bucur! Îşi oțărî fața spre a Robertei, arătînd ca o nebună. Roberta o privi de sus, fapt care o înfurie pe Grace. Aş dansa pe mormîntul lui, spuse ea furioasă. Asta aş face.

– De ce? am întrebat eu plat.

Nu s-a uitat la mine. Îi spuse Robertei:

– Tatăl tău e un snob afurisit! Un snob afurisit! Şi a primit ce merită. Aşa să-i spui.

– Scuză-mă, spuse cu răceală Roberta, şi încercă să meargă înainte.

– Oh, nu, n-ai să treci! Grace o apucă de braț. Roberta îşi scutură mînioasă mîna. Snobul afurisit de taică-tău a încercat să ne ia caii lui Edwin Byler. Ştiau asta? Ştiai? Şi îşi dă aerele alea de grandoare! Se gîndea că Edwin va cîştiga mai mult într-un grajd mai

mare, nu-i aşa? Oh, am auzit ce-a spus. A încercat să-l convingă pe Edwin că acum are nevoie de un antrenor mai grozav, de frunte, nu amărăşteni ca noi. Ei bine, am simţit că mor de rîs cînd am auzit ce-a păţit. Să-i spui că am zis să-i fie învăţătură de minte. Ce-am mai rîs!

– Grace! spuse cu deznădejde Jack Roxford. Îmi pare rău, domnişoară Cranfield. În realitate ea nu este aşa.

Părea extrem de stînjenit. M-am gîndit că, probabil, Grace Roxford era chiar prea des aşa. El avea expresia hăituită a soţului veşnic pregătit să-şi ceară scuze.

– Înveseleşte-te, aşadar, doamnă Roxford, am zis tare. Ai obţinut ce ai vrut. Ai rîs. Atunci de ce atîta furie?

– Cum? Şi-a răsucit capul spre mine, clătinîndu-se un pic. Cît despre tine, Kelly Hughes, ai căutat cu lumînarea ce ai primit, şi nu mai umbla cu prostii ca alea pe care le-am auzit în seara asta precum că a fost o înscenare, pentru că ştii al dracului de bine că n-a fost. Oamenii ca tine şi ca Cranfield îşi închipuie că pot ieşi basma curată chiar şi dintr-o crimă. Dar mai există cîteodată şi dreptate pe lumea asta, şi ar fi bine să nu uiţi asta, drac împieliţat!

Una din femeile de la masa ei se ridică şi încercă să o potolească, în timp ce toate urechile de la cel puţin şase mese din jur erau întinse în direcţia ei. Ea nu le băga în seamă. Eu da.

Roberta spus în surdină:

– Oh, Doamne!

Grace îi spuse:

– Aşa că du-te acasă şi spune-i snobului de tăicătău că a ajuns de rîsu' curcilor. E un maimuţoi, asta e!

Prietena puternic jenată o trase de braţ şi Grace se răsuci furioasă spre ea. Am profitat de ocazie, şi în timp ce ne retrăgeam am auzit-o strigînd după noi. Din cauza muzicii n-am auzit distinct decît „rîsul curcilor" şi „snob afurisit".

– E îngrozitoare, spuse Roberta,.

– Nu-i face nici un serviciu bietului Jack.

– Urăsc scenele. Sînt atît de murdare!

– Crezi că toate emoţiile puternice sînt murdare?

– Nu-i acelaşi lucru. Poţi avea emoţii puternice fără să faci scene. Scenele sînt dezgustătoare.

Am oftat.

– Asta a fost.

– Da.

Mergea, am observat, cu gîtul foarte întins, clasicul semn pentru oricine se uită că nu era răspunzătoare sau doborîtă sau amuzată de faptul că era implicată în scandal şi scîrboşenii. Rosalind, am reflectat cu nostalgie, probabil că ar fi aprobat-o compătimitor pe draga de Grace, şi ar fi dus-o în vreun colţ retras, reapărînd apoi cu ea mîncîndu-i din palmă. Rosalind fusese ea însăşi impetuoasă şi înţelegea sentimentele necontrolate.

Din nefericire, la capătul intervalului dintre mese aproape că ne-am ciocnit cu Kessel, care primi privirea criminală a Robertei cîştigată de draga de Grace. Fireşte că Kessel a interpretat greşit expresia feţei ei şi a scuipat primul.

– Să-i spui tatălui tău că mă gîndeam de cîtva timp să-mi trimit caii lui Pat Nikita, şi că afacerea asta m-a făcut să regret că n-am făcut-o mai de mult. Pat a vrut mereu să antreneze pentru mine. Am rămas cu tatăl tău din simţ de loialitate, şi uite cum m-a răsplătit.

– Tata a cîştigat foarte multe curse pentru dum-

neata, spuse cu răceală Roberta. Iar dacă Squelch ar fi fost destul de bun ca să cîştige Lemonfizz Cup, ar fi făcut-o.

Kessel pufni. Asta nu-i convenea.

– Cît despre tine, Hughes, e o ruşine că ai venit aici în seara asta şi nu ştiu cum de ţi s-a dat voie să intri. Şi să nu crezi că mă prosteşti răspîndind zvonuri că eşti nevinovat şi că eşti pe punctul s-o dovedeşti. Asta e o gogoriţă şi tu o ştii, şi dacă îţi închipui că aşa restabileşti relaţiile cu mine, te înşeli amarnic.

Ne întoarse spatele şi plecă sprinţar, oprindu-se victorios ca să-l bată pe Pat pe umăr, şi uitîndu-se înapoi ca să se asigure că observaserăm. Foarte meschin din partea lui.

– S-a dus Squelch, am spus resemnat.

– Kessel îşi va cere scuze în curînd şi îl va trimite înapoi, spuse cu convingere Roberta.

– Nici o speranţă. Kessel nu e genul umil. Iar Pat Nikita nu va lăsa să-i scape calul ăsta. Nu ca să-l vadă întorcîndu-se la tatăl tău. Ar prefera să-i frîngă gîtul.

– De ce sînt oamenii atît de geloşi unul pe altul?

– E ceva înnăscut, am spus. Şi aproape universal.

– Ai o părere foarte proastă despre firea omului.

– O părea obiectivă.

– Nu poţi fi obiectiv cu privire la faptul că ai fost suspendat, protestă ea.

– Ăă... nu, am recunoscut. Ce zici de un pahar la bar?

– Tot mai cauţi pe cineva?

– Da. La bar încă n-am încercat.

– O să mai fie o scenă?

– N-aş zice.

– Foarte bine, atunci.

Ne-am croit uşurel drum prin mulţime. Deja trebuie că toţi ce se aflau la faţa locului ştiau că eram acolo. Capetele nu se mai întorceau cu o mirare făţişă, însă ochii da, alunecînd în colţuri, măsurîndu-ne disprețuitor. Roberta o ţinu sfidătoare drept înainte.

Barul era dens populat. Fumul de trabuc zăcea ca o ceaţă peste capetele înfierbîntate, iar zgomotul rivaliza cu cel dintr-o discotecă. L-am văzut aproape imediat, stînd rezemat de perete îndepărtat şi vorbind cu însufleţire. A întors capul brusc şi s-a uitat direct la mine, întîlnindu-mi privirea înainte ca grupurile dintre noi să îşi schimbe poziţia şi să închidă unghiul vizual. Totuşi, în cele două secunde i-am văzut gura subţiindu-se într-o linie dreaptă şi toată faţa comprimîndu-i-se de supărare; şi ştiuse că eram la bal, căci nu era deloc surprins.

– L-ai văzut, spuse Roberta.

– Da.

– Ei bine... cine e?

– Lordul Gowery.

Ea icni.

– Oh, Kelly, nu.

– Vreau să discut cu el.

– N-are nici un rost.

– Nu se ştie niciodată.

– Supărîndu-l pe lordul Gowery îţi pierzi ultima şansă de a-ţi recăpăta licenţa. Nu-ţi dai seama de asta?

– Da... nu o să fie amabil, nu cred. Aşa că ai ceva împotrivă să te duc mai întîi înapoi la Bobbie?

Ea păru încurcată.

– N-ai să spui nimic prostesc? E vorba şi de licenţa tatei, nu uita.

– Am să ţin minte, am spus dezinvolt.

Ea îmi aruncă o privire bănuitoare, dar se lăsă

condusă cu destulă uşurinţă înapoi la Bobbie.

Aproape imediat cum am ieşit din bar, am fost opriţi de Jack Roxford, care venea grăbit către noi.

– Kelly, zise el aproape gîfîind. Voiam să vă prind... să vă spun că îmi pare foarte rău că Grace s-a dat în spectacol în halul ăla. Nu era ea însăşi, sărmana fată... Domnişoară Cranfield, îmi cer mii de scuze.

Roberta se înmuie un pic.

– E în regulă, domnule Roxford.

– N-aş vrea să crezi că ce a spus Grace... toate lucrurile alea despre tatăl dumitale... le gîndesc şi eu.

Se uita cînd la ea, cînd la mine, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Un bărbat subţirel, neagresiv, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu chelie şi ochi nervoşi, şi o expresie permanentă de îngrijorare.

Era un antrenor destul de bun, dar nu avea prestanţă. Cu mine, deşi nu călărisem niciodată pentru el, fusese mereu prietenos.

– Kelly, spuse el, dacă într-adevăr este adevărat că a fost o înscenare, sper sincer să-ţi primeşti licenţa înapoi. Ştiu că există riscul ca Edwin să-şi ducă tatălui dumitale caii, domnişoară Cranfield, dar în seara asta mi-a spus că nu va face asta, chiar dacă ar putea... Dar vă rog să mă credeţi că n-am nimic cu nici unul din voi, ca săraca Grace... Sper că o veţi ierta.

– Desigur, domnule Roxford, spuse Roberta, definitiv înmuiată. Nu vă mai gîndiţi la asta. Şi, oh! adăugă ea dintr-un impuls. Cred că aţi cîştigat asta!

Şi, spre mirarea lui, îi puse sticla de vodcă în mînă.

CAPITOLUL 9

Cînd m-am îndreptat din nou spre bar, am descoperit că lordul Gowery ieşise din el. Stătea în picioare umăr la umăr cu lordul Ferth, şi amîndoi se uitau încruntaţi la mine cum mă apropiam.

M-am oprit la un metru şi ceva de ei şi am aşteptat.

– Hughes, spuse în deschidere lordul Gowery, n-ar trebui să fii aici.

– Excelenţă, am spus politicos, ăsta nu e Newmarket Heath.

Asta le-a picat prost. Amîndoi s-au simţit jigniţi. Au strîns rîndurile.

– Insolenţa nu te va duce nicăieri, spuse lordul Ferth, iar lordul Gowery adăugă:

– Dacă te porţi în felul ăsta, n-ai să-ţi recapeţi în veci licenţa.

Am spus fără aprindere:

– Dreptatea depinde de bunele maniere?

Arătau de parcă nu-şi credeau urechilor. Din punctul lor de vedere, îmi tăiam singur craca de sub picioare.

În ce mă privea, nu credeam că smerenia avea să-mi redea licența mai repede decît mi-ar fi fost redată fără ea.

– Aş fi zis că un oarecare simț al ruşinii te va ține la distanță, spuse lordul Ferth.

– A trebuit să fac un mic efort ca să vin.

Ochii i se îngustară şi se deschiseră iarăşi rapid.

– Gowery spuse:

– Cît despre răspîndirea acelor zvonuri... Spun categoric că nu numai că nu eşti pe punctul de a ți se înapoia licența, ci că suspendarea ta va fi şi mai lungă, ca urmare a comportării tale actuale.

I-am aruncat o privire egală, şi lordul Ferth deschise gura şi o închise la loc.

– Nu e un zvon că domnul Cranfield şi eu sîntem nevinovați, am spus. Nu e un zvon că cel puțin doi dintre martori au mințit. Astea sînt fapte.

– Prostii! spuse cu vehemență Gowery.

– Ce credeți dumneavoastră, domnule, nu schimbă adevărul.

– Nu-ți faci nici un bine, Hughes. Sub înfățişarea lui puternic autoritară, era extrem de supărat. Nu trebuia decît să dau o gaură şi aş fi avut un puț țîşnitor.

Am spus:

– Vreți să aveți amabilitatea să-mi spuneți cine v-a sugerat dumneavoastră sau celorlalți stewarzi să-l căutați pe domnul Newtonnards şi să-l luați la întrebări?

Ochii lui avură o tresărire abia sesizabilă.

Suficientă ca să fiu absolut sigur.

– Categoric nu.

– Atunci vreți să-mi spuneți în baza instrucțiunilor cui mi-a vizitat apartamentul detectivul David Oakley?

– N-am să-ți spun. Glasul lui era puternic şi, pentru prima dată, alarmat.

Ferth se uita la noi tot mai îndoit de la unul la celălalt.

– Domnul Cranfield şi eu am fost pe nedrept suspendaţi, am spus. Cineva l-a trimis pe David Oakley în apartamentul meu ca să falsifice fotografia aia. Şi cred că lordul Gowery ştie cine.

– Categoric nu ştiu! spuse el furios. Vrei să fii dat în judecată pentru calomnie?

– Nu v-am calomniat, domnule.

– Ai spus...

– Am spus că ştiţi cine l-a trimis pe David Oakley. N-am spus că ştiţi că fotografia este un fals.

– Şi nu este, insistă el cu tărie.

– Ba este, am spus.

Se lăsă o tăcere grea, spoi lordul Gowery spuse: „N-am de gînd să ascult asta" şi se răsuci pe călcîie şi intră în bar.

Lordul Ferth, arătînd încurcat, dădu să-l urmeze.

Am spus:

– Execelenţă, pot să discut cu dumneavoastră?

El se opri, se întoarse spre mine şi spuse:

– Da cred că ai face bine să spui ce ai de spus.

A făcut semn spre sala de dineu de alături şi am trecut pe sub arcadă în lumina mai puternică.

În afară de două mase ocupate, sala era goală. El s-a aşezat la o masă şi mi-a arătat scaunul din faţa lui.

– Şi-acum, explică-te, spuse el.

Am vorbit cu un glas calm, lipsit de emoţie.

– Excelenţă, dacă aţi putea privi un minut ancheta din punctul meu de vedere, este foarte simplu. Eu ştiu că n-am avut niciodată cinci sute de lire sau vreun bilet de la domnul Cranfield, de aceea sînt perfect conştient de faptul că David Oakley e mînjit. Este de

necrezut ca stewarzii să-l fi trimis, întrucît dovada adusă de el a fost un fals. Deci altcineva a făcut-o. M-am gîndit că s-ar putea ca lordul Gowery să ştie cine. Aşa că l-am întrebat.

– Iar el a spus că nu ştie.

– Nu-l cred întru totul.

– Asta-i ridicol, Hughes.

– Vreţi să spuneţi domnule, că oamenii care deţin puterea sînt neapărat demni de încredere?

Se uită la mine fără expresie în tăcerea care se prelungea. În cele din urmă întrebă, ca şi Roberta:

– Unde ai făcut şcoala?

– Şcoala primară în Coedlant, gimnaziul în Tenby, şi SEL.

– SEL... doar nu vrei să spui... Şcoala de Economie din Londra? Arăta uluit.

– Ba da.

– Doamne sfinte...

L-am urmărit în timp ce rumega asta.

– Ce ai învăţat acolo?

– Politică, filozofie şi economie.

– Atunci de ce naiba te-ai făcut jocheu?

– A fost aproape un accident. N-am avut în plan. După terminarea examenelor de absolvire eram obosit mental, aşa că m-am gîndit să-mi iau un fel de vacanţă plătită lucrînd la o fermă... Ştiam cum să fac asta, tatăl meu e lucrător la o fermă. Am muncit la strînsul recoltei pentru un fermier din Devon, şi în fiecare dimineaţă îi scoteam caii să facă mişcare, pentru că majoritatea vieţii călărisem. El avea autorizaţie, şi era foarte pasionat de curse. Iar apoi fratele lui, care călărea pentru el, şi-a rupt umărul la una din cursele de la Devon şi m-a pus pe mine în locul lui, şi aproape imediat am început să cîştig... şi pe urmă treaba asta

a pus stăpînire pe mine... aşa că n-am mai ajuns să fiu funcţionar public, după cum intenţionasem, şi... ei bine, n-am regretat niciodată.

– Nici chiar acum? întrebă el ironic.

– Nici chiar acum.

– Hughes... Nu ştiu ce să cred. La început eram sigur că nu eşti genul care să-l oprească pe Squelch în mod deliberat... apoi au fost toate dovezile ale incriminatoare. Charlie West a spus că ai rămas intenţionat în urmă...

M-am uitat la masă. La urma urmelor, nu voiam ochi pentru ochi.

– Charlie s-a înşelat, am spus. A încurcat cursele. Eu chiar am rămas în urmă în altă cursă cam tot pe atunci... cînd călăream un începător fără nici o şansă. Asta a ţinut minte Charlie.

El spuse cu îndoială:

– N-a sunat aşa.

– Nu, am aprobat. Între timp am lămurit asta cu Charlie. Acum s- ar putea să fie pregătit să admită că a vorbit despre altă cursă. Dacă îi veţi întreba pe stewarzii de la Oxford, veţi afla că Charlie nu le- a spus nimic imediat după Lemonfizz, cînd au făcut primele cercetări. El a spus asta abia mai tîrziu, la ancheta din Portman Square.

– Înţeleg. Şi de ce l-ai întrebat pe lordul Gowery de Newtonnards?

– Newtonnards nu le-a spus stewarzilor din proprie iniţiativă că domnul Cranfield a pariat pe Cherry Pie, dar le-a spus cîtorva colegi. Cineva le-a spus stewarzilor. Voiam să ştiu cine.

– Sugerezi că e aceaşi persoană care l-a trimis pe Oakley în apartamentul tău?

– S-ar putea. Dar nu neapărat.

Am ezitat, privindu-l cu îndoială.

– Ce este?

– Domnule, nu vreau să vă jignesc, dar ați vrea să-mi spuneți de ce ați luat parte la anchetă? De ce ați fost patru, în loc de trei, cînd lordul Gowery, iertați-mă că o spun, era atît de vădit de nemulțumit de aranjament?

Buzele i se strînseră.

– Eşti neobişnuit de plin de tact aşa dintr-o dată.

– Da, domnule.

S-a uitat la mine drept.

Un bărbat înalt şi slab cu pometi înalți, cu părul negru, cu ochi aprinşi. Un bărbat a cărui tărie de caracter răzbătea pînă la tine şi te izbea, aşa că nu aveai să uiți niciodată că l-ai cunoscut. Cel mai bun aliat din lumea curselor, dacă puteam să pun mîna pe el.

– Nu pot să-ți spun din ce motiv am participat, spuse el cu oarecare reproş.

– Atunci, ați avut unele... rezerve... privitor la cum avea să fie ancheta condusă?

– N-am spus asta, protestă el. Dar la asta se gîndise.

– Lordul Gowery i-a cerut lui Andrew Tring să prezideze cu el la audieri, iar Andrew Tring vrea chiar acum de la el o mare concesie. Şi l-a ales ca al treilea steward pe lordul Plimborne, iar lordul Plimborne a dormitat tot timpul.

– Îți dai seama ce spui? Era cu adevărat şocat.

– Vreau să ştiu cum a obținut lordul Gowery toate dovezile alea împotriva noastră. Vreau să ştiu de ce secretarii stewarzilor au prezentat alt film. Vreau să ştiu de ce lordul Gowery a fost atît de părtinitor, atît de surd la negările noastre, atît de hotărît să ne suspende.

– Asta e calomnie...

– Vreau să-l întrebați dumneavoastră, am terminat plat.

El s-a holbat la mine.

– Dumneavoastră s-ar putea să vă spună. Dar mie nu îmi va spune în vecii vecilor.

– Hughes... doar nu vrei să spui...

– Că n-a fost un proces drept, şi el o ştie. Vă rog doar să-l abordați dumneavoastră, să vedeți dacă vă va explica.

– Vorbeşti despre un om foarte respectat, spuse el cu răceală.

– Da, domnule. E baron, e bogat, e steward de mult. Ştiu toate astea.

– Şi totuşi susții...?

– Da.

– Te va da în judecată pentru asta.

– Numai dacă n-am dreptate.

– Nu pot să fac asta, spuse el cu hotărîre.

– Şi, vă rog, dacă aveți unul, folosiți un reportofon.

– Ți-am spus...

– Da, domnule, ştiu că mi-ați spus.

Se ridică de la masă, se opri de parcă voia să spună ceva, se răzgîndi şi, în timp ce mă ridicam şi eu, se întoarse brusc şi se îndepărtă repede. După plecarea lui am descoperit că mîinile îmi tremurau, şi am pornit agale după el susținîndu-mă ca o epavă.

Fie ne înviasem licențele, fie bătusem cuie în coşciugul lor, şi numai timpul avea să spună care din două.

Bobbie spuse:

– Bea un pahar, amice dragă. Arăți de parcă te-a călcat un buldozer.

Am luat o gură de şampanie, i-am mulţumit şi am urmărit-o pe Roberta unduindu-şi trupul în ritmul muzicii în timp ce dansa cu cineva.

– N-a fost cea mai bună seară pentru tine, bătrîne, remarcă Bobbie.

– Nu se ştie niciodată.

El ridică din sprîncene şi întrebă tărăgănat pe nas:

– Misiune îndeplinită?

– Mai degrabă un fitil aprins.

El înalţă paharul.

– Pentru o detonare încununată de succes.

– Eşti foarte amabil.

Muzica trecu la altă melodie şi partenerul Robertei o aduse înapoi la masă.

M-am ridicat.

– Am venit să-mi iau la revedere, am spus. Plec.

– Oh, nu încă, exclamă ea. Ce a fost mai rău a trecut. Nimeni nu se mai holbează. Distrează-te puţin.

– Dansează cu draga de fată, spuse Bobbie şi Roberta întinse un braţ lung şi mă trase, aşa că m-am dus să dansez cu ea.

– Deci lordul Gowery nu te-a mîncat?

– Ronţăie oasele chiar în clipa asta.

– Kelly dacă ai făcut vreo prostie...

– Nu se face omletă fără să spargi ouăle, iubire.

Bărbia a luat-o în sus. Am rînjit. Bărbia a revenit la loc. Devenea foarte umană, domnişoara Cranfield.

După un timp ritmul îndrăcit s-a schimbat în unul lent, perechile din jurul nostru s-au îmbrăţişat. Trup lîngă trup, cap lîngă cap, ochi închişi şi unduire în lumina difuză. Roberta s-a uitat cu răceală la ele şi s-a îmbăţoşat cînd am cuprins-o în braţe. Dansa foarte dreaptă, avînd grijă să lase între noi o distanţă de vreo zece centimetri. Nu destul de umană.

Ne-am legănat în modul acela frigid pe durata a trei dansuri. Ea nu s-a apropiat deloc, eu n-am făcut nimic ca s-o conving, dar nici ea nu s-a grăbit să pună capăt dansului. Calmă, detaşată, aiuritor de grațioasă, era la fel de desăvîrşită spre dimineață ca atunci cînd sosise la bal.

– Îmi pare bine că eşti aici, am spus.

Şi-a mişcat capul, mirată.

– Nu e chiar cel mai frumos bal din viața mea... dar mă bucur că am venit.

– La anu' povestea asta va fi terminată şi toată lumea va fi uitat de ea.

– Am să dansez cu tine la anu'?

– E un pact.

Ea zîmbi, şi preț de o clipă din ochi i-a licărit o luminiță pe care n-am înțeles-o.

Apoi se desprînse din îmbrățişare, dîndu-mi de înțeles că voia să se întoarcă la masă. I-am livrat-o lui Bobbie şi ea se aşeză imediat şi începu să-i pudreze nasul.

– Noapte bună, i-am spus lui Bobbie. Şi mulțumesc.

– Şi-altă dată, amice dracă.

– Noapte bună, Roberta.

Ea ridică privirea. Nimic în ochi. Glasul stăpîn pe el.

– Noapte bună, Kelly.

Am intrat în maşina lungă de un portocaliu aprins din parcare şi am pornit gîndindu-mă la ea. Roberta Cranfield.

Nu era ideea mea despre o tovarăşă de pat. Prea rece, prea controlată, prea mîndră. Şi toată rigiditatea asta nu mergea cu părul ăla arămiu.

Sau poate că era atît de rigidă cu mine doar din cauză că eram băiat de lucrător la fermă. Doar atît şi doar jocheu... iar tatăl ei o învăţase că jocheii erau categoria cea mai de jos şi să nu-şi murdărească degetele...

Kelly, fiule, mi-am spus, o gîndi ea aşa, dar de ce te-ar deranja pe tine? Şi chiar dacă gîndeşte asta, şi-a peterecut majoritatea serii cu tine... deşi a avut mare grijă să nu te atingă prea mult.

Şi bine... poate că asta din cauză că prea multă lume se uita la noi... şi poate că pur şi simplu nu-i plăcea gîndul ăsta.

Am luat-o pe scurtătură pe la sud de Reading, mergînd cu viteză fără alt motiv decît acela că viteza devenise o obişnuinţă.

Maşina asta era cea mai bună maşină pe care o avusese şi singura de care eram mîndru.

Singurul ei defect era că, asemeni multor altor maşini sport, avea o încălzire total ineficientă, reuşind să ridice temperatura degetelor mele de la picioare doar cu un grad peste punctul de îngheţ.

Mă dusesem la bal fără palton, iar noaptea era geroasă. M-am cutremurat şi am dat căldura la maxim. Ca de obicei, degeaba.

În maşină erau: un radio, pe care rareori îl ascultam, o cască de protecţie şi şaua mea de călărit de cinci lire pe care ar fi urmat să o iau la cursele de la Wetherby.

Mă cuprinse din nou deprimarea. Oricît de nasoală fusese seara, reuşisem să uit pentru un timp de suspendare.

Acum nu mai puteam să uit. După tot ce le spusesem lorzilor Gowery şi Ferth, suspendarea mea, a noastră, putea să dureze mult şi bine.

Lui Cranfield nu avea să-i placă jocul. Nu eram prea sigur că aveam curajul să-i spun, dacă nu ieşea.

Lordul Ferth... are să facă el ceva, sau nu? Fusese împărţit între loialitatea faţă de un egal şi conceptul de dreptate. Nu îl cunoşteam destul de bine pentru a şti care din ele avea să cîştige.

Bobbie fusese grozav, m-am gîndit. M-am întrebat cine era. Poate că într-o zi aveam s-o întreb pe Roberta.

Doamna Roxford... sărmana , draga de Grace. Ce viaţă trebuie că ducea Jack... Să sperăm că îi plăcea vodca...

Am luat cu prea mare viteză o curbă neaşteptat de strînsă. Roţile au scrîşnit cînd am tras tare de volan şi maşina s-a bălăbănit şi a valsat vreo sută de matri înainte să recapăt controlul asupra ei.

Mi-am lăsat din nou uşor piciorul pe accelerator, avînd încă în minte imaginea şirului de copaci groşi pe care îi ratasem de puţin. Traspirasem.

Doamne, cum puteam să conduc atît de neglijent?! Treaba m-a zguduit. Mi-am frecat fruntea, şi am păstrat viteza sub şaizeci.

Roberta arătase minunat... stai cu mintea la şosea, Kelly, pentru Dumnezeu!...

De regulă conduceam automat, fără să mă concentrez asupra fiecărui metru de drum.

M-am pomenind mergînd şi mai încet, pentru că atît reacţiile cît şi gîndurile îmi erau tot ma lente. Băusem pe total o jumătate de pahar de şampanie toată seara, aşa că nu putea fi vorba de asta.

Pur şi simplu adormeam.

Am oprit maşina, am ieşit şi am făcut cîteva mişcări de înviorare.

Prea multe nopţi de nesomn, scîrşnind din dinţi şi

plîngîndu-mi de milă. Simțeam acum că îmi venea să cad lat şi să dorm dus o lună.

M-am gîndit că mă culc în maşină. Dar în maşină era frig şi nu puteam s-o încălzesc.

Aveam să merg înainte, m-am hotărît, şi să opresc definitiv dacă simțeam că într-adevăr mă ia din nou somnul. Aerul proaspăt şi-a făcut efectul; eram cît se poate de treaz şi enervat pe mine.

Lumina farurilor mele pe ochii de pisică din lungul şoselei pustii deveni curînd hipnotică. Am aprins radioul, dar era numai muzică romantică de noapte, aşa că l-am închis.

Păcat că nu fumam. Asta m-ar fi ajutat.

Era o noapte senină cu o lună plină şi luminoasă. Pe iarba de pe marginea şoselei cristalele de gheață străluceau ca o pulbere de diamante.

Frumos dar deloc bine venit, pentru că un îngheț ar fi însemnat să nu călăresc mîine la Sandown... Cu o tresărire, mi-am dat seama că pentru mine nu mai conta.

M-am uitat la vitezometru. Şaizeci. Mi se părea foarte mult. Am coborît la cincizeci, dînd cu înțelepciune din cap. Oricine ar fi fost în siguranță la cincizeci.

Încordarea din fruntea mea s-a transformat treptat în durere de cap.

Nu conta, mai aveam doar o oră pînă acasă, apoi aveam să dorm... să dorm... să dorm...

Nu era bine, m-am gîndit iritat. Trebuia să opresc şi să trag un pui de somn, chiar dacă avea să mă trezesc înghețat, sau să trag un pui de somn fără să mă fi oprit mai întîi, şi ăsta avea să fie sfîrşitul

Am început să mă uit, am uitat după ce mă uitam, mi-am ridicat încă un pic piciorul de pe accelerator şi

mi-am zis că patruzeci şi cinci de kilometri la oră era o viteză foarte sigură. Poate treizeci şi cinci... ar fi fost mai bună.

Puțin mai în față şoseaua avea nişte denivelări şi piciorul mi-a alunecat de tot pe accelerator. Motorul a murit. Maşina s-a oprit.

Ei bine, asta e, mi-am zis. Trebuie, totuşi, s-o scot de pe carosabil. Nu vedeam marginea şoselei. Foarte ciudat.

Durerea de cap îmi apăsa tîmplele, şi acum că motorul se oprise, auzeam un zumzet în urechi.

Nu contează. Mai bine să mă culc. Să las luminile aprinse... nu prea veneau multe maşini pe şoseaua aia... nu la două dimineața... dar trebuia să las farurile aprinse pentru orice eventualitate.

Trebuia s-o trag pe margine.

Trebuia...

Prea multă bătaie de cap. Nu-mi puteam mişca brațele ca lumea, aşa că oricum nu puteam s-o fac. Adînc de tot în capul meu un instinct mititel a aprins un beculeț de alarmă.

Ceva era în neregulă. Ceva era neclar dar îngrozitor de în neregulă.

Să dorm. Trebuia să dorm.

Ieşi afară, mi-a spus instinctul pîlpîitor. Ieşi din maşină.

Caraghios.

Ieşi din maşină.

Codindu-mă, pentru că era aşa un efort, m-am luptat moale cu mînerul. Portiera s-a deschis. Am pus un picior afară şi m-am tras în sus, şi am fost măturat de un val de amețeală. Capul îmi zvîcnea. Ăsta nu... ăsta nu putea fi... doar somn obişnuit.

Ieşi din maşină...

Brațele şi picioarele mele erau ale altcuiva...

Stăteam în picioare... Nu-mi aminteam cum am ajuns acolo. Dar eram afară.

Afară.

Acum ce urma?

Am făcut cîțiva paşi împleticiți spre spatele maşinii şi m-am rezemat de aripă. Ciudat, m-am gîndit, luna nu mai era atît de luminoasă.

Pămîntul se cutremura.

Stupid. Absolut stupid. Pămîntul se cutremura.

Cutremur.

Şi aerul vuia. Iar luna cădea pe mine. Cobora din cer şi venea repede înspre mine...

Nu luna.

Un monstru mare care mugea şi vuia, cu un ochi orbitor ca o lună. Un monstru care făcea pămîntul să se cutremure.

Un monstru care alerga să mă înfulece, uriaş şi negru şi mai rapid decît vîntul şi neînchipuit de înspăimîntător...

Nu m-am mişcat. Nu puteam.

Expresul de unu-treizeci de la Paddington la Plymouth a plonjat în maşinuța mea şi i-a tîrît rămăşițele o jumătate de milă pe şine.

CAPITOLUL 10

Nu ştiam ce se întîmplase. Nu înţelegeam. Locomotiva diesel de nouăzeci de tone a trecut la doi centimetri de mine şi jetul de aer m-a catapultat ca pe o păpuşă de cîrpă.

M-am izbit cu capul de un stîlp de beton. Restul corpului a căzut zdrenţe.

Aveam în creier curcubee de toate culorile şi mii de steluţe.

A fost interesant cît a durat.

Dar n-a durat prea mult. S-a dizolvat într-un infern în care culorile s-au pierdut în durere.

Mai sus, pe linie, trenul s-a oprit scrîşnind. Lumini şi glasuri veneau înapoi.

Pămîntul era rece, tare şi umed. Pe faţă mi se scurgea un pîrîiaş cald. Ştiam că era sînge. Dar nu-mi prea păsa. Nici nu puteam gîndi ca lumea. Şi nici nu voiam.

Mai multe lumini. O mulţime de lumini. O mulţime de oameni. Glasuri.

Un glas pe care îl ştiam.

– Roberta, fată dragă, nu te uita.

– E Kelly! spuse ea. Şoc. Un şoc puternic, de neuitat. E Kelly! A doua oară, disperare.

– Pleacă de acolo, fată dragă.

Ea nu plecă. Stătea în genunchi lîngă mine.

Îi miroseam parfumul, îi simţeam mîna pe părul meu. Zăceam pe-o parte, cu faţa în jos.

După un timp am putut să văd o porţiune din rochia de mătase de culoarea mierii. Avea sînge pe ea.

Am spus:

– Îţi strici... rochia.

– Nu contează.

Cumva, îmi făcea bine că era acolo. Îi eram recunoscător că rămăsese.

Voiam să-i soun asta. Am încercat... şi am intenţionat să spun „Roberta".Ce am spus în realitate a fost... „Rosalind".

– Oh, Kelly... În glasul ei era un amestec de milă şi amărăciune.

M-am gîndit ameţit că avea să plece, acum că făcusem o greşeală atît de prostească, dar ea rămase, spunînd mici nimicuri, precum: „Ai să te faci repede bine", şi uneori nespunînd nimic, doar fiind acolo. Nu ştiam de ce voiam să stea. Îmi aminteam că nici măcar nu-mi plăcea fata.

Sosi poliţia cu luminile ei albastre rotitoare.

Ambulanţa aştepta în vecinătate cu sirena în funcţiune. Bobbie o luă pe Roberta, spunîndu-i că nu mai putea face nimic.

Cei de pe ambulanţă m-au încărcat fără ceremonie pe o targă, şi fiecare mişcare mi-a adus un ţipăt pînă la dinţi, şi cerul ştia dacă vreunul din ele a trecut mai departe.

Cînd am ajuns la spital ceaţa de pe creier mi se risipise. Ştiam ce se întîmplase cu maşina mea.

Ştiam că nu eram pe moarte. Ştiam că Bobbie şi Roberta o luaseră pe scurtătură ca mine, şi că ajunseseră la trecerea de nivel nu mult după mine.

Ce nu ştiam era cum ajunsesem să mă opresc pe calea ferată. Trecerea aceea avea bariere, şi ele nu fuseseră coborîte.

Un doctor tînăr cu părul închis la culoare şi ochi obosiţi şi încercănaţi veni să se uite la mine, şi discută cu cei de pe ambulanţă.

– Tocmai venea de la un bal, spuseră ei.

Poliţia vrea un test de sînge.

– Beat? întrebă doctorul.

Cei de pe ambulanţă ridicară din umeri. Credeau că era posibil.

– Nu, am spus. N-a fost din cauza băuturii. Cel puţin...

Nu îmi dădură prea multă atenţie. Tînărul doctor se aplecă peste jumătatea inferioară a corpului meu, pipăind cu blîndeţe.

– Doare? Da. Îmi dădu la o parte părul, şi se uită la capul meu. Aici nu-i mare lucru. Mai mult sînge decît stricăciune. Se ridică. O să-ţi facem o radiografie a bazinului. Şi a piciorului. Abia după aceea pot să-ţi spun ce şi cum.

O soră încercă să-mi scoată pantofii. Am strigat foarte tare:

– Nu!

Ea tresări. Doctorul îi făcu semn să renunţe.

– O s-o facem sub anestezie. Deocamdată lasă-l aşa.

Ea veni şi îmi şterse fruntea.

– Scuze, am spus.

Doctorul îmi luă pulsul.

– De ce naiba te-ai oprit pe calea ferată?

– Mă simțeam... somnoros. Mă durea capul.
– Băuseşi un pic?
– Mai nimic.
– La bal? întrebă el sceptic.
– Serios, am spus moale. N-am băut.

Mi-a lăsat mîna. Eram încă în haina de seară, deşi cineva îmi luase cravata.

Pe partea de jos a pieptului cămăşii mele albe erau pete de sînge, iar partea dreaptă a pantalonilor mei negri era sfîşiată.

Am închis ochii. Degeaba. Durerea înnebunitoare nu dădea nici un semn că avea să cedeze.

Am localizat-o în partea dreaptă, de la subsuoară pînă în vîrful degetelor cu repercursiuni în susul şi în josul coloanei vertebrale.

Îmi rupsesem multe oase călărind, dar asta era mult mai rea. Mult. Era imposibilă.

– Nu mai durează mult, mă linişti doctorul. Te vom anestezia.

– Trenul nu m-a lovit, am spus. Am ieşit din maşină... Eram rezemat de aripa din spate... trenul a izbit maşina... nu pe mine.

Mi s-a făcut rău. Cît?...

– Dacă te lovea pe tine, nu mai erai aici.

– Presupun că nu... Capul îmi zvîcnea de durere... aveam nevoie de aer...

– Încă te mai doare capul?

– Mi-a mai trecut un pic.

Aveam gura uscată. Asta era cea mai mică dintre problemele mele.

Doi brancardieri veniră să mă ducă de acolo şi am protestat birjăreşte împotriva zdruncinăturilor.

M-am uitat la mîinile mele. Erau surprinzător de roşii.

Radiologia. Foarte uşor, foarte repede. N-au încercat să mă mişte decît ca să-mi taie fermoarul de la pantaloni. Prea destul.

– Scuze, îmi spuseră.

– Lucraţi toată noaptea?

Zîmbiră. La datorie, dacă erau chemaţi.

– Mulţumesc, am spus.

Altă călătorie.

Oameni cu halate verzi şi măşti albe, făcînd remarci liniştitoare.

Puteam suporta să mi se scoată haina? Nu? Nu conta, atunci. Un ac în venă. Minunat. Uitarea s-a rostogolit în mine în cenuşiu şi negru şi am întîmpinat-o cu un suspin de bun venit.

M-am întors puţin cîte puţin la viaţă, cu o soră între două vîrste ţinîndu-mă de mînă şi spunîndu-mi să mă trezesc, totul s-a terminat, dragă.

A trebuit să recunosc că cele mai negre temeri ale mele nu s-au realizat. Aveam tot două picioare. Pe unul îl puteam mişca. Celălalt era în ghips. Am răsuflat uşurat.

Cît era ceasul? Cinci, dragă.

Unde eram? La reanimare, dragă. Acum culcă-te la loc şi cînd te trezeşti ai să te simţi mult mai bine, ai să vezi.

Am făcut ce mi-a spus, şi a avut mare dreptate.

Pe la jumătatea dimineţii a venit doctorul, Nu tot ăla din noaptea precedentă. Mai în vîrstă, mai greoi, la fel de obosit ca aspect.

– Ai avut noroc că ai scăpat, spuse el.

– Da, am avut.

– Eşti mai norocos decît îţi închipui. Ţi-am făcut analiza sîngelui. De fapt, ţi-am făcut două analize de

sînge. Prima pentru alcool. Cu rezultate practic negative. Ei bine, asta ne-a interesat, pentru că cine în afara unui om beat ar fi oprit maşina pe calea ferată şi ar fi ieşit şi s-ar fi rezemat de ea. Doctorul de gardă ne-a spus că ai jurat că n-ai băut şi lui i-ai părut destul de treaz, dar avuseseşi o durere de cap care între timp ţi-a mai trecut... Ne-ai cam dat de gîndit, şi ne-am uitat la petele de sînge de pe cămaşa ta, şi ţi-am mai făcut o analiză a sîngelui şi asta a fost! Se opri victorios.

– Ce?

– Carboxihemoglobină.

– Poftim?

– Monoxid de carbon, dragul meu flăcău. Otrăvire cu monoxid de carbon. Asta explică totul, nu înţelegi?

– Oh... dar eu credeam că... cu monoxid de carbon... pur şi simplu îţi pierzi cunoştinţa.

– Depinde. Dacă ai fi luat o doză mare dintr-o dată asta s-ar fi întîmplat, cum se întîmplă cu cei care rămîn înzăpeziţi şi lasă motorul maşinii să meargă. Dar o cantitate mică are un efect mai lent. Sigur, în final, ar fi fost acelaşi lucru. Hemoglobina din globulele roşii are o afinitate mai mare pentru monoxidul de carbon decît pentru oxigen, aşa că înghite monoxidul de carbon pe care-l inspiri, iar oxigenul nu e luat în seamă. Dacă nivelul de monoxid de carbon din sîngele tău se acumulează treptat... capeţi treptat simptomele. Şi sînt foarte insidioase. Necazul e că se pare că atunci cînd oamenii devin somnolenţi îşi aprind o ţigară ca să rămînă treji, iar fumul de tutun însuşi introduce în corp cantităţi importante de monoxid de carbon, aşa că ţigara poate fi lovitura finală. Ăă... fumezi?

– Nu. Şi cînd te gîndeşti că regretasem.

– Bine faci. Ai avut o cantitate foarte periculoasă

de CO în sînge, în tot cazul.

– Trebuie că eram la volan de jumătate de oră... poate patruzeci de minute. Nu ştiu exact.

– E de mirare că te-ai oprit cît de cît în siguranță. Puteai foarte bine să te fi izbit de ceva.

– Aproape că am făcut-o... la o curbă.

– Nu ți-a mirosit a gaze de eşapament?

– N-am observat. Eram prea îngîndurat. M-am uitat în jos, sub cearceaf. Cît de rău stau?

– Acum, nu prea rău, zise el vesel. Ai avut şi noroc. Ai avut multiple dislocări... şold, genunchi, gleznă. Nu le-am mai văzut pînă acum pe toate trei deodată. Foarte interesant. Le-am redus cu succes pe toate. Nici o fractură, nici un tendon retezat. Unul sau două ligamente roase în jurul genunchiului, atîta tot.

– E un miracol.

– Interesant caz, da. Un gen de accident unic, desigur. Nici o forță directă implicată. Credem că s-ar putea să fi fost impactul aerului... Ți-am pus genunchiul şi glezna în ghips pentru siguranță, dar el se poate scoate în trei sau patru săptămîni. Şi să nu pui încă greutate nici pe şold. Poți să faci şi ceva fizioterapie. Dar ia-o uşurel un timp după ce pleci de aici. Aşteaptă ca totul să revină la normal înainte de a alerga o milă. Zîmbi şi zîmbetul i se trasformă pe la jumătate într-un căscat. Adăugă a scuză: A fost o noapte lungă...

– Da, am spus.

Am plecat acasă marți după-amiază într-o ambulanță cu o pereche de cîrje şi instrucțiuni să-mi petrec majoritatea timpului la orizontală.

Poppy se simțea tot rău. Tony mă urmă încet pe scări şi de acolo în dormitorul meu, unde m-am întins

îmbrăcat pe cuvertura de pe pat, conform instrucțiunilor. Apoi se duse la whisky şi prinse puteri după caznele mele.

– Vrei ceva? Îți aduc ceva de mîncare, mai tîrziu.

– Mulțumesc, am spus. Poți să-mi aduci telefonul aici?

Mi l-a adus şi a băgat ştecherul în priza de lîngă patul meu.

– E bine?

– Grozav.

– Atunci, asta e. A dat băutura repede pe gît şi a pornit spre uşă, dovedind mult mai multă grabă ca de obicei, şi tulind-o de lîngă mine de parcă era stînjenit.

– S-a întîmplat ceva? am întrebat.

A tresărit.

– Nu. Absolut nimic. Trebuie să le dau copiilor ceaiul. Ne vedem mai tîrziu, amice. A schițat un zîmbet şi a dispărut.

Am dat din umeri. Indiferent ce se întîmplase, avea să-mi spună cu timpul, dacă voia.

Am luat telefonul şi am format numărul garajului din localitate. Mi-a răspuns cel mai bun mecanic de acolo.

– Domnule Hughes... am auzit... Maşina dumneavoastră frumoasă. Mă compătimi sincer o jumătate de minut.

– Da, am spus. Ascultă, Derek, există vreun mod ca gazele de eşapament să poată intra în maşină prin sistemul de încălzire?

Se simți jignit.

– Nu după cum am îngrijit-o eu. Categoric nu.

– Se pare că am inspirat mult monoxid de carbon, am spus.

– Nu prin sistemul de încălzire... Nu înțeleg. Se

opri, gîndindu- se. Se iau măsuri speciale ca să nu se întîmple asta. În stadiul de proiectare. Gazul intră prin sistemul de încălzire numai dacă există o garnitură slăbită sau uzată pe toba de eşapament şi o spărtură în instalaţia de încălzire şi un tub care le leagă pe cele două, ceea ce, credeţi-mă pe cuvînt, domnule Hughes, n-a fost cazul cu maşina dumneavoastră. A fost perfect întreţinută.

– Sistemul de încălzire chiar miroase uneori a gaze de eşapament. Dacă mai ţii minte, ţi-am pomenit de asta, acum cîtva timp.

– Şi l-am verificat atunci în amănunţime. Nu avea nimic. Singurul lucru care îmi vine în minte este că gazele s-ar fi putut să se îndrepte spre faţa maşinii cînd aţi încetinit, şi au intrat prin admisia de aer proaspăt, cea de jos de lîngă radiatorul de încălzire.

– Ai putea să arunci o privire la maşina mea? La ce a mai rămas din ea? Poliţia mi-a da numele garajului în care se află acum. Se pare că toate fragmentele trebuie să rămînă acolo pînă cînd vin cei de la asigurări să le vadă. Dar tu cunoşti maşina... nu-ţi va fi greu să-ţi dai seama dacă ceva e altfel decît era cînd i-ai făcut tu ultima revizie. Poţi să te duci?

– Vreţi să spuneţi... Se opri. Vreţi să spuneţi că... s-ar putea să fie ceva... în neregulă cu ea?

– Nu ştiu. Dar aş vrea să aflu.

– O să vă coste, mă avertiză el. O să-mi ia nişte ore bune.

– Nu contează. Merită.

El mă mai privi o dată atent, apoi spuse:

– Atunci, mă duc mîine dimineaţă la prima oră.

– Grozav. Sună-mă cînd te întorci.

– Nu putea să fie o garnitură, spuse el brusc.

– De ce?

– Ați fi auzit-o. Face mult zgomot. Ați avut radioul deschis?

– Nu.

– Atunci ați fi auzit un şuierat. În fine, mai bine să mă duc să arunc o privire.

Mi-ar fi plăcut să merg şi eu cu el. Am pus receptorul în furcă şi m-am uitat întunecat la piciorul meu drept. Era îmbrăcat în ghips de la partea de sus a coapsei pînă la baza degetelor de la picioare.

O pereche de pantaloni largi a lui Toni, deşi mai lungă cu vreo cincisprezece centimetri, alunecase destul de uşor peste ghips, ascunzîndu-l în mod decent.

Am, oftat. Ghipsul era o pacoste. Făcea ca statul pe scaun să-mi fie incomod. Îmi era mai bine să stau în picioare sau culcat.

Dar nici nu aveam de gînd să stau cu el un minut mai mult decît era strict necesar. Imobilitatea muşchilor nu era deloc bună.

Aveau să devină moi, nesiguri, leneşi. Ar fi fost o adevărată ironie a sorții să-mi recapăt licența şi să fiu prea firav ca să călăresc.

Tony se întoarse la opt cu o jumătate de pui. Nu vru să rămînă, nici chiar pentru un pahar.

– Te descurci? întrebă el.

– Sigur. Nici o problemă.

– Nu te doare piciorul, nu-i aşa?

– Deloc. Nu simt nimic.

– Asta-i bine. Se simțea uşurat. Nu mă privi în față, plecă.

În dimineața următoare veni Roberta Cranfield.

– Kelly? strigă ea. Eşti acasă?

– În dormitor.

Traversă camera de zi şi se opri în prag.

Purta haina de blană cu dungi albe şi negre, des-

făcută la nasturi. Sub ea, pantaloni negri şi un jerseu verde ca mătasea broaştei.

– Bună, spuse ea. Ţi-am adus ceva de mîncare. S-o pun în bucătărie?

– E foarte drăguţ din partea ta.

M-a studiat. Eram întind peste cuvertură, îmbrăcat, citind ziarul de dimineaţă.

– Arăţi destul de confortabil.

– Mă simt confortabil. Sînt doar plictisit. Ăă... nu acum că ai venit tu, desigur.

– Desigur, aprobă ea. Să fac nişte cafea?

– Da, te rog.

O aduse în căni, îşi scoase blana şi se aşeză în fotoliu.

– Arăţi un pic mai bine azi, observă ea.

– Ai putut să-ţi scoţi sîngele ăla de pe rochie?

– Am dat-o la curăţătorie. Încearcă ei acolo.

– Îmi pare rău...

– Nu te mai gîndi la ea. Sorbi din cafea. Am sunat sîmbătă la spital. Mi-au spus că eşti bine.

– Mulţumesc.

– De ce naiba te-ai oprit pe şine?

– N-am ştiut că sînt pe şine decît cînd a fost prea tîrziu.

– Dar cum ai ajuns, totuşi, acolo, cu barierele lăsate?

– Barierele nu erau lăsate!

– Cînd am venit noi, erau, spuse ea. Am văzut toate luminile alea şi oameni strigînd şi ţipînd, şi ne-am dat jos din maşină să vedem despre ce era vorba, şi cineva ne-a spus că trenul a lovit o maşină... şi apoi te-am văzut pe tine zăcînd cu faţa în jos, acoperită de sînge la vreo trei metri de la calea ferată. Groaznic. Cu adevărat graoznic.

– Îmi pare rău... Inhalasem cîțiva plămîni de monoxid de carbon. Ceea ce s-ar putea numi responsabilitate diminuată.

Ea zîmbi larg.

– Eşti o figură.

Barrierele trebuie că fuseseră coborîte după cé mă oprisem pe şine.

Nu le auzisem, nici nu le văzúsem. Probabil că fusesem afectat de gaze mai mult decît îmi aduceam aminte.

– Ți-am spus Rosalind, m-am scuzat eu.

– Ştiu. Se strîmbă. Credeai că eu eram ea?

– Nu... Pur şi simplu mi-a scăpat. Am vrut să spun Roberta.

Ea se ridică, făcu cîțiva paşi şi se opri în fața fotografiei lui Rosalind.

– I-ar părea bine să ştier că, după atîta timp, încă mai deține primul loc în inima ta.

Telefonul sună strident lîngă mine. Am ridicat receptorul.

– Kelly Hughes? Glasul era cultivat, autoritar, încărcat de putere într-un mod nedefinit. La telefon Wykeham Ferth. Am citit în ziare despre accidentul tău... O ştire de azi-dimineață spune că acum eşti acasă. Sper... te simți bine.

– Da, mulțumesc, excelență.

Era caraghios cum îmi bătea inima. Şi aveam şi palmele asudate.

– Eşti cît de cît în formă să vii la Londra?

– Sînt... Am piciorul în ghips... nu prea pot să stau în maşină, mă tem.

– Hm. O pauză. Prea bine. Am să vin eu în Corrie. Stai la Harringay, nu-i aşa?

– Da. Locuiesc într-un apartament deasupra curții.

Dacă intrați în curte de pe alee, o să vedeți în colțul din fund o uşă verde cu o cutie poştală. Nu va fi încuiată. Dincolo de ea sînt nişte scări. Eu locuiesc sus.

– Perfect. Este bine azi după-amiază? Bine. Aşteaptă-mă la... ăă... patru. Bine?

– Domnule... am început eu.

– Nu acum, Hughes. După-amiază.

Am pus încet receptorul jos. Şase ore de suspans. Naiba să-l ia.

– Ce scrisoare lipsită de inimă! exclamă Roberta.

M-am uitat la ea. Ținea în mînă scrisoarea părinților mei, care fusese sub fotografia lui Rosalind.

– N-ar fi trebuit să-mi bag nasul s-o citesc, spuse ea fără mustrări de conştiință.

– Aş spune că nu.

– Cum pot să fie atît de cîinoşi?

– Nu-s chiar cîinoşi.

– Chestii ca astea se întîmplă întotdeauna cînd ai un fiu deştept într-o familie de idioți.

– Nu întotdeauna. Unii fii deştepți mînuiesc lucrurile mai bine ca alții.

– Ai de gînd să nu le mai trimiți bani?

– Nu. Tot ce pot ei face în privința asta e să nu-i cheltuiască... sau să-i dea casei de cîini şi pisici din localitate.

– Cel puțin au avut decența să vadă că nu-ți pot lua banii şi să te facă albie de porci în acelaşi timp.

– Tatăl meu e un om cu o morală rigidă. Cinstit pînă-n pînzele albe. M-a învățat o mulțime de lucruri pentru care îi sînt recunoscător.

– Şi de asta îl doare atît de mult afacerea asta?

– Da.

– Eu niciodată... Mă rog, ştiu că ai să mă dis-

prețuiești că spun asta, dar nu m-am gîndit niciodată pînă acum la oamenii ca tatăl tău ca la... ei bine... oameni.

– Dacă nu ai grijă, o să-ți cadă lanțurile alea.

Se întoarse şi puse scrisoarea sub fotografia lui Rosalind.

– Unde ai urmat universitatea?

– La Londra. Am făcut foamea într-o mansardă.

– Aş vrea... ce ciudat... aş vrea să fi avut şi eu o calificare. Să ştiu să face cevá.

– Nu e prea tîrziu, am spus zîmbind.

– Am aproape douăzeci de ani. Nu m-am omorît la şcoală cu examenele... Pe urmă am plecat un an în Elveția la o şcoală de perfecționare a bunelor maniere... şi după aceea am stat numai acasă... Ce risipă!

– Fiicele bogătaşilor sînt întotdeauna în dezavantaj, am spus solemn.

– Bestie sarcastică.

Se aşeză din nou în fotoliu şi îmi spuse că tatăl ei chiar părea să-şi fi revenit în sfîrşit, şi chiar acceptase cu o seară în urmă o invitație la cină.

Toți flăcăii rămăseseră.

Ei îşi petreceau majoritatea timpului jucînd cărți, încrucît singurii cai care rămăseseră acolo erau patru cai de doi ani pe jumătate deşelați şi trei trăpaşi în convalescență. Majoritatea proprietarilor promiseseră că îşi vor trimite caii înapoi imediat, dacă Cranfield îşi recăpăta licența în cîteva săptămîni.

– Ceea ce îl frămîntă pe tata acum e însăşi speranța. Cum marea cursă de la Chetelham este peste două săptămîni, stă şi se întreabă rozîndu-şi unghiile dacă îl va recăpăta pe Breadwinner la timp ca să-l înscrie la Gold Cup.

– Păcat că Breadwinner n-a intrat în Grand National. Am fi avut mai puțin timp irosit.

– Piciorul tău se va vindeca de tot pentru Gold Cup?

– Dacă aş avea licența, mi-aş scoate singur ghipsul.

– Te-ai mai apropiat... cu licențele?

– Nu ştiu.

Ea oftă.

– A fost un vis grozav atît cît a durat. Iar acum nu mai poți să faci mare lucru.

Se ridică, veni şi luă cîrjele care zăceau lîngă pat. Erau din metal negru, tubular, cu suporți pentru coate.

– Astea sînt mult mai bune decît cele demodate care aveau chestiile alea care veneau sub umăr. Îşi potrivi cîrjele şi se învîrti puțin prin cameră cu un picior ridicat de pe podea. Deşi cam tari la mînă.

M-am uitat la ea şi mi-am adus aminte de revelația pe care am avut-o în copilărie cînd m-am întrebat prima dată cum e să fii altcineva.

În marea asta de calm apăru Tony cu o față chinuită şi în mînă cu o hîrtie împăturită.

– Bună, spuse el, văzînd-o pe Roberta. Un salut foarte sumbru.

Se aşeză în fotoliu şi se uită la Roberta care stătea în echilibru cu un genunchi ridicat.

Gîndurile nu-i erau unde îi erau ochii.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat. Dă-i drumul.

– Scrisoarea asta... a venit ieri.

– Era evident aseară că ceva s-a întîmplat.

– N-am putut să ți-o arăt atunci cînd abia veniseşi de la spital. Şi nu ştiu ce să fac, Kelly, zău că nu ştiu.

– Ia să vedem.

Îmi întinse îngrijorat hîrtia.

Am desfăcut-o. O scrisoare scurtă de la autoritățile curselor de cai.

Stimate domn,

Ni s-a adus la cunoştinţă că o persoană suspendată din Newmarket Heath locuieşte, sub statut de chiriaş, în curtea grajdului dumneavoastră. Acest lucru este contrar regulamentului, şi trebuie să remediaţi situaţia cît mai repede cu putinţă. Probabil că nu e nevoie să vă avertizăm că propria dumneavoastră licenţă de antrenor v-ar putea fi retrasă în caz că nu luaţi măsurile sugerate.

– Jigodiile! spuse cu forță Tony. Jigodii împuțite!

CAPITOLUL 11

Derek de la garaj veni în timp ce Roberta strîngea masa.

Cînd el sună la uşă, ea coborî şi îi deschise.

El traversă ezitînd camera de zi, uitîndu-se în urmă ca să vadă dacă nu lăsase urme de murdărie, şi îşi şterse din obişnuinţă mîinile pe pantaloni înainte de a lua mîna întinsă de mine.

– Ia loc, i-am propus.

S-a uitat cu îndoială la fotoliul de catifea kaki, dar pînă la urmă s-a aşezat uşor.

Arăta foarte curat şi nu era obişnuit cu asta.

– Vă simţiţi bine? mă întrebă el.

– Absolut.

– Dacă aţi fi fost în maşină... La gîndul ăsta păru să i se facă rău, şi faptul acesta îl făcea un mecanic de nădejde. Nu voia să aibă nici o viaţă pe conştiinţă. N-am mai văzut aşa ceva. Nici nu mai seamănă a maşină! E bucăţele. Sincer. Nişte bucăţi de metal răsucite. Înghiţi în sec. Le-am adunat în copăi de tablă.

– Şi motorul?

– Da. Făcut fărîme. Totuşi, am aruncat o privire.

Mi-a luat timp pentru că nu se mai ştia care ce a fost. La început nici n-am ştiut că ce luasem în mînă era o bucată de tablă de eşapament, atît de fără formă era.

– Ai găsit ceva?

– Uitaţi. Căută în buzunarul pantalonilor. Asta era o fărîmă din toba de eşapament. Este din fontă, vedeţi, aşa că este casantă şi a fost spulberată în bucăţele. Adică, n-a fost îndoită sau turtită ca aluminiul şi aşa mai departe.

– Da. Înţeleg, am zis.

Cutele de nelinişte de pe frunte îi dispărură cînd văzu că reuşise să se facă înţeles. Veni şi îmi puse în palmă bucăţica neagră de metal cu margini neregulate.

Era grea pentru dimensiunea ei. Lungă de vreo şapte centimetri. Asimetric curbată.

Era o parte a peretelui lateral a unui tub uriaş.

– Din cît pot să-mi dau seama, asta e din locul unde toba se îngustează spre ţeava de eşapament, dar ar fi putut fi de oriunde. Erau cîteva bucăţi din tobă, dar n-am văzut bucata care să se îmbuce cu asta, şi aş spune că încă mai zace undeva pe calea ferată. În tot cazul, vedeţi bucata asta... Arătă cu un deget butucănos un intrînd rotunjit aflat pe una din margini. Asta e o parte dintr-o gaură care a fost dată în peretele tobei. Să nu fiu prost înţeles, s-ar putea să fi fost practicate mai multe astfel de găuri în peretele tobei de eşapament. Unii au aparate de măsurare a temperaturii înfipte în tobă... şi alte aparate. Numai că, vedeţi, în toba dumneavoastră nu era nici un aparat de măsură, nu-i aşa?

– Tu să-mi spui.

– Nu era. Deci, chiar n-am putut să spun pentru ce era gaura asta. Dar din cîte ştiu, cînd am făcut ultima

revizie, toba maşinii dumneavoastră nu avea nici o gaură în perete.

Mi-am trecut degetul peste micul intrînd semicircular. Nu avea mai mult de şase milimetri diametru.

– Cum ai localizat ceva atît de mic? am întrebat.

– Zău că nu ştiu. Dar am stat acolo cîteva ore, luînd la mînă bucată cu bucată. Am făcut-o metodic, întrucît mă plătiţi pentru asta.

– Asta-i treabă serioasă... să dai o gaură de dimensiunea asta într-o tobă de eşapament. O fi luat mult timp?

– Jumătate de minut, aş spune.

– Cu un burghiu electric?

– Oh, da sigur. Cu un burghiu de mînă, ar fi luat cinci minute. Să spunem mai aproape de opt sau zece, pentru siguranţă.

– Cîţi umblă cu burghie în trusa de scule?

– Vedeţi dumneavoastră, asta depinde de om. Unii cară cu ei în maşină tot felul de chestii. Alţii au trusa sigilată aşa cum a fost livrată de fabrică.

– Deci există unii care cară burghie?

– Sigur. O mulţime. Burghie manuale, fireşte. Nu prea umbli cu burghiul electric după tine, decît dacă ai de făcut o groază de reparaţii, să spunem la maşini de curse.

– Dacă cineva ar da o gaură de dimensiunea asta în tobă, ce s-ar întîmpla?

– Sincer, nu mare lucru. Gazul de eşapament ar ieşi prin motor, şi ai auzi mult zgomot, şi s-ar putea să miroasă în maşină, dar s-ar împrăştia în afară, n-ar intra prin radiatorul de încălzire. Ca să se întîmple asta, ar trebui să bagi o ţeavă în gaura din tobă şi celălalt capăt al ţevii să-l înfigi în radiator. Asta ar fi mai uşor, n-ai avea nevoie de burghiu.

– Un furtun de cauciuc de la un capăt la celălalt?

Derek clătină din cap.

– Nu. Trebuie să fie metal. Gazul de eşapament este foarte fierbinte. Topeşte orice în afară de metal.

– Crezi că cineva ar putea face asta aşa, pe moment, fără premeditare?

Şi-a lăsat capul pe-o parte şi s-a gîndit.

– Sigur, da. Dacă ar avea un burghiu. Celălalt lucru de care are nevoie este o ţeavă. Mă rog, pentru astă nu trebuie decît să caute în jurul lui. Dacă te uiţi, găseşti o mulţime. Zilele trecute eu am folosit o bucată dintr-un cadru de bicicletă de copii. Desigur, mai întîi găseşti ţeava, şi pe urmă dai gaura în funcţie de dimensiunea ţevii. Simplu ca bună ziua.

– Cam cît timp ia toată povestea asta?

– Ca să faci legătura între tobă şi radiator? Băgînd la socoteală că trebuie să te uiţi după o bucată de ţeavă, maxim o jumătate de oră. Un sfert, dacă ai totul la îndemînă. Numai găurirea ar lua ceva timp, înţelegeţi? Restul ar fi ca şi cum ai fura o acadea de la un prunc.

Roberta apăru în prag înfăşurîndu-se în haina de blană. Derek se ridică stîngaci şi nu ştiu ce să facă cu mîinile. Ea îi zîmbi dulce şi pierdut şi mă întrebă:

– Mai vrei ceva, Kelly?

– Nu. Îţi mulţumesc foarte mult.

– N-ai pentru ce. Ne... S-ar putea să vin mîine din nou.

– Grozav, am spus.

– Bine.

Ea dădu din cap, zîmbind moderat şi îşi făcu obişnuita ieşire din scenă.

– Ai văzut cumva vreo astfel de bucată de ţeavă printre resturi? l-am întrebat eu pe Derek.

– Îi? Îşi smulse cu un efort ochii de la uşa pe care ieşise Roberta. Nu, era şi greu. Erau o mulţime de bucăţi, nu ştiai care ce este. N-am mai văzut aşa ceva. Sigur, am mai văzut maşini buşite, dar asta a fost altfel.

– Ai întîmpinat vreo dificultate în a ţi se permite să cercetezi?

– Nu, nici una. Nu păreau deloc interesaţi de ce făceam eu. Mi-au spus să mă servesc. Desigur, le-am spus că era maşina mea. Adică, eu aveam grijă de ea. Dar pe ei nu îi interesa prea mult maşina, pentru că atunci cînd am plecat eu l-au lăsat şi pe celălalt tip să se uite la ea.

– Care celălalt tip?

– Unul. A spus că era de la asigurări, dar nu avea nici un carnet de însemnări.

Mi-a venit şi mie să fac "Îi?„. Am întrebat:

– Carnet de însemnări?

– Da, sigur, cei de la asigurări care vin la garajul nostru să se uite la maşinile buşite au întotdeauna la ei carnete de însemnări. Notează fiecare detaliu. Dar tipul ăsta care s-a uitat la maşina dumneavoastră nu avea nici un carnet.

– Cum arată?

– E greu de spus. Nu avea nimic deosebit. De înălţime medie. Nici tînăr, nici prea bătrîn. Un om oarecare.

– Purta ochelari de soare?

– Nu. Avea pălărie pe cap, dar nu ştiu dacă purta ochelari obişnuiţi. Nu-mi amintesc. Nu prea m-am uitat la el.

– Se uita printre resturi ca şi cum ştia ce căuta?

– Păi... nu ştiu. Părea cam zăpăcit să vadă că din maşină rămăseseră numai bucăţele.

– Era şi o fată cu el?

– Nu. Ah, a venit cu un Volkswagen, unul gri, cam vechi.

– Sînt sute ca ăsta, am spus.

– Da, sigur. Ăă... tipul ăsta e important?

– Numai dacă se uita după ce ai găsit tu.

– Iisuse!

Lordul Ferth sosi cu douăzeci de minute întîrziere față de ora pe care o spusese, ceea ce înseamnă că bocăneam de o jumătate de oră în cîrje prin apartament, incapabil să stau într-un loc.

Se opri în pragul camerei de zi, avînd într-o mînă o servietă şi pălăria, iar cu cealaltă mînă descheindu-şi nasturii scurtei din piele de căprioară.

– Bună ziua, Hughes, spuse el.

– Bună ziua, excelență.

Intră, închise uşa, şi îşi puse pălăria şi servieta pe scrinul de stejar de lîngă el.

– Ce-ți face piciorul?

– Stagnează, am spus. Să vă servesc cu un ceai... cafea... sau o băutură?

– Deocamdată, nu...

Îşi puse scurta pe scrin şi luă din nou servieta, uitîndu-se în jur cu aerul suspicios pe care eram obişnuit să-l remarc la vizitatorii mei.

L-am invitat să ia loc în fotoliul verde.

El m-a întrebat unde aveam să stau eu.

– Am să stau în picioare, am spus. Mi-e greu să stau jos.

– Dar nu stai în picioare toată ziua!

– Nu. În majoritatea timpului stau întins pe pat.

– Atunci o să mergem în dormitor.

Am intrat în dormitor şi a întrebat cu glas tare:

– Al cui este apartamentul ăsta?

– Al meu.

S-a uitat la mine, simțindu-mi uscăciunea din glas.

– Te supără mirarea?

– Mă amuză.

– Hughes... e păcat că nu te-ai făcut funcționar public. Ai fi ajuns departe.

Am rîs.

– Mai e încă timp...

– Se primesc în aparatul administrativ jochei suspendați?

– Aşadar poți glumi de tema asta.

– Au trecut nouă zile. Da, pot.

M-a privit lung, apoi atît purtarea față de mine cît şi modul lui de abordare suferiră o schimbare subtilă, iar cînd mi-am dat seama în ce constă schimbarea, am fost zguduit, pentru că mă trata ca pe un egal ca putere şi înțelegere şi experiență, şi eu nu îi eram egal.

Puțini oameni de condiția lui ar fi considerat această tactică viabilă, darămite s-o fi ales.

Am înțeles complimentul. Iar el a văzut că l-am înțeles, iar mai tîrziu am ştiut că dacă n-ar fi existat această schimbare fundamentală de termeni, această anulare a relației steward-jocheu, nu mi-ar fi spus tot ce mi-a spus.

Asta nu s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost în apartamentul meu.

Se aşeză în fotoliu şi îşi puse cu grijă servieta pe podea lîngă el.

Mi-am lăsat cîrjele şi m-am aşezat pe pat, într-o parte.

– Am fost la lordul Gowery, spuse el neutru. Şi nu văd nici un motiv să nu-ți spun din capul locului că

suspendarea ta şi a lui Dexter Cranfield vor fi anulate în cîteva zile.

– Vorbiţi serios? am exclamat şi am dat să mă ridic în şezut.

Gipsul se opuse.

Lordul Ferth zîmbi.

– Cum văd eu situaţia, nu există altă alternativă. Va apărea o înştiinţare scurtă în sensul ăsta, în cîteva zile, în calendar.

– Desigur, asta e tot ce trebuie să-mi spuneţi.

– Adevărat. Dar nu e tot ce vrei să ştii.

– Nu.

– Nimeni nu este mai îndreptăţit să ştie... şi totuşi va trebui să apelezi la discreţie dacă discuţi cu Dexter Cranfield.

– În ordine.

A oftat, şi-a deschis servieta şi a scos din ea un mic reportofon.

– Am încercat să-ţi ignor sugestia. Un timp am şi reuşit. Se opri, trecîndu-şi degetele peste taste. Conversaţia asta a avut loc luni după-amiază, în camera de zi a apartamentului lordului Gowery, din Sloane Square. Eram singuri... vei vedea că eram singuri. Deşi el ştia că înregistram.

Ezită încă.

– Compasiune, spuse el. Asta îţi trebuie. Sînt sigur că ai.

– Nu încercaţi să mă duceţi cu vorba.

– Prea bine, spuse el zîmbind.

Înregistrarea începea cu obişnuitele platitudini în faţa microfonului.

După un timp, lordul Ferth sări peste ce nu era important.

Începu dialogul real.

– Norman, ți-am explicat de ce trebuie să vedem bine ce e cu ancheta asta.

– Hughes e caraghios. Nu doar caraghios, ci de-a dreptul calomnios. Nu înțeleg de ce îl iei în serios. Lordul Gowery părea iritat.

– Trebuie să-l luăm în serios, chiar dacă numai să-i închidem gura. Pe bandă, glasul lordului Ferth era calmă. Ştii foarte bine, Norman, că va fi mai bine pentru toată lumea dacă putem să arătăm că nu e nimic adevărat în afirmațiile lui. Aşa am pune capăt zvonurilor.

Subțilă chestie.

Vocea lordului Gowery deveni mai sigură pe ea, acum că Ferth era totuşi un aliat. Cum probabil că era.

– Te asigur, Wykeham, că dacă n-aş fi crezut sincer că Hughes şi Dexter Cranfield erau vinovați, nu i-aş fi suspendat.

Era ceva ciudat în treaba asta.

Şi lui Ferth şi lui Gowery li se păru aşa, întrucît, pe bandă, urmară cîteva secunde de tăcere.

– Încă mai crezi asta? întrebă în cele din urmă Ferth.

– Bineînțeles. Gowery era categoric. Bineînțeles că mai cred. Era mult prea categoric.

– Atunci... ăă... să luăm mai întîi una din întrebările lui Hughes... Cum s-a făcut că Newtonnards a fost citat la anchetă?

– Am fost informat că Cranfiled pariase pe Cherry Pie la el.

– Da... dar cine te-a informat?

Gowery nu răspunse.

Urmă glasul lui Ferth, fără nici o presiune în el.

– Ai vreo idee cum am reuşit să arătăm filmul care

nu trebuia, cel în care Hughes călărea la Reading?

Gowery se afla pe un teren mult mai sigur.

– Mă tem că a fost vina mea. Le-am cerut secretarilor să solicite în scris filmul ultimei curse. Nu mi-am dat seama că au fost şapte curse. A fost o neglijenţă din partea mea, recunosc. Dar bineînţeles, întrucît era alt film, a fost irelevant pentru caz.

– Ăă... Lordul Gowery nu fusese încă gata să se certe. Îşi drese glasul şi spuse: Presupun că te-ai gîndit că ar fi relevant să vedem cum îl călărise Hughes pe Squelch ultima dată.

După o altă pauză lungă, Gowery spuse:

– Da.

– Dar, de fapt, noi n-am arătat filmul ăsta.

– Nu.

– L-am fi arătat dacă, după ce-am fi trimis după el, descopeream că, aşa cum a afirmat Hughes, în cursa de la Reading ca şi în Lemonfizz Cup el l-a călărit pe Squelch exact la fel ca întotdeauna?

Altă tăcere. Apoi Gowery spuse liniştit "Da", şi suna foarte încurcat.

– La anchetă Hughes a cerut să arătăm filmul care trebuia.

– Sînt sigur că n-a cerut.

– Am citit procesul-verbal. Norman, am citit şi am răscitit tot weekend-ul procesul-verbal şi, sincer să fiu, de asta mă aflu aici. Hughes a cerut cu adevărat să arătăm filmul corespunzător, probabil pentru că ştia că el avea să-i susţină cauza...

– Hughes era vinovat! izbucni cu vehemenţă Gowery. Hughes era vinovat. N-am avut altă alegere decît să-l suspend.

Lordul Ferth apăsă butonul „oprit" al reportofonului.

– Spune-mi, ce părere ai despre această ultimă afirmație?

– Cred că el chiar a crezut asta, am răspuns încet. Atît din afirmația asta, cît şi din ce îmi amintesc de la anchetă. Siguranța lui din ziua aceea m-a zguduit. Credea cu atîta tărie că eram vinovat încît rămînea total surd la orice ar fi putut, chiar şi vag, să-i atace părerea.

– Asta a fost impresia ta?

– Copleşitoare.

Lordul Ferth îşi luă buza de jos între dinți şi clătină din cap, apoi apăsă iar pe buton.

Pe bandă, glasul lui suna sigur, lipsit de emoție, blînd ca vaselina.

– Norman, legat de componența prezidiului de la anchetă... Ce te-a făcut să-i alegi pe Andrew Tring şi pe bătrînul Plimborne?

– Ce m-a făcut? Părea uimit de întrebare. Habar n-am.

– Aş vrea să te gîndeşti în urmă.

– Nu consider că asta are vreo relevanță... dar să văd... cred că îl aveam în minte pe Tring oricum, întrucît mă aflu în toiul negocierii unor afaceri cu el. Iar Plimborne... ei bine, l-am văzut dormitînd pe la club. Mai tîrziu discutam cu el în hol şi, sub impulsul momentului, i-am cerut să prezideze cu mine.

– Nu contează. Nu este important. Acum... despre Charlie West. Înțeleg că, desigur, era normal să-l citezi ca martor pe cel care a ieşit pe locul trei în cursă. Iar din procesul-verbal reieşea clar că tu ştiai ce mărturie avea să depună. Totuşi, la ancheta preliminară de la Oxford West nu a spus nimic despre faptul că Hughes şi-ar fi tras calul înapoi. Am vorbit azi-dimineață cu toți cei trei stewarzi de la Oxford. Mi-au con-

firmat că, la vremea aceea, West nu a spus nimic. Totuşi, la anchetă, el a făcut afirmaţia asta, şi tu ştiai ce avea el să spună, aşa că... ăă... de unde ştiai?

Iarăşi tăcere.

Glasul lui Ferth continuă cu o umbră de nelinişte:

– Norman, dacă i-ai dat instrucţiuni stewardului stipendiat să-l interogheze în particular pe West, pentru Dumnezeu, spune-o! Jocheii ăştia sînt foarte uniţi. E normal să credem că West n-ar fi vorbit dintr-un bun început împotriva lui Hughes, dar ar fi putut s-o facă dacă era încolţit cu întrebări. Ai trimis un steward plătit?

Gowery spuse uşor:

– Nu.

– Atunci de unde ştiai ce avea să spună West?

Gowery nu răspunse. În schimb, zise:

– Într-adevăr, am dat instrucţiuni unui steward cu plată să revadă toate cursele în care Cranfield a avut doi cai şi să-mi facă o listă cu cazurile în care cel ce era mai puţin cotat la pariuri cîştigase. După cum ştii, e o practică acceptată să prezinţi într-o anchetă totul din trecutul unui jocheu. A fost o procedură perfect normală.

– Nu spun că n-a fost, spuse Ferth, încurcat.

Ferth opri reportofonul şi ridică din sprîncene.

– Ce înţelegi din asta? mă întrebă el.

– Se agaţă de o piatră în nisipuri mişcătoare.

Oftă şi porni iar reportofonul. Am auzit glasul lui Gowery.

– Totul era acolo, negru pe alb... Era absolut adevărat... o făcuseră de nenumărate ori.

– Cum adică, era absolut adevărat? Ţi-a spus cineva că o făcuseră de nenumărate ori?

Altă tăcere. Piatra lui Gowery se prăbuşea.

Ferth nu-l presă. În schimb spuse pe acelaşi ton lipsit de acuzare:

– Cum a fost cu Oakley?

– Cu cine?

– Cu David Oakley. Detectivul care a fotografiat banii în apartamentul lui Hughes. Cine i-a sugerat să se ducă acolo?

Nici un răspuns.

Ferth spuse cu prima notă de insistenţă:

– Norman, chiar trebuie să dai nişte explicaţii. Nu-ţi dai seama că tăcerea asta pur şi simplu nu e bună? Trebuie să avem nişte răspunsuri dacă e să înăbuşim zvonurile lui Hughes.

Gowery reacţionă cu o nuanţă de apărare în glas.

– Dovezile împotriva lui Cranfield şi Hughes au fost adunate. Ce contează cine le-a adunat?

– Contează pentru că Hughes afirmă că cea mai mare parte dintre ele au fost false.

– Nu! spuse Gowery cu sălbăticie. N-au fost false.

– Norman, asta e ceea ce crezi... sau ceea ce vrei să crezi?

– Oh! Exclamaţia lui Gowery era mai mult de durere decît de mirare. M-am uitat iute la Ferth. Ochii lui întunecaţi mă priveau drept. Glasul lui continuă pe bandă, iarăşi mai moale. Persuasiv.

– Norman, aveai vreun motiv să vrei ca Hughes şi Cranfield să fie suspendaţi?

– Nu! Pe jumătate strigăt. Categoric o minciună.

– Vreun motiv ca să mergi pînă-ntr-acolo încît să fabrici dovezi împotriva lor?

– Wykeham! Gowery era revoltat. Cum poţi să spui una ca asta? Sugerezi că... Sugerezi... ceva atît de dezonorabil...

Ferth apăsă pe tasta „oprit".

– Ei bine? rosti el provocator.

– Chestia asta a fost autentică, am spus. Nu le-a fabricat el personal. Dar nici eu nu m-am gîndit că el a făcut-o. Voiam doar să ştiu de unde le-a primit.

Ferth dădu din cap. Porni iarăşi reportofonul.

– Dragul meu Norman, lasi cale liberă unor astfel de sugestii dacă nu vrei să spui cum ai ajuns în posesia acelor dovezi. Nu înțelegi? Dacă nu explici cum le-ai căpătat, nu trebuie să te mire prea mult că se crede că tu însuți le-ai procurat.

– Dovezile erau autentice!

– Încă mai încerci să te convingi pe tine însuți că erau.

– Nu! Erau.

– Atunci, de unde au venit?

Gowery era cu spatele la perete.

Din emoția de pe fața lui Ferth mi-am dat seama că fusese un moment jenant, un moment care îl întristase.

Gowery zise cu greutate:

– Mi s-a trimis un pachet. Acesta conținea... diverse declarații... şi şase copii ale fotografiilor făcute în apartamentul lui Hughes.

– Cine ți l-a trimis?

Glasul lui Gowery era foarte coborît.

– Nu ştiu.

– Nu ştii? Lui Ferth nu-i venea să creadă. În baza acestor dovezi ai suspendat doi oameni şi nu ştii de unde au venit?

O tăcere mizerabilă.

– Ai acceptat pur şi simplu toate aceste aşa-zise dovezi în baza valorii lor de suprafață?

– Totul era adevărat. Se tot agăța de asta, Gowery al meu.

– Mai ai încă pachetul ăla?

– Da.

– Aş vrea să-l văd. O notă de fier în glasul lui Ferth.

Gowery nu se opuse.

Se auzi o mişcare, un zgomot de sertar deschis şi închis, un foşnet de hîrtii.

– Înţeleg, spuse încet Ferth. Hîrtiile astea chiar că arată foarte convingătoare.

– Atunci înţelegi de ce am acţionat în baza lor, spuse repede Gowery, cu puţin prea multă uşurare.

– Înţeleg să fi făcut asta... după o verificare amănunţită.

– Dar am verificat.

– Pînă în ce punct?

– Ei bine... pachetul a sosit cu doar patru zile înainte de anchetă. În joia dinainte. I-am pus pe secretari să le trimită imediat citaţii lui Newtonnards, Oakley şi West. Li s-a cerut să confirme printr-o telegramă că aveau să participe, şi toţi au confirmat. Lui Newtonnards i s-a cerut să aducă înregistrările pariurilor de la Lemonfizz Cup. Şi apoi, bineînţeles, i-am cerut unui steward stipendiat să-i întrebe pe cei de la calculator dacă cineva pariase substanţial pe Cherry Pie şi să adune declaraţiile alea... cele care au fost prezentate la anchetă. Nu există absolut nici un dubiu că Cranfield pariase pe Cherry Pie. La anchetă el a mînţit privitor la asta. Minciuna lui a făcut ca totul să fie foarte concludent. Era în întregime vinovat, şi nu aveam nici un motiv ca să nu-l suspend.

Ferth opri reportofonul.

– Ce spui de asta? mă întrebă el.

Am ridicat din umeri.

– Cranfield chiar a pariat pe Cherry Pie. A fost

prost că a negat, dar, după mintea lui, să fi recunoscut însemna să-şi taie singur craca de sub picioare. Mi-a spus că a pariat pe el, printr-un prieten, şi la Newtonnards şi la ghişeul cu calculator, şi nu la bookmaker-ul lui obişnuit, pentru că nu voia să ştie Kessel, iar Kessel şi bookmaker-ul erau prieteni la cataramă. De fapt, a pus o sută de lire pe Cherry Pie pentru că s-a gîndit că s-ar fi putut ca Cherry să facă o surpriză tuturor. Însă a pariat şi două sute cincizeci de lire pe Squelch, pentru că logica sugera că el avea să cîştige. Şi unde e ticăloşia în treaba asta?

Ferth se uită la mine drept.

– La anchetă nu ştiai că el pariase pe Cherry Pie.

– L-am abordat după aceea privitor la afacerea asta. Mi-am zis că trebuia să fie adevărat, în ciuda tăriei cu care negase. Newtonnards ar fi putut să mintă sau să facă modificări în registru, dar calculatorul nu minte.

– Ăsta a fost unul dintre lucrurile care m-au convins şi pe mine, recunoscu Ferth.

Porni reportofonul.

Acum vorbea chiar el, şi glasul lui avea o notă distinctă de interogatoriu.

Întreaga întrevedere se transformă dintr-o dată într-o anchetă.

– Fotografia asta... nu ţi s-a părut deloc ciudată?

– De ce să-mi fi părut? întrebă tăios Gowery.

– Nu te-ai întrebat cum a ajuns să fie făcută?

– Nu.

– Hughes spune că Oakley a venit cu banii şi biletul şi le-a fotografiat pur şi simplu în apartament.

– Nu.

– Cum poţi fi atît de sigur?

– Nu! În glasul lui Gowery se citea o notă în ur-

care, sunetul presiunii apropiindu-se de explozie.

– Cine l-a trimis pe Oakley în apartamentul lui Hughes?

– Ți-am spus, nu știu.

– Dar ești sigur că e o fotografie autentică?

– Da. Da, este.

– Ești absolut convins? insistă Ferth.

– Da! Glasul era ascuțit, neliniștea evidentă, panica în creștere. În acest moment de tensiune Ferth scăpă un cuvînt intens, ca o bombă.

– De ce?

CAPITOLUL 12

Banda se derulă aproape un minut. Cînd în cele din urmă Gowery răspunse, glasul lui suna cu totul altfel. Coborît, spart, amărît.

– Trebuia... să fie adevărat. Am spus la început... nu puteam să- i suspend dacă nu erau vinovați... şi apoi a sosit pachetul... şi a fost aşa o uşurare... chiar erau vinovați... puteam să-i suspend... şi totul avea să fie în regulă.

Am căscat gura. Ferth mă urmărea neabătut, şi în ochii lui îngustați se citea milă.

Gowery continuă impulsiv. O dată pornit, simțea nevoia să se confeseze.

– Dacă îți spun... de la început... poate vei înțelege. Totul a început în ziua următoare celei în care am fost numit steward disciplinar în ancheta Cranfield-Hughes. E o ironie să mă gîndesc acum la asta, dar am fost foarte încîntat că aveam să fac asta... şi apoi... şi apoi... Făcu o pauză. Apoi am primit un telefon. Altă pauză. Acest om spunea... spunea... că trebuie să-l suspend pe Cranfield. I-am spus că nu aveam să fac aşa ceva, decît dacă Cranfield era vinovat.

Atunci el mi-a spus... mi-a spus că ştia anumite lucruri despre mine... şi că avea să spună tuturor... dacă nu-l suspendam pe Cranfield. I-am spus că nu-l puteam suspenda, din cauză că nu era vinovat... şi, vezi, eu nu credeam că era vinovat. Vreau să spun, cursele de cai sînt atît de imprevizibile, şi am văzut personal Lemonfizz Cup, şi deşi după acea demonstraţie a mulţimii era evident că stewarzii aveau să-i ia la întrebări pe Cranfield şi Hughes, am fost surprins cînd ei au înaintat cazul Comitetului Disciplinar... M- am gîndit că ei deţineau date pe care eu nu le cunoşteam... şi atunci mi s-a cerut să preiau ancheta... şi voiam să fiu obiectiv... aşa că i-am spus celui de la telefon că nici o ameninţare nu mă putea face să nu-l judec în mod corect pe Cranfield. El a spus că... în cazul ăsta... după anchetă... dacă Cranfield nu era suspendat... nu mai aveam de ce să trăiesc... aveam să fiu nevoit să-mi dau demisia din Jockey Club... şi ţoată lumea avea să ştie... Şi eu i-am spus iarăşi că nu aveam să-l suspend pe Cranfield decît dacă eram convins de vinovăţia lui, şi că nu aveam să mă las şantajat, şi am închis telefonul.

– Şi pe urmă ai început să fii îngrijorat?

– Da.

– Ce anume ameninţa el să dea publicităţii?

– Nu pot... nu pot să-ţi spun. Nu ceva de natură infracţională... nu o problemă pentru poliţie... dar...

– Dar suficientă ca să te distrugă din punct de vedere social?

– Da... mă tem că da... da, absolut.

– Dar ai rămas pe poziţie?

– Eram disperat de îngrijorare... Nu puteam... cum aş fi putut?... să-l privez pe Cranfield de mijlocul de trai doar ca să mă salvez pe mine... Ar fi fost dez-

onorabil... şi nu mă vedeam trăind cu asta pe conştiinţă... şi, în tot cazul, nu-l puteam suspenda aşa, pur şi simplu, dacă nu exista nici o dovadă că era vinovat... Aşa că mă frămîntam... nu dormeam... nu mîncam...

– De ce n-ai cerut să fii eliberat de sarcina de a conduce ancheta?

– Pentru că el mi-a spus că... dacă dădeam înapoi... ar fi fost acelaşi lucru... aşa că a trebuit să rămîn... doar în cazul că ar fi putut apărea o dovadă...

– Ceea ce s-a şi întîmplat, spuse sec Ferth. Foarte convenabil.

– Oh... Nu mi-am dat seama... zău că nu mi-am dat seama că şantajistul ar fi putut fi cel care a trimis pachetul. A fost o izbăvire, asta-i tot ce am putut să văd... o izbăvire cerească... Nu l-am pus la îndoială... l-am crezut pur şi simplu... şi am fost atît de recunoscător... atît de recunoscător...

– Cînd ai început să ai... îndoieli? întrebă calm Ferth.

– Abia după aceea. După zile întregi. Din cauza lui Hughes... la bal. Tu mi-ai spus că el susţinea insistent că totul fusese o înscenare, că avea de gînd să afle cine... şi apoi m-a întrebat direct cine îl trimisese pe Oakley în apartamentul lui şi... Wykeham, a fost cumplit. Mi-am dat seama... ce făcusem. În sinea mea ştiam... dar nu puteam s-o recunosc faţă de mine însumi... trebuia ca ei să fie vinovaţi...

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Gowery întrebă:

– Vei avea tu grijă... să-şi recapete licenţele?

– Da, spuse Ferth.

– Eu am să-mi dau demisia... Părea dezolat.

– Din Comitetul Disciplinar, de acord, spuse rezonabil Ferth. Cît despre restul... vom vedea.

– Crezi că... şantajistul va spune la toată lumea... după ce Cranfield îşi recapătă licenţa?

– N-ar mai avea nimic de cîştigat.

– Nu, dar...

– Există legi care să te apere.

– N-ar putea.

– De fapt, cu ce te are la mînă?

– Eu... eu... oh, Doamne! Banda se opri brusc.

Ferth spuse:

– Am oprit-o eu. El se prăbuşea. Nu poţi să înregistrezi aşa ceva.

– Nu.

– Mi-a spus cu ce era şantajat. Cred că sînt pregătit să îţi spun şi ţie, deşi lui nu i-ar plăcea deloc să ştie că ţi-am spus. Dar numai ţie.

– Numai. N-am să spun nimănui.

– Mi-a spus... Nasul i se încreţi de dezgust. Mi-a spus că are... că suferă de... o deviaţie sexuală inacceptabilă. Nu e homosexual. Poate că asta ar fi fost mult mai bine... mult mai simplu... în ziua de astăzi n-ar fi fost prea înfierat pentru asta. Nu. El spune că aparţine unui fel de club unde cei ca el se pot satisface în siguranţă... pentru că celor de acolo le face plăcere... în forme variate... acelaşi lucru. Se opri. Era stînjenit.

– Care anume?

– Flagelarea.

– Chestia aia veche! am spus.

– Poftim?

– Boala englezească. Sexul amestecat cu durerea autoprovocată, precum călugăriţele cu micile lor pedepse, şi cetăţeni sobri plătind o liră să fie biciuiţi.

– Kelly!

– Nu se poate să nu fi citit micile lor anunţuri sfi-

oase. „Corecții aplicate". Despre asta e vorba. E o treabă mai răspîndită decît îşi închipuie lumea. Începe cu soți care îşi snopesc nevestele înainte de a se culca cu ele, şi merge pînă la petreceri în care toți vin îmbrăcați în piele şi încing nişte orgii cu vechea recuzită: cizme, biciuri şi sîni goi.

Ferth clătină din cap nevenindu-i să creadă.

– Vorbeşti cu atîta detaşare despre astfel de lucruri!

– Trăieşte şi lasă-i şi pe alții să trăiască, am spus. Dacă ei simt nevoia să facă asta, de ce să-i oprim? Nu fac rău nimănui dacă, aşa cum spunea el, există un club unde toată lumea e la fel.

– Dar un steward! protestă el. Un membru al Comitetului Disciplinar!

– Te blochează, am aprobat eu.

El păru îngrozit.

– Dar în modul lui de a judeca în materie de curse de cai nu are cum să fie ceva sexual.

– Fireşte că nu. Nimic nu e mai asexuat decît călăritul.

– Dar poți să îți dai seama că ar fi terminat în lumea curselor, dacă treaba asta se află. Chiar şi eu... eu nu mă pot gîndi acum la el fără ca această... această perversiune să-mi vină în minte. Nu mai poți să-l respecți. Nu poți să-l placi.

– Cam greu, am aprobat eu.

– E... oribil. În glasul lui se citea repulsia celui normal față de cel deviat. Majoritatea celor din lumea curselor erau normali. Cel deviat avea să fie azvîrlit afară. Ferth simțea asta. Gowery o ştia. Şi o mai ştia cineva...

– Ei nu poartă mască, la clubul ăsta? am întrebat.

Ferth se arătă surprins.

– Ba da, poartă. L-am întrebat cine ştia despre el... în scopul de a-l şantaja... şi el mi-a spus că nu ştie, ei toţi poartă măşti. De fapt, cuvîntul folosit de el a fost cagule. Cagule... şi şorţuri... Era revoltat.

– Toate din piele?

A dat din cap.

– Cum or putea?

– Ei fac mai puţin rău decît cei care violează copii mici.

– Mă bucur că eu... spuse el cu patimă.

– Şi eu la fel, am spus. Dar asta-i doar chestie de noroc. Se poate ca cineva să-l fi văzut intrînd sau ieşind de acolo.

– El asta crede. Dar spune că nu cunoaşte numele adevărat al nici unuia dintre colegii lui de acolo. Folosesc nume inventate.

– Trebuie să existe o secretară... cu o listă a membrilor.

Ferth clătină din cap.

– L-am întrebat asta. Mi-a spus că nu şi-a dat adevăratul nume nimănui de acolo. Nici nu se cerea. Nu există o subscripţie anuală, ci doar o taxă de zece lire în numerar la fiecare participare. El spune că, în medie, se duce acolo o dată pe lună.

– Cîţi membri există?

– Nu ştie numărul total. Spune că niciodată n-a văzut mai puţini de zece, iar uneori treizeci sau treizeci şi cinci. De regulă, mai mulţi bărbaţi decît femei. Clubul nu e deschis zilnic, doar lunea şi joia.

– Unde este?

– În Londra. N-a vrut să-mi spună unde anume.

– El vrea... simte nevoia... să se ducă în continuare, am spus.

– Doar nu crezi că se va mai duce!

– După o perioadă, da.

– Oh, nu...

– Cine l-a introdus în acel club, ştiţi?

– El spune că nu poate fi persoana care l-a introdus în club. Era o prostituată... el nu i-a spus niciodată numele lui adevărat.

– Dar ea i-a înţeles nevoile.

– Aşa s-ar părea, spuse Ferth oftînd.

– Unele dintre fetele astea scot mai mulţi bani biciuind bărbaţii decît culcîndu-se cu ei.

– De unde naiba ştii?

– Am locuit cîndva lîngă una. Ea mi-a spus.

– Doamne sfinte! Arăta ca pocnit cu leuca în cap. Nu avusese nici o idee cum e să fii pocnit cu leuca în cap. Paguba lui.

– Oricum, adăugă el încet, înţelegi de ce a acceptat acel pachet ca fiind autentic.

– Şi de ce i-a ales pe Andrew Tring şi pe Plimborne.

Lordul Ferth dădu din cap.

– La sfîrşit, după ce şi-a mai revenit puţin, a recunoscut că i-a ales din motivele spuse de tine, dar la vremea respectivă a crezut că i-a ales dintr-un impuls. Iar acum, după cum te aştepţi, e un om foarte îngrijorat şi frămîntat.

– El este răspunzător de asta?

I-am întins scrisoarea primită de Tony de la secretariatul stewarzilor. El se ridică, veni să o ia şi o citi cu exasperare.

– Nu ştiu! spuse el exploziv. Zău că nu ştiu. Cînd a sosit?

– Marţi. A fost pusă la poştă luni după-amiază.

– Înainte să vorbesc cu el... N-a pomenit de asta.

– Aţi putea afla dacă este opera lui?

– Vrei să spui că... îți va fi cu atît mai imposibil să-l ierți?

– Nu. Nici vorbă. Mă întrebam doar dacă micul nostru şantajist s- a apucat iar de treabă. Vedeți aceste cuvinte „Ni s-a adus la cunoştință"?... Ce aş vrea eu să ştiu este cine a adus la cunoştință.

– Voi afla, spuse el cu hotărîre. Nu are cum să fie greu. Şi nu băga în seamă scrisoarea asta. Acum nu se mai pune problema să te muți.

– Cum aveți de gînd să faceți să ne recăpătăm licențele? Cum o să explicați?

Ridică din sprîncene.

– Noi nu trebuie niciodată să ne justificăm deciziile.

Mi-am înăbuşit un rîs. Sistemul avea foloasele lui.

Lordul Ferth se aşează iar în fotoliu şi băgă scrisoarea în servietă, apoi şi reportofonul. Apoi, cu aerul că îşi alegea cu grijă cuvintele, spuse:

– Un scandal de acest gen ar face un mare rău lumii curselor de cai.

– Deci doriți să-mi iau licența înapoi şi să tac?

– Ăă... da.

– Şi să nu-l vînez pe şantajist în caz că dă în vileag secretul?

– Exact. Se simțea uşurat că înțelegeam.

– Nu, am spus.

– De ce nu?

– Pentru că a încercat să mă omoare.

– Poftim?

I-am arătat fragmentul de tobă de eşapament şi i-am explicat.

– Cineva la bal, am spus. Asta înseamnă că şantajistul nostru este unul dintre cei aproximativ şase sute de oameni, iar pornind de la asta n-ar trebui să fie

prea greu de aflat cine. Femeile ar putea fi scoase din cauză, mai mult sau mai puțin, pentru că puține dintre ele ar fi sfredelit fonta în rochii de seară. Și ar fi bătut prea tare la ochi, dacă cineva le vedea. În felul ăsta rămînem cu trei sute de bărbați.

– Cineva care îți cunoștea mașina, spuse el. Asta îngustează considerabil marja.

– Nu neapărat. Oricine putea să-mi știe mașina căci e o mașină care cam sare în ochi.

– Ai... Glasul îi șovăi. E implicată și poliția?

– În prezent, nu. Dar dacă mă întrebați dacă am de gînd să le cer să investigheze tentativa de crimă, ei bine, nu m-am decis.

– O dată ce pui în mișcare poliția, nu o mai poți opri.

– Pe de altă parte, dacă n-o pun în mișcare, șantajistul ar putea face încă o încercare, de data asta încununată de succes.

Ferth se gîndi.

– Dar dacă ai să spui clar tuturor că nu mai încerci să afli cine e autorul înscenării... s-ar putea să nu mai încerce.

L-am întrebat curios:

– Chiar credeți că ar fi bine pentru lumea curselor să-l lăsăm pe acest... criminal șantajist să umble în voie?

– Mai bine decît un scandal de proporții.

– Și dacă el nu urmează raționamentul dumneavoastră... și chiar mă omoară... Cum va fi cu acest scandal?

El nu-mi răspunse. Se uita egal la mine cu ochi fierbinți.

– În regulă, am spus. Fără poliție.

– Mulțumesc.

– Va trebui s-o facem singuri. Să-l găsim şi să ne ocupăm de el.

– Ce vrei să spui?

– Eu... am să-l găsesc. Dumneavoastră vă veţi ocupa de el.

– Spre satisfacţia ta, presupun, spuse el ironic.

– Absolut.

– Şi lordul Gowery?

– Este în întregime al dumneavoastră. N-am să-i spun nimic lui Dexter Cranfield.

– Foarte bine. S-a ridicat, şi m-am dat şi eu jos din pat în cîrje.

– Încă un lucru, am spus. Aţi putea aranja ca acel pachet primit de lordul Gowery să-mi fie trimis aici?

– Îl am la mine. Fără ezitare, scoase din servietă un plic mare şi îl puse pe pat. Apoi traversă camera de zi şi se opri lîngă scrin ca să-şi pună pălăria.

– Poate Cranfield să le spună proprietarilor să-şi trimită caii înapoi? am întrebat. Cu cît mai repede cu atît mai bine, ştiţi, căci se apropie Cheltenham.

– Aşteaptă pînă mîine dimineaţă. Există alţi cîţiva oameni care trebuie să ştie mai întîi.

– Perfect.

Mi-a întins mîna. Am trecut cîrja dreaptă în stînga şi i-am strîns-o.

El spuse:

– Poate într-o zi, curînd... cînd toate astea vor fi terminate... vrei să cinezi cu mine?

– Cu plăcere, am răspuns.

– Bine. Îşi luă pălăria şi servieta, aruncă o ultimă privire admirativă prin cameră, mă salută cu o mişcare din cap şi ieşi liniştit.

I-am telefonat ortopedului care de regulă mă cîrpea după căzături.

– Vreau să scap de gipsul ăsta.

El se porni să-mi explice că trebuia să mai stau aşa două sau trei săptămîni.

– Luni, am spus.

– Nici să nu te gîndeşti.

– Marţi încep să-l scot cu dalta.

Mereu dorm într-o pijama cu pantalonii scurţi pe care mi-o cumpărasem cu ani în urmă la Liverpool într-un moment de rătăcire cînd mintea îmi era mai mult la iminentul Grand National decît la ce avea să se întîmple cu pielea mea la ora şase a unei dimineţi de iarnă.

Tony îmi adusese mohorît nişte carne de vită la caserolă şi rămăsese să se cinstească; la un moment dat i-am spus că nu mai trebuia să mă mut. În consecinţă, am rămas iar fără whisky.

După plecarea lui, m-am dus în pat şi am citit paginile care mă trimiseseră în iad. Şi erau, într-adevăr, convingătoare. Îngrijit dactilografiate, bine compuse, scrise într-un limbaj detaşat. Nu păreau deloc produsul relei-voinţe. Lipsite de emoţie. Dăunătoare.

„Charles Richard West este gata să certifice că, în timpul desfăşurării cursei, într-un punct aflat la vreo două sute de metri de potoul de pe al doilea circuit, l-a auzit pe Hughes spunînd că el (Hughes) era pe cale să-i dea frîu liber calului său pentru ca astfel să nu fie în situaţia de a cîştiga. Cuvintele exacte ale lui Hughes au fost: O.K. Frînă, flăcăi."

Celelalte patru foi erau la fel de scurte, la fel de la obiect. Prima spunea că Dexter Cranfield pariase printr-un intermediar pe Cherry Pie la Newtonnards.

A doua sugera că o investigare a ultimelor curse ar fi dat la iveală faptul că în mai multe ocazii al doilea

favorit al lui Cranfield îl învinsese pe primul favorit. A treia propunea să se observe discrepanțele dintre cum călărise Hughes la Lemonfizz Cup şi în ultima cursă de la Reading... da, uite, negru pe alb: „ultima cursă de la Reading".

Gowery nu pusese la îndoială şi nu verificase; ceruse pur şi simplu filmul ultimei curse de la Reading. Dacă le-ar fi arătat filmul în particular numai lui Tring şi Plimborne şi nu şi mie, nimeni nu şi-ar fi dat seama că era alt film.

Această intenție de inducere în eroare eşuase, dar numai asta. Restul, nu. Pagina a patra afirma categoric că Cranfield îl mituise pe Hughes să nu cîştige, şi dovada foto în sprijinul acestei afirmații era convenabil ataşată.

Mai exista şi o scurtă notă explicativă.

„Aceste cîteva fapte mi-au atras atenția. Ele ar trebui prezentate autorităților competente, şi de aceea vi le trimit dumneavoastră, domnule, în calitate de steward însărcinat cu conducerea apropiatei anchete."

Nici hîrtia, nici agrafa, nici plicul nu aveau nimic deosebit.

Orice papetărie vindea sute de milioane de astfel de efecte.

Doar fotografia era în două exemplare. Pe verso, nici un indiciu.

Am pus totul în plic şi am băgat plicul în sertarul noptierei. Am stins lumina. Am stat culcat în întuneric gîndindu-mă cu uşurare şi emoție că aveam să călăresc din nou.

M-am întrebat cum se descurca bietul Gowery cu conştiința lui.

M-am gîndit la Archie şi la rata lui pe casă... la Kessel care trebuia să admită că greşise... la Roberta

lepădîndu-se de demnitatea ei... la şantajist muşcîndu-şi unghiile neliniştit... şi am alunecat în primul somn fără griji de la anchetă.

M-am trezit tresărind, ştiind că auzisem un sunet ce nu avea ce căuta acolo.

Raza unei lanterne-stilou se plimba în interiorul unuia din-sertarele scrinului. O umbră întunecată îi bloca pe jumătate lumina, în timp ce un braţ intra în sertar să pipăie. Precaut. În mare linişte, acum.

Am rămas nemişcat, uitîndu-mă printre gene, întrebîndu-mă cît de aproape erau de data asta de porţile raiului. Pulsul îmi bubuia în timpane, în timp ce frica îmi aţîţa adrenalina.

Încercînd să-mi păstrez respiraţia regulată şi să nu foşnesc cearceafurile, am întins cu mare grijă un braţ peste marginea patului spre podea, după cîrje. Orice armă era mai bună decît deloc.

Nici o cîrjă.

Am pipăit împrejur, dar n-am simţit decît covorul sub degete.

Fasciculul luminos părăsi sertarul şi descrise un mic arc în timp ce al doilea sertar era deschis, scoţînd acelaşi scîrţîit slab ca cel care mă deşteptase. Raza de lumină poposi o fracţiune de secundă pe cîrjele mele proptite de peretele de lîngă uşă.

Mi-am tras uşor braţul înapoi şi am rămas nemişcat. Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o pînă acum.

Şi oricare i-ar fi fost intenţia, aveam puţine şanse să o evit.

Zăceam încordat, cu gura uscată şi maxilarele încleştate. Aveam senzaţia că mi se umfla capul.

El termină cu sertarele. Fasciculul lanternei lunecă

peste fotoliul kaki şi se opri pe scrinul din stejar lăcuit de lîngă perete. S-a dus fără zgomot pînă la el şi a ridicat capacul.

Cît pe ce să strig să n-o facă, avea să mă trezească. Capacul scîrția mereu zgomotos. Nu voiam să mă trezească, era prea periculos.

Capacul scîrțîi ascuțit. El încremeni, apoi îl coborî la loc. Capacul scîrțîi şi mai tare.

Musafirul meu rămase acolo, gîndindu-se. Apoi se auziră nişte paşi rapizi şi moi, o mînă se înfipse în părul meu şi îmi smuci capul pe spate, şi lumina îmi intră în ochi.

– În regulă, colega. Eşti treaz. Aşa că ai să-mi răspunzi la nişte întrebări.

Cunoşteam glasul. Am închis ochii din cauza luminii şi am rostit cît mai tărăgănat:

– Domnul Oakley, presupun?

– Isteţul, domn Hughes.

Îmi lăsă părul şi dădu aşternuturile la o parte cu un gest rapid.

Am simțit că mă apucă de gît şi de pieptul bluzei de pijama smulgîndu-mă din pat şi aruncîndu-mă pe podea. Am căzut cu un bufnet.

– Asta-i pentru început, spuse el.

CAPITOLUL 13

Ce e al lui, e al lui – era rapid.

Era şi puternic şi neîndurător şi obişnuit cu astfel de lucruri.

– Unde e? întrebă el.

– Ce?

– Bucata de metal cu gaură în ea.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îşi roti braţul şi mă lovi cu ceva dur şi noduros. Era una din cîrjele mele. Minunat.

Am încercat să-mi descurc picioarele şi să mă ridic. El îndreptă lanterna spre mine. Cînd eram pe jumătate ridicat, m-a doborît din nou.

– Unde e?

– Ţi-am spus...

– Amîndoi ştim, amice, că bucata asta de metal e la tine. O vreau. Am un client pentru ea. Şi ai să mi-o dai ca un escroc suspendat şi cuminte ce eşti.

– Du-te şi scormoneşte singur.

M-am rostogolit şi mai că am ratat următoarea lovitură. Ea a aterizat pe gipsul meu. Cîţiva fulgi s-au desprins. Mai puţin de lucru pentru marţi.

– N-ai nici o speranță, spuse el. Privește lucrurile în față.

Treaba era că dacă țipam după ajutor m-ar fi auzit numai caii.

Păcat.

M-am gîndit să-i dau bucata de metal cu gaura în ea. Erată, jumătate de gaură. El nu știa că era numai jumătate de gaură. M-am întrebat dacă să-i spun. Poate ar fi fost numai pe jumătate sălbatic.

– Cine o vrea? am întrebat.

– Stai în banca ta. A învîrtit cîrja.

Contract.

Am înjurat.

– Salvează-te, amice. Nu fi tîmpit.

– Ce e bucata asta de metal?

– Dă-o și taci.

– Nu știu ce cauți.

– O bucată de metal cu o gaură în ea.

– Ce bucată de metal?

– Ascultă, amice, ce contează ce bucată de metal? Cea pe care o ai.

– N-am.

– Termină odată cu joaca! Răsuci cîrja. Am mîrîit. Dă-mi-o!

– N-am... nici o... bucată de metal.

– Ascultă, amice, am primit instrucțiuni clare. Ai nu știu ce bucată de metal și am venit să o iau. Înțelegi? Simplu. Așa că salvează-te, tîmpitule.

– Cît îți plătește pentru asta?

– Oferi mai mult?

– Nu strică să încerc.

– Las-o baltă.

– Păcat.

– Unde e bucata?

N-am răspuns, am auzit vîjîitul cîrjei şi m-am rostogolit la timp. A căzut greoi pe covor, exact unde fusese nasul meu cu puţin înainte.

Fasciculul lanternei mă căuta. De data asta nu mai ratã, dar mă nimeri numai în braţ, nu în faţă.

– N-ai întrebat ce e bucata asta de care vorbeşti? am întrebat.

– Nu e treaba ta. Tu spune-mi doar – buf! – unde – buf! – este.

Încasasem destul. Prea mult, de fapt. Şi aflasem cam tot ce puteam să aflu, în afară de cît mai dura pînă să plece, informaţie de care mă puteam lipsi.

Încercasem să mă rostogolesc înspre uşă. În final am reuşit să ajung destul de aproape de ea. Am întins mîna peste cap şi am simţit cu degetele piciorul rotunjit al celeilalte cîrje care rămăsese rezemată de perete.

Am apucat bine partea de jos şi cu o mişcare rapidă am repezit cîrja cu răutate la nivelul genunchiului. L-am prins pe nepregătite şi în mers, aşa că s-a dezechilibrat şi s-a prăbuşit pe jumătate peste mine. Am întins mîinile şi l-am apucat de haină şi am tras, încercînd să-mi trec piciorul cu gipsul peste corpul lui ca să-l ţin jos.

Ne-am luptat pe podea, el căutînd să se ridice, eu căutînd să-l opresc, amîndoi zgîrîind şi dînd cu pumnii şi împungînd într-un mod total nepotrivit. Lanterna căzuse în cealaltă parte a camerei, şi lumina doar peretele.

Noptiera se răsturnă cu un bufnet şi zdrobi lentila lanternei. Oakley făcu cumva şi întinse mîna spre rămăşiţe şi apucă un ciob de sticlă pe care l-am văzut licărind cînd se îndrepta spre ochii mei. M-am ferit în ultima fracţiune de secundă.

– Porcule! am spus furios.

Gîfîiam amîndoi. I-am dat drumul la haină ca să am ambele mîini libere să mă pot apăra de ciob, şi imediat ce a simţit strînsoarea slăbind mi-a dat drumul şi s-a ridicat în picioare.

– Şi acum, spuse el gîfîind puternic, unde e nenorocita de bucată de metal?

N-am răspuns. Pusese iar mîna pe cîrje. Mi-a ars una. De data asta în şold.

Zăceam pe cealaltă cîrje. Cotierele îmi intrau în spate. Mi-am răsucit braţul şi am tras cîrja de sub mine şi am învîrtit-o spre el la timp ca să abat a doua lovitură. Cîrjele s-au ciocnit în aer. Am ţinut-o pe a mea cu toată forţa şi m-am rostogolit către pat.

– Re... nunţă... spuse el.

– Du-te... dracului... am răspuns.

Am ajuns la pat şi am rămas în unghiul pe care îl făcea el cu podeaua. Acolo nu putea să mă atingă ca lumea. Am întors cîrja cu celălalt capăt şi am ţinut-o strîns cu ambele mîini. Ca să mă lovească trebuia să vină mai aproape.

Veni.

Umbra lui întunecată era peste mine. Se aplecă, balansînd cîrja. Am ridicat cu putere piciorul cîrjei. Piciorul îl lovi zdravăn şi ţipă ascuţit. Cîrja pe care o ţinuse căzu peste mine în timp ce el se dădu înapoi bălăbănindu-se şi ţinîndu-se de boaşe.

– Am să... te omor... pentru asta... Glasul îi era ascuţit de durere. Gemea, legănîndu-se.

– Să-ţi fie...învăţătură... de... minte.

M-am tîrît pe podea către telefon, care se prăbuşise o dată cu măsuţa care îmi servea drept noptieră. Am tras de fir. Am găsit receptorul. Am tras încă o dată de fir. Veni şi telefonul.

Am pus degetul pe buton. Un ton slab. Am găsit numerele. Trei... nouă... unu...

– Mda? Vocea lui Tony, îngroşată de somn.

Am fost groaznic de neglijent. N-am auzit nimic. Cîrja mă lovi în moalele capului şi m-am prăbuşit peste telefon fără să mai apuc să îi spun să vină în galop să mă salveze.

M-am trezit unde mă lăsase Oakley, zăcînd pe podea peste telefon, ţinînd receptorul pe jumătate.

Se făcuse ziuă. Cenuşie şi ploioasă şi cu o lumină crudă. Eram înţepenit. Îmi era frig. Mă durea capul.

Puţin cîte puţin mi-am amintit ce se întîmplase. Am început să mă adun de pe podea.

Prima oprire, înapoi în pat, însoţit de aşternuturi. Am zăcut acolo simţindu-mă îngrozitor şi uitîndu-mă la în ce hal de mizerie îmi adusese camera.

După ce mă lăsase lat, nu făcuse nimic ca să păstreze liniştea. Tot ce era în şifonier şi sertare fusese scos şi aruncat pe podea.

Tot ce era fragil fusese spart. Mînecile cîtorva dintre costumele mele erau sfîşiate şi zăceau în zdrenţe. Fotografia lui Rosalind fusese ruptă în patru, iar rama de argint răsucită şi călcată în picioare.

Fusese mai mult o răzbunare decît o percheziţie. Nu ştia să piardă, David Oakley al meu.

Ceea ce puteam vedea în camera de zi avusese parte de acelaşi tratament.

Zăceam şi mă dureau toate.

Nu m-am uitat să văd dacă Oakley găsise bucata de tobă de eşapament pentru că ştiam că nu ar fi avut cum s-o găsească. M-am gîndit la venirea lui şi la ce îmi spusese.

M-am gîndit la Cranfield.

M-am gîndit la Gowery.

O dată ce îmi scoteam gipsul şi puteam iar să mă mişc în voie, n- ar fi trebuit să-mi ia prea mult să dau de duşman. Era o chestie de umblat. Aveam nevoie de două picioare.

În scurt timp Oakley avea să raporteze insuccesul incursiunii de noapte. M-am întrebat dacă avea să fie trimis să mai încerce o dată. Nu-mi plăcea ideea.

Mi-am schimbat poziția în pat, încercînd să stau confortabil. Mai avusesem eu comoții, şi mă făcusem bine.

Îmi rupsesem destule oase ca să umplu un cimitir, iar de data asta le aveam pe toate întregi. Totuşi, mă simțeam mai rău decît în urma unei căzături de pe cal, şi în cele din urmă mi-am dat seama că starea mea de rău se datora în mare parte răzvrătirii față de faptul că fusesem lovit de un alt om.

Caii, pămîntul tare, chiar şi trenurile-expres erau impersonale.

Oakley fusese un alt tip de invație. Măsura în care eşti mental afectat de durere depinde întotdeauna de felul în care ai căpătat-o.

Mă simțeam groaznic. Nu aveam energie să mă ridic şi să fac curățenie.

Am închis ochii ca să nu mai văd mizeria. Am adormit.

Un glas spuse deasupra capului meu.

– N-ai să înveți niciodată să stai cu uşa închisă?

Am zîmbit slab.

– Nu dacă intri tu pe ea.

– Drumul spre apartamentul tău devine un obicei.

– Încearcă să te laşi de el.

Am deschis ochii. Era plină zi. Tot mai ploua.

Roberta stătea la treizeci de centimetri de pat, pur-

tînd un fulgarin galben acoperit cu picături de ploaie. Părul arămiu îi era strîns într-o coadă de cal, iar ea se uita în jur cu dezgust.

– Îți dai seama că e zece şi jumătate? întrebă ea.

– Nu.

– Întotdeauna îți arunci hainele peste tot cînd te culci?

– Numai miercurea.

– Cafea? mă întrebă ea dintr-o dată.

– Da, te rog.

Îşi croi drum prin dezordine către uşă, ieşind din raza mea vizuală. Mi-am trecut mîna peste bărbie. Țepoasă. Iar în spatele capului aveam un cucui dureros, ca să nu mai spun de bucata de falcă unde primisem o lovitură în plin. Mai aveam şi alte vînătăi.

Ea se întoarse fără fulgarin dar cu două ceşti aburinde pe care le puse cu grijă pe podea. Apoi ridică noptiera şi transferă ceştile pe ea.

Sertarul căzuse din noptieră, şi plicul căzuse din sertar. Dar Oakley nu se uitase în el: nu ştiuse că acolo trebuia să caute.

Roberta ridică de pe covor cîrjele împrăştiate şi le aduse la pat.

– Mulțumesc, am spus.

– Iei foarte calm povestea asta.

– Am mai văzut-o.

– Şi te-ai culcat, pur şi simplu?

– Am optat pentru asta.

Ea s-a uitat mai atentă la fața mea şi mi-a întors capul pe pernă. Am scîncit. Ea şi-a luat mîna.

– Ai avut parte de acelaşi tratament ca şi apartamentul?

– Mai mult sau mai puțin.

– Pentru ce?

– Pentru că am fost încăpățînat.

Ea mă privi nevenindu-i să creadă.

– Vrei să spui că ai fi putut evita toate astea... şi n-ai vrut?

– Dacă există un motiv bun să cedezi, cedezi. Dacă nu există, nu cedezi.

– Şi toate astea... nu-s un motiv destul de bun?

– Nu.

– Eşti nebun.

– Ai mare dreptate. Am oftat, m-am tras puțin în sus şi am întins mîna după cafea.

– Ai chemat poliția?

Am clătinat din cap.

– Nu e opera ei.

– Atunci, cine a făcut asta?

I-am zîmbit.

– Tatăl tău şi eu ne recăpătăm licențele.

– Poftim?

– Se va face cunoscut oficial în cursul zilei de azi.

– Tata ştie? Cum s-a întîmplat? Tu ai făcut asta?

– Nu, nu ştie încă. Sună-l. Spune-i să le transmită tuturor proprietarilor. Treaba va fi confirmată curînd, fie în ediția de seară a ziarelor, sau fie în cotidianele de mîine.

Ea ridică telefonul de pe podea şi se aşează pe marginea patului şi îi telefonă tatălui ei cu bucurie şi ochi scînteietori. La început, lui nu-i veni să creadă.

– Kelly spune că e adevărat, spuse ea.

El refuză din nou să creadă, şi ea îmi trecu receptorul mie.

– Spune-i tu.

Cranfield întrebă:

– Cine ți-a spus?

– Lordul Ferth.

– A spus de ce?

– Nu, am minţit eu. Doar că sentinţa a fost revăzută şi... anulată. Începînd de azi, ne reintrăm în pîine. Anunţul oficial va apărea în calendarul de săptămîna viitoare.

– Fără nici o explicaţie? insistă el.

– Nu vor să dea una.

– Totuşi...

– Cui îi pasă de ea. Realitatea e că ne-am întors, şi asta e tot ce contează.

– Ai aflat cine a fost autorul înscenării?

– Nu

– Vei continua să încerci să afli?

– S-ar putea. Vom vedea.

Îşi pierduse interesul pentru asta. Se lansă într-un şuvoi de planuri privitoare la cai, acum că urma să-i recapete.

– Îmi va face mare plăcere să-i spun lui Henry Kessel...

– Mi-ar plăcea să îi văd faţa, am aprobat. Dar Pat Nikita nu avea să se despartă niciodată de Squelch, nici de Kessel, acum. Dacă Cranfield credea că Kessel avea să vină în patru labe să îşi ceară scuze, nu-şi cunoştea omul. Concentrează-te să-l recapeţi pe Breadwinner, i-am sugerat. Am să fiu în formă să călăresc în Gold Cup.

– Bătrînul Strepson mi-a promis că mi-l dă imediat înapoi pe Breadwinner... şi Pound Postage... ăsta a intrat în National, nu uita.

– N-am uitat, l-am asigurat.

În cele din urmă a închis. Mi-l imaginam stînd încă la celălalt capăt şi întrebîndu-se dacă să aibă încredere în mine. Roberta se ridică repede, de parcă vestea o umpluse de energie.

– Să fac eu curat în locul tău?

– Mi-ar plăcea la nebunie să-mi dai o mînă de ajutor.

Ea se aplecă şi ridică fotografia ruptă a lui Rosalind.

– Nu trebuiau să facă asta, spuse ea cu scîrbă.

– Am să lipesc bucăţile şi o fotografiez din nou.

– Ai urî s-o pierzi...

N-am răspuns imediat. S-a uitat curioasă la mine, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

– Am pierdut-o, am zis încet. Rosalind... Roberta... sînteţi atît de deosebite.

Ea se întoarse brusc şi puse bucăţile pe scaunul unde stătuseră întotdeauna.

– Cine vrea să fie o copie la indigo? spuse ea, şi glasul ei era ascuţit şi zgîrîia. Îmbracă-te... în timp ce eu încep cu camera de zi. Dispăru repede şi închise uşa după ea.

Am rămas pe loc uitîndu-mă la uşă.

Roberta Cranfield. Niciodată n-o plăcusem.

Roberta Cranfield. Nu puteam suporta asta... începeam să o iubesc.

Ea rămase majoritatea zilei, ajutîndu-mă să fac ordine.

Oakley nu lăsase mai nimic la întîmplare: baia şi bucătăria arătau ca după un uragan. Scotocise pretutindeni, inclusiv în bazinul de apă al closetului şi în frigider.

După-amiază, telefonul începu să sune. Era adevărat, întreba Daily Witness cu vocea lui Daddy Leeman, că eu şi Cranfield?...

– Verifică la Jockey Club, am spus.

Celelalte ziare verificaseră mai întîi.

– Puteți să faceți cîteva comentarii? mă întrebară.

– Sînt emoționat pînă în adîncul sufletului, am spus. Mă puteți cita.

O mulțime de prieteni adevărați au sunat să mă felicite, şi o mulțime de pseudoprieteni au sunat ca să-mi spună că, oricum, ei nu mă crezuseră o clipă vinovat.

Mai mult de jumătate din după-amiază am stat întins pe podeaua camerei de zi cu o pernă sub cap vorbind la telefon, în timp ce Roberta păşea în jurul meu şi peste mine cu nonşalanță, punînd totul la loc.

În cele din urmă îşi şterse mîinile de turul pantalonilor negri, şi spuse că, după părerea ei, terminase. Apartamentul arăta aproape la fel de bine ca întotdeauna. Am aprobat-o recunoscător.

– Te-ai gîndi să cobori la nivelul meu? am întrebat-o.

Ea zise calmă:

– Vorbeşti literar, metaforic, intelectual, financiar sau social?

– Sugeram că te-ai putea aşeza pe podea.

– În cazul ăsta, da, spuse ea şi se aşează turceşte.

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. Mi-a zîmbit şi ea.

– Eram speriată de moarte de tine cînd am venit aici săptămîna trecută, spuse ea.

– Erai ce?

– Mereu păreai atît de distant. Înabordabil.

– Vorbeşti despre mine... sau despre tine?

– Despre tine, fireşte, spuse ea mirată. Mereu mă făceai să fiu nervoasă. Devin cam... încordată, cînd sînt nervoasă. Am făcut un pic pe nebuna, ca să ascund asta.

– Înțeleg.

– Dacă vrei să ştii, încă mai eşti ca un cactus...

dar... ei bine, vezi oamenii altfel după ce au sîngerat pe rochia ta şi au arătat destul de vulnerabili...

Am început să spun că, în cazul ăsta, eram gata oricînd să sîngerez iar pe rochia ei, dar telefonul mă întrerupse pe la jumătate. Era bătrînul Strepson, care se aşternu la taclale despre Breadwinner şi Pound Postage.

Roberta strîmbă din nas şi se ridică.

– Nu pleca, i-am spus, acoperind receptorul cu palma.

– Trebuie. Am întîrziat deja.

– Aşteaptă.

Dar ea clătină din cap, îşi luă fulgarinul din baie şi şi-l puse.

– Pa, spuse ea.

– Aşteaptă...

Îşi flutură scurt mîna şi ieşi. M-am ridicat cu greu, am spus în receptor „Aşteptaţi o clipă, domnule", apoi am ţopăit fără cîrje pînă la fereastră. Ea a ridicat privirea cînd am deschis-o. Stătea în curte, legîndu-şi pe cap un batic. Ploaia se transformase într-o burniţă.

– Mîine vii? am strigat.

– Nu pot mîine. Trebuie să plec la Londra.

– Sîmbătă?

– Vrei să vin?

– Da.

– Atunci, am să-ncerc.

– Te rog să vii.

– Oh... Mi-a zîmbit într-un fel pe care nu-l mai văzusem. În regulă.

Oi fi fost eu neglijent că nu-mi încuiam uşa, dar realitatea era că nu prea aveam ce să mi se fure. Nu la vedere, adică. Pe scrinul meu nu zăcuseră nicio-

dată cinci sute de lire aşteptînd să fie fotografiate de detectivii particulari. Cînd îmi transformasem apartamentul dintr-o şură veche avusesem grijă să mă asigur. În spatele dulăpiorului de bucătărie care adăpostea spray împotriva puricilor şi săpun praf, şi băgat într-o nişă în zid meşteşugit făcută, se afla un seif de maximă siguranţă. El nu funcţiona pe bază de chei sau combinaţii, ci electronic.

Fabricanţii îmi livraseră seiful şi micul transmiţător ultrasonic care emitea o serie de unde radio, speciale, care doar ele descuiau broasca, iar eu instalasem seiful în perete şi transmiţătorul în fundul fals al dulăpiorului. Chiar dacă cineva ar fi găsit transmiţătorul, mai trebuia să găsească şi seiful şi să cunoască succesiunea frecvenţelor care îl descuiau.

O adevărată „Sesam deschide-te". Întotdeauna îmi plăcuseră aparatele. În seif se aflau, pe lîngă bani şi nişte trofee de călărie, mai multe piese antice de argint, trei picturi ale lui Houthuesen, două statuete de Chelsea, o ceaşcă şi o farfurioară de Meissen, o cutie pentru tabac Ludovic al XIV-lea, şi patru diamante neşlefuite totalizînd douăzeci şi opt de carate.

Totul învelit în postav verde şi reprezentînd fondul meu de pensie. Pentru un jocheu de curse cu obstacole pensionarea putea să vină o dată cu următoarea căzătură, iar vîrsta de pensionare, dacă rezista pînă atunci, era în jur de patruzeci de ani. Şi tot în seif se afla o bucată de fontă fără valoare, cu o gaură semicirculară în ea. La aceste diverse comori am adăugat plicul pe care mi-l dăduse Ferth.

Ca să evit o călătorie dificilă pînă jos ca să încui uşa, m-am hotărît să o las descuiată, ca de obicei. În schimb am proptit spătarul unui scaun sub clanţa uşii de la camera de zi.

În timpul serii i-am telefonat lui Newtonnards în casa lui roz din Mill Hill.

– Bună, a spus el. Deci ți-ai recăpătat licența. S-a discutat azi la Wincanton, imediat ce tipii de la Press Association au auzit despre asta.

– Da, e o ştire grozavă.

– Ce le-a făcut pe excelențele lor să se răzgîndească?

– Habar n-am... Ascultă, mă întrebam dacă l-ai mai văzut pe omul ăla, cel care a pariat la tine pe Cherry Pie.

– E ciudat, l-am văzut chiar astăzi. Chiar după ce am auzit că ai reintrat în grații, aşa că m-am gîndit că nu te mai interesează.

– Ai aflat, din întîmplare, cine e?

– Da. Mai mult ca să-mi satisfac curiozitatea, de fapt. Este deputatul Peter Foxcroft. Îți spune ceva?

– Este fratele lordului Middleburg.

– Da. Aşa mi s-a spus.

Am rîs în sinea mea. Nimic sinistru în faptul că Cranfield refuza să-i dea numele. Doar încă un pas pe scara ascensiunii. Poate s-ar fi găsit unul care să strige că îl folosise pe deputatul Foxcroft ca să parieze, dar în mod sigur s-ar fi găsit cinci alții care s-ar fi ferit să îl implice într-o anchetă mizerabilă.

– Mai e ceva... Am ezitat. Ai vrea... ai putea să-mi faci o mare favoare?

– Depinde care. Părea precaut, dar nu insinuant agresiv.

– Nu prea am cum să răscumpăr.

El chicoti.

– Îmi atragi atenția să nu mă aştept la bacşişuri cînd ai să fii pe un loc fruntaş?

– Cam aşa ceva.

– Perfect. Vrei ceva pe de-a moaca. E mai bine să ştim cum stăm. Dă-i drumul cu favoarea.

– Ţii minte cui i-ai spus că Cranfield a pariat pe Cherry Pie?

– Înainte de anchetă, adică?

– Da. Colegilor tăi bookmakeri de care ai pomenit.

– Păi... Stătea la îndoială.

– Dacă da, poţi să-i întrebi cui i-au spus ei?

– Phiu! Asta da favoare!

– Scuză-mă. Las-o baltă.

– Stai aşa, n-am spus că n-am s-o fac. Deşi nu mă prea aştept să îşi amintească.

– Ştiu. E cu bătaie lungă. Dar eu vreau să ştiu, totuşi, cine le- a spus stewarzilor despre pariul încheiat cu tine.

– Ţi-ai recăpătat licenţa. De ce n-o laşi moartă?

– Tu ai lăsa-o?

Oftă.

– Nu ştiu. În regulă, am să văd ce pot să fac. Dar nu-ţi promit nimic. Oh, apropo, ar fi util de ştiut cînd unul din caii pe care îi încaleci nu e în formă, sau e puţin probabil să cîştige. Dacă pricepi ce vreau să spun.

– M-am prins, am spus zîmbind. S-a făcut.

Am închis reflectînd că doar o minoritate a agenţilor de pariuri erau ticăloşi, majoritatea lor fiind mai generoşi decît erau consideraţi a fi.

Întregul trib era ponegrit din cauza celor cîţiva.

CAPITOLUL 14

Oakley n-a venit. N-a venit nimeni. Am luat scaunul de sub clanță ca să las lumea să intre o dată cu dimineața. Nu multă lume a acceptat invitația.

Mi-am făcut o cafea.

Tony a venit în timp ce stăteam în bucătărie bîndu-mi cafeaua şi şi-a turnat whisky într-o cană de cafea pe post de mic dejun. Fusese plecat la antrenament cu un lot de caì şi aştepta să plece cu celălalt, şi îşi petrecu pauza discutînd despre perspectivele lor ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Pentru el suspendarea era de domeniul trecutului. Crezul lui era cel al ziarelor: astăzi este important, mîine este mai important, ieri este zero.

Şi-a terminat cafeaua şi a plecat, bătîndu-mă vesel pe umăr. Mi-am petrecut majoritatea restului zilei întins pe pat, răspunzînd la telefon, uitîndu-mă în tavan şi gîndindu-mă.

Altă noapte liniştită. Aveam două nume în minte, jonglam cu ele. Mai bine decît trei sute.

Dar ambele puteau fi greşite.

Sîmbătă dimineața poştaşul veni direct sus cu scri-

sorile, aşa cum făcea de cînd cu epoca gipsului. I-am mulţumit, le-am sortat, am scăpat o cîrjă şi m-am chinuit s-o ridic.

Cînd am deschis una dintre scrisori am scăpat ambele cîrje de mirare.

Am lăsat cîrjele pe podea. M-am rezemat de perete şi am citit.

Stimate Kelly Hughes,

Am văzut în ziare că ţi s-a înapoiat licenţa, aşa că, probabil, informaţiile astea vin prea tîrziu ca să îţi mai fie de folos. Ţi le trimit oricum pentru că prietenul care le-a adunat este considerabil strîmtorat din pricina lor, şi s-ar bucura dacă ai putea să-i rambursezi cheltuielile.

După cum vei vedea, a intrat într-o mulţime de necazuri din cauza asta, deşi, ca să fim corecţi, mi-a spus şi că i-a făcut plăcere să o facă. Sper că sînt ceea ce voiai.

Al tău sincer,
Teddy Dewar
Great Stag Hotel, Birmingham.

De scrisoare erau prinse cu o agrafă alte cîteva foi de dimensiuni diferite.

Cea de deasupra era o reprezentare schematică de nume care la prima vedere semăna cu arborele genealogic al unei familii.

În interiorul unor cercuri de vreo cinci centimetri se aflau grupuri de trei sau patru nume.

Cercurile trimiteau prin săgeţi la alte cercuri de sub ele şi uneori de lîngă ele, dar ochiul era îndrumat continuu în jos pînă cînd toate săgeţile convergeau către trei cercuri, apoi două, şi în final unul singur. Iar

singurul nume din cercul cel mai de jos era David Oakley.

Pe dosul paginii era o notă explicativă.

Cunoşteam un contract, pe J.L. Jones subliniat în al treilea şir de cercuri. De la el am pornit în toate direcţiile, verificîndu-i pe cei care ştiau de David Oakley. Fiecare grup de oameni a auzit de el de la unul din oamenii din grupul următor. Garantez că toţi cei de pe pagină au auzit direct sau indirect că Oakley este omul la care să te duci dacă ai dat de bucluc. Am pozat ca om care a dat de bucluc, cum mi-ai sugerat, şi aproape toţi cei cu care am vorbit au pomenit de el din proprie iniţiativă, sau au aprobat cînd au am adus în discuţie numele lui.

Nu-mi rămîne decît să sper ca măcar unul din aceste nume să aibă semnificaţie pentru dumneata, întrucît cheltuielile au fost destul de mari.

Al dumitale credincios,
B.R.S. Timieson

Lista cheltuielilor era suficient de mare ca să mă facă să fluier. M-am întors la numele încercuite, şi le-am citit cu atenţie.

Căutam unul sau două. Unul era acolo. Poate că ar fi trebuit să mă bucur. Poate că ar fi trebuit să fiu supărat. În schimb, m-am simţit trist.

Am dublat cheltuielile şi am completat un cec cu o notă însoţitoare.

„Este cu adevărat formidabil. Nu îţi pot mulţumi îndeajuns. Unul dintre nume are o mare semnificaţie, a meritat din plin perseverenţa dumitale. Eternele mele mulţumiri."

Am mai scris şi o scrisoare de mulţumire adresată lui Teddy Dewar spunîndu-i că informaţiile veneau cum nu se putea mai la timp şi am băgat în ea plicul pentru Timieson.

În timp ce lipeam timbrul, a sunat telefonul.

George Newtonnards.

– Seara de ieri mi-am petrecut-o toată la telefon. O să-mi vină o notă de plată astronomică.

– Trimite-mi-o spre decontare, am spus resemnat.

– Mai bine aşteaptă să vezi dacă am obţinut vreun rezultat. Ai un creion la îndemînă?

– O secundă. Am luat un carnet şi un pix. Gata. Dă-i drumul.

– Bine. Mai întîi, iată tipii cărora le-am spus eu. Îmi dictă cinci nume. Cel din urmă, Pelican Jobberson, este cel care e foarte pornit împotriva ta pentru ţeapa pe care i-ai dat-o, dar întîmplarea face că nu el le-a spus stewarzilor sau altcuiva pentru că în ziua următoare a plecat în vacanţă la Casablanca. Ei bine... iată numele celor cărora le-a spus Harry Ingram... Îmi citi trei nume. Şi iată-i pe cei cărora le-a spus Dimmie Ovens... Cinci nume. Şi Clobber Mackintosh, ăsta a răspîndit, nu glumă... Opt nume. Asta este tot ce îşi aduc aminte. N-ar jura că n-a mai fost şi altcineva. Şi, firește, cei cărora li s-a spus puteau să transmită şi ei mai departe...

– Oricum, mulţumesc, am spus cu sinceritate. Îţi mulţumesc foarte mult pentru că te-ai deranjat atît.

– Te ajută la ceva?

– Oh, da, aşa cred. Am să-ţi dau de ştire, cîndva.

– Şi... nu uita. Necîştigătorul evident... fă-mi cu ochiul.

– Am să fac asta, i-am promis. Dacă vrei să rişti, după experienţa lui Pelican Jobberson.

– El n-are fler. Eu am.

A închis, iar eu am studiat lista cu nume. Cîteva îmi erau cunoscute şi aparţineau unor bine cunoscuţi oameni de curse, clienţii bookmakerilor, am presupus. Nici un nume nu apărea pe lista lui Timieson cu contactele lui Oakley, dar era ceva...

M-am gîndit vreo zece minute ce era acel ceva care mă sîcîia, şi în cele din urmă mi-a picat fisa.

Unul dintre cei cărora le spusese Herbie Subbing era cumnatul persoanei pe care o descoperisem printre contactele lui Oakley.

M-am gîndit un timp, apoi am deschis ziarul şi am studiat programul curselor din ziua aceea, care aveau loc la Reading. Apoi i-am telefonat lordului Ferth la locuinţa lui din Londra.

– Ce este, Kelly?

– Domnule, vă duceţi la cursele de la Reading?

– Mă duc.

– Eu n-am primit încă nici o înştiinţare oficială că mi s-a înapoiat licenţa... Ar fi în ordine dacă mi-aş face apariţia acolo? Aş vrea tare mult să discut cu dumneavoastră.

– Am să am grijă să nu întîmpini nici o dificultate, dacă zici că e important. În glasul lui se citea o uşoară nuanţă întrebătoare, căreia i-am răspuns.

– Ştiu cine a pus la cale afacerea.

– Ah... Da. Atunci, vino. Doar dacă nu îţi este incomod să baţi drumul pînă acolo. Aş putea trece eu pe la Corrie după curse, să ştii. N-am nici un aranjament pentru diseară.

– Sînteţi foarte amabil. Dar cred că omul nostru va fi şi el acolo... sau cel puţin există o bună şansă să fie.

– Cum vrei. Am să mă uit după tine.

Tony avea doi cai care alergau la Reading şi puteam să-i spun să mă ia şi pe mine. Dar mai era şi Roberta... probabil că mergea şi ea, şi ar fi putut să mă ia ea. Am zîmbit strîmb în sinea mea. Ea ar fi putut să mă ia oriunde. Roberta Cranfield. Tocmai ea, dintre toţi!

Ca prin telepatie, telefonul sună şi, la celălalt capăt, era chiar Roberta.

Vorbea precipitat şi îngrijorată.

– Kelly! Nu pot să vin, totuşi... Poţi să vii tu aici?

– E vreo problemă?

– Ei bine... Nu ştiu dacă e vreo problemă... serioasă, adică. Dar Grace Roxford şi-a făcut apariţia aici.

– Draga de Grace?

– Da... ascultă, Kelly, chiar acum stă în maşina ei în faţa casei şi se uită la ea foarte urît. Sinceră să fiu, arată un pic nebună. Nu prea ştim ce să facem. Mama vrea să cheme poliţia, dar, ştii tu, nu se face... Dacă biata femeie a venit să îşi ceară scuze şi pur şi simplu se chinuie să-şi ia inima-n dinţi?

– E încă în maşină?

– Da. O văd de aici. Poţi să vii? Vreau să spun... Mama e inutilă şi tu ştii ce simte faţă de mine draga de Grace... Arată destul de ciudat, Kelly.

– Tatăl tău unde e?

– A plecat să-l antreneze pe Breadwinner. Se întoarce abia peste o oră.

– În regulă. Îl pun pe Tony sau pe altcineva să mă aducă acolo cu maşina.

– Grozav! spuse ea uşurată. Am să încerc să o ţin în frîu pînă vii tu.

Am format trei, nouă, unu.

– Tony, poţi să laşi totul şi să mă duci imediat la

Cranfield acasă? Grace Roxford a apărut acolo şi nu-mi place cum sună asta.

– Trebuie să plec la Reading, protestă el.

– Poţi să te duci de la Cranfield, după ce ne vom fi lămurit cu Grace Roxford... şi, oricum, vreau să merg şi eu la Reading, să discut cu lordul Ferth. Aşa că fii băiat de treabă, Tony. Te rog.

– Oh, bine, dacă ţii atît de mult. Dă-mi cinci minute.

Şi-a luat zece. Am petrecut cîteva din ele telefonîndu-i lui Jack Roxford. Fu uimit că îi telefonam.

– Ascultă, Jack, am spus. Îmi pare rău că te deranjez, dar ai vreo idee unde a plecat soţia ta?

– Grace? Iarăşi uimire, dar şi nelinişte. Spunea că se duce în sat.

Satul în chestiune era la vreo patruzeci de mile de casa lui Cranfield.

– Trebuie că a plecat de cîtva timp, am spus.

– Aşa cred... dar despre ce este vorba? Glasul îi era tăios de îngrijorare.

– Tocmai mi-a telefonat Roberta Cranfield ca să-mi spună că soţia ta e în faţa casei lor, stînd pur şi simplu în maşină.

– Oh, Doamne! Nu se poate.

– Mă tem că da.

– Oh, nu... se văită el. Azi-dimineaţă părea mai bine... părea ea cea de altădată... m-am gîndit că era în siguranţă... şi am lăsat-o să plece la cumpărături... a fost tare tulburată, să ştii... şi apoi tu şi Dexter v-aţi recăpătat licenţele... asta a afectat-o... totul a fost atît de cumplit pentru ea...

– Tocmai mă duc acolo să văd dacă pot fi de ajutor. Dar... nu poţi să vii şi să o iei?

– Oh, ba da, spuse el. Pornesc imediat. Sărmana

draga de Grace... Ai grijă de ea pînă vin eu.

– Da, l-am asigurat eu şi am închis.

Am coborît fără incidente scările şi am descoperit că Tony apelase pentru călătorie la maşina lui Poppy. Bancheta din spate era rabatată, aşa că puteam sta întins, nu în şezut, ba chiar aveam şi pernuţe pentru umeri şi cap.

– Ideea lui Poppy, spuse Tony scurt, ajutîndu-mă să urc în spate. Grozavă fată!

– Absolut, am spus eu recunoscător, şi am pus cîrjele lîngă mine. Şi-acum, dă-i bice, prietene.

– Pari îngrijorat, spuse Tony. Închise portierele, porni motorul şi o luă din loc fără să mai piardă timpul.

– Da, sînt. Grace Roxford e dezechilibrată.

– Dar sigur nu e periculoasă?

– Sper că nu.

Probabil că vorbisem cu îndoială, căci Tony apăsă puternic pe accelerator.

– Ţine-te de ceva, îmi strigă el.

Tăia curbele fără milă; nu am găsit de ce să mă ţin, aşa că mi-am proptit piciorul în portieră şi am împins cu mîinile în capitonajul caroseriei.

– În regulă? strigă el.

– Uf... da, am spus întretăiat.

– Urmează o porţiune dreaptă de şosea. Să-mi spui dacă vezi vreun poliţist.

N-am văzut nici un poliţist. Tony străbătu cele optsprezece mile prin Berkshire în douăzeci şi trei de minute. Ne-am oprit dintr-o smucitură în faţa casei lui Cranfield, şi primul lucru pe care l-am văzut a fost că nu se afla nimeni în micul Volkswagen gri care stătea în apropierea uşii din faţă.

Tony a deschis fără ceremonie portiera din spate şi m-a tras afară.

– Probabil că stă frumuşel jos şi bea cuminte o ceaşcă de ceai, mi-a spus el.

Nu era aşa.

Tony a sunat la sonerie şi după un interval de timp destul de lung a deschis însăşi doamna Cranfield.

Nu cu obişnuita smucitură care dădea uşa de perete. Se uită nervoasă la noi printr-o crăpătură de vreo cincisprezece centimetri.

– Hughes. Ce cauţi aici? Pleacă.

– Roberta m-a rugat să vin. Să vorbesc cu Grace Roxford.

– Doamna Roxford nu mai este aici. Glasul doamnei Cranfield era încordat ca şi purtarea ei.

– Nu e aia maşina ei? Am arătat spre Volkswagen.

– Nu, spuse ea tăios.

– Atunci a cui e?

– A grădinarului. Şi-acum, Hughes, pleacă imediat. Pleacă.

– Prea bine, am spus, ridicînd din umeri. Iar ea a închis pe loc uşa. Ajută-mă să urc în maşină, i-am spus lui Tony.

– Doar nu plecăm?

– Nu sta să te certi. Du-mă în maşină, ieşi pe poartă, apoi coteşte şi mergi la intrarea grajdului.

– Aşa este mai bine. M-a îndesat în maşină, a aruncat înăuntru cîrjele, a trîntit portiera şi a ocolit grăbit spre scaunul şoferului.

– Nu te grăbi aşa, i-am spus. Scarpină-te în cap. Arată-te scîrbit.

– Crezi că ne urmăreşte?

– Cred că doamna Cranfield nu i-ar da voie nici moartă grădinarului să-şi parcheze maşina în faţa uşii ei. Doamna Cranfield şi-a dat toată silinţa să ceară ajutor.

– Ceea ce înseamnă că Grace Roxford este într-adevăr periculoasă.

Am dat din cap.

– Acum, porneşte.

A pornit încet. A cotit în aleea din spate, a accelerat, şi a oprit iarăşi brusc lîngă grajduri. M-a ajutat să ies.

– Există un telefon în biroul mic din curte. Lîngă camera cu harnaşamentele. Uită-te în cartea de telefon şi găseşte un doctor. Spune-i să vină fuguţa. Apoi aşteaptă pînă se întoarce Dexter Cranfield cu caii şi nu-l lăsa să intre în casă.

– Kelly, nu exagerezi? N-am să-l pot opri pe Cranfield.

– Spune-i că nu se va întîmpla nimic tragic dacă nu intră.

S-a uitat lung la mine, apoi a plecat. Am şchiopătat pe alee şi am încercat uşa din spate. Deschisă. Era de aşteptat. Lui Cranfield îi era mai uşor să circule pe ea.

Am intrat în linişte în holul principal şi am ascultat. În casă nu era nici un sunet.

Am încercat mai întîi uşa bibliotecii. Am apăsat clanţa şi am împins uşor uşa.

În bibliotecă nu era nimeni. Un ceas mare de pe poliţă ticăia zgomotos. Deloc sincronizat cu ritmul inimii mele. Am lăsat uşa deschisă. Am luat-o pîş-pîş către camera de zi de lîngă uşa intrării principale.

Cu mare grijă, am apăsat clanţa. Uşa se deschise înăuntru. Bine unsă. Nu a scîrţîit.

Am văzut husele uzate de creton de pe fotolii, carpetele învechite, ziare împrăştiate, o pereche de ochelari pe nişte scrisori, un batic şi un coş pentru flori. Nici o persoană.

Pe partea cealaltă a holului erau uşile duble care dădeau în salonul mare, iar în spate, dincolo de scară, uşile de la sufragerie, şi de la biroul lui Dexter Cranfield.

Am ocolit spre birou şi am deschis uşa. Era linişte. Praful gravita încet. Nimic altceva nu se mişca.

Mai rămîneau, deci, cele două camere mari de la parter şi întregul etaj. M-am uitat neliniştit la scara lungă şi largă. Mi-am dorit să fi existat un ascensor.

Sufrageria era goală. Am luat-o înapoi pe hol către uşile duble ale salonului.

Ca să le deschid, aveam nevoie de ambele mîini. Am reuşit cu greu să-mi agăţ ambele cîrje pe umărul stîng ca pe nişte bastoane, şi am rămas într-un picior.

Uşile s-au desfăcut şi le-am împins în lături. Sfertul de pogon de salon conţinea scaune cu tapiţeria de brocart auriu, un covor chinezesc de un crem-pal, şi draperii albastre, lungi şi moi.

O cameră fină, elegantă, cu conştiinţă de clasă, destinată celor mai strălucitoare aspiraţii ale lui Cranfield.

Totul era nemişcat. Un tablou.

Mi-am dat cîrjele jos şi am înaintat. M-am oprit după primii paşi. M-am oprit pentru că a trebuit.

Doamna Cranfield era acolo. Şi Roberta. Şi Grace Roxford. Doamna Cranfield stătea în picioare lîngă şemineu, ţinîndu-se de polita înaltă pînă la umăr de parcă avea nevoie să se ţină de ceva.

Roberta stătea dreaptă pe un scaun de lemn fără braţe mutat de la locul lui într-o zonă liberă a covorului. În spatele ei şi puţin lateral, cu o mînă care ţinea ferm umărul Robertei, stătea Grace Roxford.

Grace Roxford ţinea un cuţit din genul celor folosite de negustorii de peşte.

Lung de aproape treizeci de centimetri, cu lama tăioasă şi cu un vîrf ca un ac. Vîrful se sprijinea în ceafa Robertei.

– Kelly! exclamă Roberta. Glasul îi era ascuţit şi o idee nesigur, dar uşurarea din el era copleşitoare. M-am temut că s-ar putea să fie prost plasată.

Grace Roxford avea pometii puternic colorati şi un licăr pătrunzător în ochi. Corpul îi era rigid de încordare. Mîna cu cutitul tremura spasmodic. Era la fel de instabilă ca piftia neînchegată, dar ştia ce făcea.

– Tu ai plecat, Kelly Hughes, spuse ea. Tu ai plecat.

– Da, Grace. Dar m-am întors să vorbesc cu Roberta.

– Dacă mai faci un pas, îi tai beregata.

Doamna Cranfield scoase un suspin, dar expresia feţei Robertei nu se schimbă. Grace rostise deja acea ameninţare. De mai multe ori, probabil. Mai ales cînd eu şi Tony sosiserăm la uşă.

Era disperat de hotărîtă. Nici eu, nici cele două Cranfield nu aveam motiv să ne îndoim că nu o să facă ce spunea. Iar eu eram la cincisprezece metri de ea, şi infirm pe deasupra.

– Ce vrei, Grace? am întrebat cît de calm am putut.

– Ce vreau? Ce vreau? Luminile din ochi îi pîlpîiră. Părea să încerce să îşi amintească ce voia. Apoi mînia i se îndreptă asupra mea ca două săgeţi gemene, şi îşi aduse aminte de scopul ei.

– Dexter Cranfield... snobul dracului... am să am eu grijă să nu capete caii ăia... am să-l ucid, să vezi, am să-l ucid... şi atunci n- o să-i mai capete, nu-i aşa? Nu... n-o să mai poată.

Iarăşi Roberta şi mama ei nu manifestară nici o

surprindere. Grace le spusese deja pentru ce venise.

– Grace, uciderea domnului Cranfield nu-l va ajuta pe bărbatul tău.

– Ba da. Ba da. Ba da.

– Cum speri să-l omori, Grace?

Ea rîse. Un rîs necontrolat care sfîrşi într-un chicotit ascuţit de om nebun.

– O să vină aici, nu-i aşa? O să vină aici şi o să stea lîngă mine, pentru că o să facă ce îi spun eu, nu-i aşa? Nu-i aşa?

M-am uitat la lama de oţel de lîngă pielea Robertei şi am fost sigur că avea să facă ce îi spunea ea. Ca şi mine.

– Şi atunci, să vezi, spuse ea. Am să înfig cuţitul în el, nu în ea. Înţelegi? Înţelegi?

– Şi pe urmă? am întrebat.

– Pe urmă? Arăta nedumerită. Nu se gîndise mai departe.

– Edwin Byler şi-ar putea trimite caii altcuiva, am spus.

– Nu. Nu. Numai lui Dexter Cranfield. Numai lui. I-a spus că ar trebui să aibă un antrenor mai snob. L-a făcut să-şi ia caii de la noi. Am să-l omor. Pe urmă n-o să mai poată să aibă caii ăia.

Cuvintele se rostogoleau cu vehemenţă, cu atît mai înspăimîntătoare cu cît erau rostite automat.

Erau gînduri pe care le avea în cap de foarte mult timp.

Am spus încet:

– Totul ar fi fost în regulă, desigur, dacă domnul Cranfield nu şi-ar fi recăpătat licenţa.

– Da! Era un ţipăt groaznic de mînios.

– Eu am făcut să-şi primească licenţa înapoi, am spus.

– I-au dat-o înapoi! I-au dat-o înapoi! Nu trebuiau să facă asta!

– Eu i-am convins.

– Tu nu puteai...

– Am spus la toată lumea că am s-o fac. Şi am făcut-o.

– Nu! Nu! Nu!

– Ba da.

Expresia ei s-a schimbat încet, transformîndu-se în spaimă.

Am aşteptat ca mintea ei tulburată să înţeleagă faptul că dacă Byler îşi trimitea caii la Cranfield, mie mi se datora asta.

Am văzut cum intenţia ucigaşă mă cuprindea şi pe mine. Reţinerea semiprecaută din purtarea ei se transformă în ură.

Am înghiţit în sec. Am spus:

– Dacă nu-i făceam pe stewarzi să-i înapoieze licenţa, mai era şi acum suspendat.

Roberta strigă îngrozită:

– Nu, Kelly! Nu face asta!

– Taci! i-am spus. Eu sau tatăl tău... care din noi are şanse mai mari? Şi fugi, cînd prinzi momentul.

Grace nu asculta. Grace se gîndea şi se hotăra cum să acţioneze.

– Am să te omor pe tine, spuse ea. Te omor pe tine.

Nu m-am mişcat. Am aşteptat. Secundele păreau secole.

– Vino încoace, spuse ea. Vino aici, altfel îi tai beregata.

CAPITOLUL 15

Am pornit cîrjă cu cîrjă către ea.

Cînd eram pe la jumătatea drumului, doamna Cranfield scoase un geamăt şi leşină, căzînd greoaie pe covor şi dărîmînd cleştii de aramă pentru foc cu un zgomot care îţi zdruncina nervii.

Grace tresări. Cuţitul se înfipse în pielea Robertei şi aceasta ţipă. Am rămas pe jumătate dezechilibrat, îngheţat în imobilitate, dorindu-mi ca Grace să nu intre în panică, să nu îşi piardă frîna de control pe care o avea asupra judecatei ei, şi să nu se apuce să înjunghie tot ce vedea cu ochii.

– Nu te mişca, i-am spus Robertei apăsat, şi ea mi-a aruncat o privire îngrozită şi şi-a dat toată silinţa să nu se mişte. Tremura violent. Niciodată nu crezusem că m-aş putea ruga. M-am rugat.

Grace dădea din cap cu mici smucituri, ca o pasăre. Cuţitul era tot în ceafa Robertei. Cealaltă mînă a lui Grace ţinea cu putere umărul Robertei. O dîră de sînge se prelingea pe pielea Robertei şi era absorbită într-o pată roşie de jerseul ei alb.

Nimeni nu s-a dus s-o ajute pe mama Robertei. Eu

nici măcar nu îndrăzneam să mă uit la ea pentru că asta ar fi însemnat să-mi iau ochii de la Grace.

– Vino aici, spuse Grace. Vino aici.

Glasul ei era răguşit, ceva mai mult decît o şoaptă şi cu toate că mă urmărea venind cu o privire criminală în ochi, eram nespus de recunoscător că încă putea vorbi cît de cît, că încă gîndea, că încă avea un scop.

În timpul ultimilor paşi m-am întrebat cum aveam să mă eschivez, întrucît nu puteam sări, nu-mi puteam îndoi genunchii, şi nici măcar nu aveam mîinile libere. Un pic cam tîrziu pentru a începe să-mi fac griji. Am făcut ultimul pas scurt astfel încît ea să trebuiască să se mişte ca să ajungă la mine, şi în acelaşi timp mi-am scos cotul din cîrja dreaptă.

Ea se grăbi cam prea mult. Se repezi direct la beregata mea, şi cu toate că am reuşit să mă răsucesc la timp ca să evit lovitura, cuţitul trecu destul de aproape, sfîşîindu-mi gulerul sacoului. Am ridicat braţul drept şi l-am dus în faţă, prăbuşind cîrja asupra ei cînd se pregătea să încerce din nou.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Roberta smulgîndu-se din încleştarea mîinii lui Grace şi, pe jumătate împleticindu-se, fugi de pe scaun.

– Te omor, spuse Grace. Cuvintele erau distorsionate. Înţelesul clar. Nu se gîndea deloc la autoapărare. Avea o singură intenţie obsedantă, arzătoare.

Am ridicat cîrja stîngă ca pe un băţ ca s-o împing. Ea o fentă şi încercă să-mi înfigă cuţitul în coaste, şi în încercarea de a mă arunca într-o parte m-am dezechilibrat şi aproape că am căzut, iar ea stătea deasupra mea cu braţul ridicat ca o preoteasă în timpul unui sacrificiu.

Am scăpat o cîrjă. Inutil să abaţi lovitura unui cuţit

cu mîna goală. Am încercat să rotesc cealaltă cîrjă şi să o reped în faţa ei, dar cîrja se agăţă de un fotoliu.

Grace şi-a coborît braţul. M-am aruncat la podea imediat ce am văzut cuţitul mişcîndu-se, şi pînă să mă ajungă impetuozitatea loviturii se pierdu. O altă sfîşietură în sacou.

Ea veni în genunchi lîngă mine, ridicînd din nou braţul.

Din senin, cîrja pe care o pierdusem şuieră prin aer şi izbi mîna care ţinea cuţitul. Grace sîsîi ca un şarpe şi scăpă cuţitul, care căzu cu vîrful în jos în gipsul meu. Se răsuci să vadă cine o lovise şi întinse mîinile înspre cîrja pe care Roberta o repezea din nou asupra ei.

O apucă şi trase. Eu m-am răsucit pe podea şi m-am întins pînă am apucat mînerul cuţitului, şi l-am aruncat cu toată puterea prin uşa deschisă în hol.

Grace era prea tare pentru Roberta. Prea tare pentru mine. Era înspăimîntător, nebunesc de puternică. M-am săltat şi m-am proptit în genunchiul stîng, şi am încercuit-o din spate cu braţele peste piept, încercînd să-i imobilizez braţele. Ea mă azvîrlea în lături ca pe un fulg, luptîndu-se să se ridice.

Reuşi, ridicîndu-mă şi pe mine o dată cu ea, cu gips cu tot. Ştia unde aruncasem cuţitul. Porni într-acolo, trăgîndu-mă după ea, aşa cum stăteam încă lipit de spatele ei ca o lipitoare.

– la cuţitul ăla şi fugi la grajduri, i-am strigat Robertei.

O fată de milioane. A alergat şi a ridicat cuţitul şi a fugit mai departe pe hol şi a ieşit din casă.

Grace începu să ţipe neinteligibil şi încercă să-mi desfacă degetele înlănţuite peste coşul pieptului ei slab, iar cînd văzu că nu poate, începu să mă ciupească de

unde putea ajunge cu mîinile. Părul pe care de regulă îl purta încolăcit la ceafă i se desfăcuse şi îmi cădea pe faţă. Vedeam din ce în ce mai puţin ce se petrecea. Ştiam doar că ea continua să se îndrepte către uşă, inimaginabil de violentă, bombănind cuvinte fără sens întrerupte pe alocuri de ţipete ascuţite.

Ajunse în prag şi încercă să scape de mine izbindu-mă de toc. Munci din greu la asta dar pînă la urmă reuşi, şi cînd se simţi eliberată de greutatea mea se întoarse fulgerător, întinzîndu-şi spre gîtul meu mîinile cu degete rigide.

Faţa ei era neagră de congestionată ce era. Ochii îi erau mari şi aveau o privire fixă şi sticloasă. Buzele îi dezgoleau dinţii.

De bună seamă m-ar fi omorît dacă n-ar fi fost Tony. El năvăli în hol din bucătărie şi o doborî plăcînd-o ca la rugby peste genunchi, şi am căzut şi eu peste ea, pentru că încerca să-mi sfîşie beregata şi nu-i dădea drumul.

Fu nevoie ca Tony să facă tot ce putea, la fel şi Archie, şi cei trei flăcăi ca s-o desfacă de mine şi să o ţină la podea. Stăteau pe braţele, pe picioarele, pe pieptul şi pe capul ei, iar ea se zbătea convulsiv sub ei.

Robertei îi şiroiau lacrimile pe obraz, iar eu nu mai aveam suflu să-i spun să se înveselească, nu mai era nici un pericol... nu mai era... nu mai era... M-am rezemat moale de perete şi m-am gîndit că ar fi fost de rîsul curcilor să leşin tocmai acum. Am inspirat adînc de trei ori. Mi-am revenit puţin cîte puţin.

Tony spuse:

– Doctorul e pe drum. Deşi nu cred că se aşteaptă la asta.

– Va şti el ce să facă.

– Mama! exclamă deodată Roberta. Am uitat de ea. Trecu în grabă pe lîngă mine în salon şi am auzit glasul mamei ei înălţîndu-se într-o întrebare confuză.

Grace striga, dar glasul ei suna ca ţipetele pescăruşilor şi nimic din ce spunea nu avea sens. Unul dintre băieţi spuse cu compătimire:

– Biata de ea, n-ar trebui să o lăsăm să se ridice?

Tony răspunse furios:

– Numai sub o plasă pentru tigri.

– Nu ştie ce se întîmplă, am spus precaut. Nu se poate controla. Aşa că, pentru Dumnezeu, nu-i daţi drumul.

În cele din urmă se auzi soneria de la intrare, şi m-am dus ţopăind să deschid.

Era doctorul local care, după privire, părea că se întreabă dacă nu cumva era o farsă. Dar o privire aruncată lui Grace îl făcu să îşi deschidă trusa în timp ce înainta pe hol. Îi făcu o injecţie în braţ şi, curînd, zbaterile convulsive se domoliră, iar ţipetele ascuţite se transformară în murmure şi în cele din urmă în tăcere.

Cei cinci bărbaţi se ridicară încet şi se dădură la o parte, iar ea zăcea acolo împuţinată şi mototolită, cu părul căzînd-i în şuviţe de pe faţa care se destindea. Părea de necrezut că nişte membre atît de subţiri, că un corp atît de firav putuseră avea atîta forţă. Stăteam cu toţii uitîndu-ne la ea mai mult cu uimire decît cu milă, în timp ce ultimele zbateri o scuturau şi se cufunda într-o pace inconştientă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Grace zăcea tot pe podeaua din hol, dar cu o pernă sub cap şi învelită cu o pătură.

Dexter Cranfield se întorsese acasă şi păşise ne-

pregătit în consecințele dramei. Explicațiile semiisterice ale soției lui nu-i fură de mare folos.

Roberta îi spuse că Grace venise să-l omoare pentru că îşi recăpătase licența şi că ea fusese din capul locului cauza care făcuse să şi-o piardă, iar el tropoti prin jur cu o furie care, am bănuit eu, se datora în mare parte faptului că sursa necazurilor noastre sînt femeile. Lui nu-i plăceau femeile.

– Ar fi trebuit să fie ținută sub cheie de mulți ani, spuse el. Pizmaşă, cîrcotaşă, intrigantă... exact ca o femeie, spuse el.

L-am ascultat cu gravitate şi am tras concluzia că avusese o bonă tiranică.

În această scenă de agitație a sosit Jack Roxford.

Năvăli din maşină, se uită îngrozit la ambulanță şi plonjă pe uşa din față. Cînd o văzu pe Grace zăcînd acolo cu brancardierii pregătindu-se să o pună pe targă, se lăsă în genunchi lîngă ea.

– Dragă Grace... Se uită mai atent la ea. Era tot inconştientă, palidă acum, arătînd stoarsă şi bătrînă. Grace dragă! În glas avea nelinişte. Ce e cu ea?

Doctorul începu să îi spună. Cranfield îi întrerupse vorbele blînde şi spuse cu brutalitate.

– Este nebună de-a binelea. A venit aici să mă omoare şi putea să le omoare pe soția şi pe fiica mea. E absolut ruşinos că e lăsată să zburde în voie în starea asta. Am să vorbesc cu avocații mei despre asta.

Jack Roxford auzi doar prima parte. Ochii îi fugiră la tăietura de pe ceafa Robertei şi la pata de sînge de pe jerseul ei. Îşi duse mîna la gură şi păru că i se face rău.

– Grace, spuse el. Oh, Grace...

Nu exista nici o îndoială că o iubea. Se aplecă

asupra ei, o mîngîie pe păr, îi vorbi în şoaptă, iar cînd în cele din urmă ridică privirea avea lacrimi în ochi şi pe obraji.

– Se va face bine, nu-i aşa?

Doctorul se foi stingher, spuse că doar timpul avea să spună, că în ziua de astăzi există tratamente care fac minuni.

Brancardierii o puseră cu blîndeţe pe targă şi o ridicară.

– Lăsaţi-mă să merg cu ea, spuse Jack Roxford. Unde o duceţi? Lăsaţi-mă să merg cu ea.

Unul dintre brancardieri îi spuse numele spitalului şi îl sfătui să nu meargă acum, ci mai bine spre seară.

Grace fu urcată cu targa în ambulanţă, şi noi ieşirăm cu toţii în drum după ea. Jack Roxford se uită disperat cum ei închideau uşile ambulanţei, se mai consultară o dată cu doctorul şi, cu minumum de agitaţie, o luară din loc.

Roberta îi atinse braţul.

– Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Roxford?

El se uită vag la ea şi nu putu vorbi.

– Reveniţi-vă, domnule Roxford, spuse Roberta cu milă. Nu are dureri, nu suferă.

El clătină din cap. Roberta îl luă pe după umeri şi îl făcu să intre în casă.

– Şi-acum ce urmează? întrebă Tony. Zău că trebuie să ajung la Reading, amice. Trebuie să-mi declar caii pentru cursa a doua.

M-am uitat la ceas.

– Ai putea să mai stai un sfert de oră. Cred că ar trebui să-l luăm pe Jack Roxford cu noi. Întîmplător are şi el un cal care aleargă, deşi îmi închipui că nu-i prea pasă... Afară doar dacă e unul din caii lui Edwin Byler. Dar nu e în stare să conducă, şi cursele or să-l

ajute să nu se gîndească prea mult la Grace. Intră în casă şi vezi dacă poţi să-l convingi să te lase să-l iei.

– S-a făcut.

A plecat voios, iar eu mi-am petrecut timpul legănîndu-mă pe cîrje în lungul drumului şi chiorîndu-mă în maşinile parcate acolo. Avea să-mi trebuiască una nouă... deşi, probabil, aveam să aleg una la fel.

M-am rezemat de maşina lui Tony şi m-am gîndit la Grace. Îmi lăsase o moştenire frumuşică de vînătăi acolo unde mă ciupise, care se adăugau la recolta însămînţată de Oakley. Şi haina avea să mă coste o avere ca să fie cîrpită fără să se vadă. Gîtul mă durea de parcă aveam amigdalită purulentă.

Tony ieşi din casă cu Roberta şi Jack Roxford. Jack arăta ameţit şi se lăsă ajutat de Tony să urce pe locul din faţă al maşinii lui de teren, de parcă gîndurile îi erau la multe mile depărtare. Probabil că într-adevăr îi erau.

M-am apropiat de Roberta.

– Ce-ţi face gîtul? am întrebat-o.

– Dar al tău?

M-am uitat cu atenţie la tăietura ei. Nu era adîncă, şi avea o lungime de vreo doi centimetri.

– N-ai să rămîi cu cicatrice, i-am spus.

– Nu.

Faţa ei era aproape de a mea. Ochii ei de chihlimbar aveau picăţele întunecate.

– Rămîi aici, spuse ea dintr-o dată. Nu trebuie să te duci la curse.

– Am întîlnire cu lordul Ferth. E mai bine să închei definitiv afacerea asta.

– Cred că da. Arăta dintr-o dată foarte obosită. Avusese o dimineaţă de sîmbătă epuizantă.

– Dacă n-ai ceva mai bun de făcut, vrei să vii

mîine la mine... şi să-mi pregăteşti ceva de mîncare?

A surîs şi ochii i s-au încreţit.

– Cînd aveam doisprezece ani, eram îndrăgostită de tine pînă peste cap.

– Şi pe urmă ţi-a trecut?

– Da.

– Păcat.

Zîmbetul i se lăţi.

– Cine e Bobbie? am întrebat-o.

– Bobbie? Oh... e fiul lordului Iceland.

– Se vede.

Ea rîse.

– Tata vrea să mă mărit cu el.

– E de imaginat.

– Dar tata va avea o dezamăgire.

– Bine, am spus.

– Kelly, urlă Tony, vino, pentru Dumnezeu, altfel întîrziem!

– La revedere, spuse Roberta. Ne vedem mîine.

Tony conduse pînă la Reading cu grija şi atenţia cuvenite, iar Jack Roxford rămase cufundat într-o tăcere sumbră de la început pînă la sfîrşit. Cînd ne-am oprit în parcare, a ieşit din maşină şi a pornit ameţit către intrare fără nici un cuvînt de mulţumire sau vreo explicaţie.

Tony se uită după el şi spuse:

– Femeia aia nu merită asta.

– Pentru el, merită.

Tony plecă în grabă să-şi declare caii, iar eu am intrat mai încet pe poartă, uitîndu-mă după lordul Ferth.

Mă simţeam nemaipomenit că eram iar la curse. Parcă ieşisem din închisoare. Aceiaşi oameni care se

uitaseră cîş la mine la balul jocheilor acum mă băteau prieteneşte pe spate şi îmi spuneau că erau încîntaţi să mă vadă.

Lordul Ferth stătea în faţa camerei de cîntărire într-un grup de oameni, şi cînd mă văzu se desprinse de el.

– Să mergem în sala de mese a stewarzilor, spuse el.

Găsim un colţ liniştit acolo.

– N-am putea amîna pînă după a treia cursă? am întrebat. Vreau să fie de faţă şi vărul meu Tony, iar el are nişte cai care aleargă...

– Desigur. Şi pentru mine e mai bine mai tîrziu. După a treia cursă, deci.

Am urmărit primele trei curse cu nesaţul unui întors din exil. Calul lui Tony ieşi pe locul patru, ceea ce prevestea un viitor bun, iar calul lui Byler cîştigă cursa a treia. În timp ce mă grăbeam să văd cum avea să se descurce Jack Roxford în ţarcul cîştigătorului, m- am ciocnit de Kessel. M-a măsurat, a luat act de cîrjele şi de gipsul meu, şi n-a spus nimic. M-am uitat fix la faţa lui rece, fără expresie. Am citit pe ea că nu avea nici o intenţie să-şi ceară scuze. S-a răsucit brusc pe călcîie şi s-a îndepărtat.

– Lasă-l în pace, îmi zise Tony la ureche. Ai putea să-l dai în judecată pentru calomnie.

– Nu merită efortul.

De la Charlie West am primit cam aceeaşi reacţie. Am dat din umeri cu resemnare. Asta era vina mea, şi numai timpul avea să vorbească. Tony merse cu mine în ţarcul învingătorului.

Byler era acolo, zîmbind cu gura pînă la urechi. Jack Roxford arăta tot pierdut. Ne-am uitat cum Byler propunea o băută ca să sărbătorească şi cum Jack

clătina vag din cap de parcă nu înțelegea.

– Du-te şi pescuieşte-l pe Jack, i-am spus lui Tony. Spune-i că încă mai avem grijă de el.

– Dacă aşa spui tu, amice...

Tony îşi croi drum prin mulțime, îl luă pe Jack de cot, îi spuse cîteva cuvinte lui Byler, şi ieşi cu Jack. M-am dus lîngă ei şi am spus fără nuanță „Pe aici", şi i-am condus spre sala de mese a stewarzilor. Au intrat amîndoi şi şi-au scos pălăriile, punîndu-le în cuier.

Mesele lungi erau aşternute pentru ceai, dar înăuntru nu era nimeni în afară de lordul Ferth. El dădu mîna cu Tony şi cu Jack şi îi invită să ia loc în capătul unei mese.

– Kelly?...

– Eu rămîn în picioare, am spus. E mai uşor.

– Ei bine, spuse Ferth uitîndu-se curios la Tony şi la Jack, tu mi-ai spus, Kelly, că ştii cine e autorul înscenării ale cărei victime ați fost tu şi Dexter Cranfield.

Am dat din cap în semn de aprobare.

Tony spuse cu regret:

– Grace Roxford, soția lui Jack.

Jack se uita pierdut la fața de masă şi nu scoase un cuvînt.

Tony îi explică lordului Ferth ce se întîmplase la Cranfield, şi acesta arătă din ce în ce mai tulburat.

– Dragul meu Roxford, spuse el jenat, îmi pare nespus de rău. Nespus de rău. Ridică privirea spre mine. Nu ți-ai fi imaginat că ea... tocmai Grace Roxford... v-a înscenat totul.

– Aşa e, am spus molcom. Nu ea.

CAPITOLUL 16

Atît Tony cît şi Jack tresăriră de parcă erau curentaţi.

Lordul Ferth spuse:

– Dar ai spus...

Iar Tony răspunse:

– Credeam că nu există nici un dubiu... Ea a încercat să-l omoare pe Kelly... avea de gînd să-l omoare şi pe Cranfield.

– De data asta ea a încercat să mă omoare, am admis eu. Dar nu şi data trecută. Nu ea a umblat la maşina mea.

– Atunci cine? întrebă poruncitor lordul Ferth.

– Soţul ei.

Jack se ridică. Arăta mult mai puţin pierdut.

L-am împins cu cîrja în umăr pe Tony, şi el pricepu aluzia şi se ridică şi el. Stătea între Jack şi uşă.

– Stai jos, domnule Roxford, zise cu autoritate lordul Ferth, şi după o pauză, încet, el se supuse.

– Asta e o prostie! protestă el. Nu m-am atins de maşina lui Kelly. Nimeni n-ar fi putut să aranjeze acel accident.

– Nu puteai să-ți închipui că mă va lovi trenul, asta da, am aprobat eu. Dar că am să mă fac zob cumva, asta în mod sigur ți-ai imaginat.

– Dar Grace... începu Tony, încă nedumerit.

– Grace a dat dovadă exact de calitățile opuse persoanei care a pus la cale suspendarea mea şi a lui Cranfield. Grace a fost agresivă, acuzatoare, necontrolată şi pătimaşă. Planul care a dus la suspendarea noastră a fost elaborat cu sînge rece, cu atenție, a fost eficient şi brutal.

– Nebunii sînt foarte vicleni, zise cu îndoială Tony.

– Nu Grace a făcut-o, am spus cu hotărîre. Jack.

Urmă o pauză, apoi Jack se văită ascuțit:

– De ce s-o fi dus ea azi-dimineață la Cranfield? De ce n-a lăsat lucrurile cum erau?

– N-ar fi servit la nimic, am spus, ştiam deja că tu eşti autorul.

– Imposibil!

Ferth îşi drese glasul.

– Cred că... ăă... ar fi mai bine să ne spui, Kelly, pe ce te bazezi cînd aduci aceste foarte grave acuzații.

– Povestea a început cînd Dexter Cranfield l-a convins pe Edwin Byler să-şi ia caii lui Byler din ziua în care acesta îi cumpărase, şi pe măsură ce averea şi herghelia lui Byler creşteau, creşteau şi prosperitatea şi prestigiul lui Jack. Să-l piardă pe Byler era pentru el un dezastru total. O întoarcere la obscuritate. Aşa că aproape de la început m-am gîndit la Jack; imediat ce Cranfield mi-a spus, la două zile după anchetă, că Byler avusese de gînd să-i transfere lui caii. Pentru că m-am gîndit că dacă mie îmi părea atît de rău că nu aveam să îi călăresc, cum trebuie să se fi simțit Jack la gîndul că avea să-i piardă?

– Nu m-am simțit chiar atît de rău, spuse posac Jack.

– Şi am fost receptiv, pentru că Pat Nikita avusese cam acelaşi motiv, doar că invers. El şi Cranfield se detestă. De ani de zile încerca să-l îndepărteze pe Kessel de Cranfield, iar suspendarea lui Cranfield era una din căile de a aranja lucrurile. Şi mai erau şi alții, cu motive mai mici, ca de pildă Charlie West care ar fi putut spera să-l călărească pe Squelch pentru Nikita dacă eu eram înlăturat.

– Aşa că de ce trebuie să fie domnul Roxford? întrebă Ferth.

Am scos din buzunar foaia, pe care mi-o trimisese Teddy Dewar, şi i-am întins-o, explicîndu-i imediat ce însemna.

– Asta arată o legătură directă între Oakley şi oamenii din cercuri. Unul dintre ei este Jack Roxford. El ştia de existența lui Oakley. Ştia că Oakley avea să fie de acord să furnizeze dovezi false.

– Dar... începu lordul Ferth.

– Da, ştiu, am zis. E o dovadă indirectă. Apoi mai e şi această listă de oameni de la George Newtonnards. I-am dat lista. Aceştia sînt cei care ştiau sigur că Cranfield pariase pe Cherry Pie la Newtonnards. Iarăşi neconcludent, pentru că puteau să existe şi alți oameni care să fi ştiut asta, şi nu apar pe listă. Dar omul ăsta, am arătat numele din lista contactelor lui Herbie Subbings, omul ăsta e fratele lui Grace Roxford. Cumnatul lui Jack.

– Ți-ai dat multă osteneală. Mai ai ceva?

– Păi, mai există foile, acelea îngrijit dactilografiate care au fost trimise lordului Gowery. Am putea compara caracterul literelor cu cel al maşinii de scris a lui Jack.

Jack ridică iute privirea. Maşina de scris avea logică pentru el. Nu urmărise semnificaţia literelor.

Ferth zise încet:

– Am obţinut de la secretarii stewarzilor scrisoarea care le făcea cunoscut că o persoană descalificată locuia în incinta unui grajd de curse. Din cîte îmi amintesc, scrisul la maşină este acelaşi ca în acuzaţiile iniţiale.

– Asta e o răutate, am spus. Îi seamănă mai mult lui Grace.

– Eu nu le-am scris niciodată secretarilor stewarzilor, zise Jack.

– Le-a scris Grace?

El clătină din cap. M-am gîndit că poate nu ştia. Nu mi se părea ceva grozav de important. În schimb, am spus:

– Azi-dimineaţă, în timp ce aşteptam în faţa casei domnului Cranfield, m-am uitat în portbagajul maşinii lui Jack. Cară cu el o trusă mare de scule între care se află un burghiu manual.

– Nu, zise Jack.

– Ba da. De asemenea, ai un Volkswagen vechi, gri, cel pe care l- a condus Grace astăzi. Maşina asta a fost văzută de mecanicul de la garajul meu cînd te-ai dus să cotrobăi printre rămăşiţele maşinii mele. Îmi închipui că sperai să înlături toate găurile de burghiu care ar fi putut face compania de asigurări să bănuiască o tentativă de omor, dar Derek ţi-a luat-o înainte. Şi fie că l-ai urmărit, fie că ai întrebat la garaj dacă el a luat ceva din resturi, pentru că l-ai trimis pe David Oakley în apartamentul meu să-l recupereze. Oakley nu ştia însemnătatea a ceea ce căuta. El ştia doar că trebuia să ia o bucată de metal cu o gaură în ea. Era acolo ca să cîştige un ban.

– A găsit-o? întrebă Ferth.

– Nu. E tot la mine. Se poate dovedi că un anumit burghiu a dat o anumită gaură?

Ferth nu ştia. Jack nu vorbi.

– Cînd ai auzit, la bal, că încercam să aflu cine e autorul înscenării care a dus la suspendarea mea şi a lui Cranfield, te-ai gîndit să scapi de mine. Pentru că dacă reuşeam, ai fi pierdut mult mai mult decît caii lui Byler... aşa că, în timp ce eu discutam cu lordul Ferth şi dansam cu Roberta, tu te-ai dus în parcare şi ţi-ai făcut treaba mizerabilă, ceea ce mi-e greu să iert.

– Am să-l strîng de gît! zise Tony cu forţă.

Am clătinat din cap.

– Ce se întîmplă cu el depinde de lordul Ferth, am spus.

Ferth se uită la mine drept.

– Tu îl găseşti. Eu mă ocup de el.

– Asta a fost înţelegerea.

– Spre satisfacţia ta.

– Da.

– Şi care e satisfacţia ta?

Nu ştiam.

Tony se foi neliniştit, uitîndu-se la ceas.

– Lord Ferth, Kelly, îmi pare rău, dar trebuie să pun şaua pe un cal pentru ultima cursă... trebuie să plec acum.

– Da, sigur, zise lordul Ferth. Dar ţi-am rămîne îndatoraţi dacă nu vei povesti nimănui ce ai aflat aici.

– Sigur. Dacă spuneţi dumneavoastră. Nici un cuvînt. Se ridică şi porni înspre uşă. În prag îmi spuse: Ne vedem mai tîrziu, secretosule.

După plecarea lui, lordul Ferth spuse pe cel mai practic ton al lui:

– Deci, Roxford, am auzit acuzaţiile lui Kelly. Este

rîndul tău să vorbeşti în apărarea ta.

Jack ridică încet capul.

Ridurile lui adînci erau pline de sudoare.

– A fost altcineva, spuse el stins.

– Cu siguranţă nu a fost Grace, am spus, pentru că lordul Gowery a spus foarte clar că persoana care a încercat să-l şantajeze la telefon era bărbat.

Jack Roxford tresări.

– Da, Roxford, ştim despre lordul Gowery, zise Ferth.

– Nu se poate...

– Faci parte din acelaşi club, am spus cu certitudine, de parcă chiar ştiam.

Şi pentru Jack Roxford gîndul la clubul ăla fu maneta care deschise zăgazul.

Ca şi lordul Gowery înaintea lui, se prăbuşi fărîme.

– Nu înţelegeţi...

– Atunci, povesteşte-ne, zise lordul Ferth. Şi vom încerca...

– Grace... noi... eu... lui Grace nu-i plăcea...

Glasul i se stinse. L-am îmbrîncit.

– Lui Grace îi plăcea sexul normal şi n-a fost de acord cu ce voiai tu.

– Curînd după ce ne-am căsătorit ne certam tot timpul şi eu nu puteam să sufăr asta. O iubeam, zău că o iubeam. Întotdeauna am iubit- o. Şi eu simţeam... totul era încurcat... ea nu înţelegea că atunci cînd o băteam o făceam din dragoste... spunea că o să mă părăsească şi o să divorţeze de mine... aşa că i-am cerut unei fete pe care o cunoşteam... o fată de stradă care nu avea nimic împotrivă... adică, te lăsa dacă o plăteai suficient de bine... dar ea mi-a spus că se lăsase de asta... dar că există un club în Londra... şi m-am dus acolo... şi a fost o uşurare fantastică... şi pe

urmă totul a fost bine cu Grace... dar fireşte că noi n-am mai... ei bine, abia dacă, vreodată... dar am continuat să fim căsătoriți.

Lordul Ferth era revoltat.

– La început, cînd l-am văzut acolo pe lordul Gowery, nu mi-a venit să cred, continuă Jack ceva mai coerent. L-am văzut în stradă, chiar în față. M-am gîndit că era doar o coincidență. Dar pe urmă, într-o noapte, l-am văzut înăuntru. Eram sigur că este el, dar n-am spus nimic. Cum aş fi putut? Şi apoi, ştiam ce simțea el... nu te duci acolo decît dacă n-ai încotro...

– De cît timp ştiai că lordul Gowery frecventează acelaşi club? am întrebat.

– Oh... de doi sau trei ani. De mult. Nu ştiu exact.

– El ştia de tine?

– Nu. Nu avea cum.

– Iar apoi, zise Ferth îngîndurat, ai citit că fusese numit să conducă ancheta Cranfield-Hughes, şi ți-ai văzut şansa de a-l scoate pe Cranfield din lumea curselor şi de a păstra caii lui Byler.

Jack stătea cocoşat în scaun, fără să nege.

– Iar cînd lordul Gowery a refuzat să se lase şantajat, n-ai suportat să renunți la idee şi te-ai pus să fabrici dovezi ca să-ți atingi țelul.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Jack spuse cu un glas îngroşat:

– Grace era tare necăjită că... Cranfield ne lua caii. O dădea întruna cu asta... dimineața, la prînz şi seara. Nu se mai oprea. Spunea că îi venea să-l omoare pe Cranfield... şi lucruri ca ăsta... A ajuns să-mi fie frică pentru ea uneori, atît de violent pornită era împotriva lui Cranfield... Ei bine, asta a fost adevărata cauză pentru care am încercat să fac ca Cranfield să fie

suspendat... adică, era mai bine să fie suspendat decît să încerce Grace să-l omoare.

– Chiar credeai că ar fi încercat?

– Trăncănea tot timpul despre asta. Nu ştiam dacă într-adevăr ar fi încercat... dar îmi era foarte frică... nu voiam să dea de bucluc... draga, draga de Grace... voiam s-o ajut... şi să îndrept lucrurile... aşa că am pus la cale asta.

Ferth îmi adresă un zîmbet strîmb.

I-am răspuns cu unul la fel şi am reflectat că mariajul poate fi o instituţie mortală.

Starea de încordare a lui Grace fusese agravată de stresul de a trăi cu un bărbat ciudat din punct de vedere sexual, iar Jack se simţise vinovat şi voise să se răscumpere în faţa ei.

Trăncăneala fără sfîrşit a lui Grace ar fi condus spre gesturi extreme pe un bărbat mai puternic, dar Jack nu o putea părăsi pentru că trebuia să rămînă cu caii lui, şi nu o putea goni pentru că o iubea.

Singura cale de a-şi reduce la tăcere nevasta era să-l distrugă pe Cranfield.

– De ce eu? am întrebat încercînd să nu mă las cuprins de amărăciune. De ce şi eu?

– Tu... păi... n-am avut nimic personal cu tine... Dar m-am gîndit că era singurul mod de a face ca treaba să pară reală... Cranfield nu ar fi putut măslui cursa aia fără ca jocheul lui Squelch să ştie.

– Cursa aia n-a fost măsluită, am spus.

– Oh, ştiu asta. Tîmpiţii ăia de stewarzi de la Oxford mi-au dat o aşa ocazie... cînd am auzit că lordul Gowery fusese însărcinat cu ancheta. Iar apoi, după ce am aranjat cu Charlie West şi cu Oakley... fratele lui Grace mi-a spus întîmplător că bookmarker-ul lui îi spusese că Cranfield pariase pe Cherry Pie.

– Cum a fost cu Charlie West? întrebă Ferth destul de tăios.

– L-am plătit... ca să spună că Kelly l-a tras pe Squelch înapoi. I-am telefonat şi l-am întrebat dacă... Kelly făcuse vreodată ceva de genul ăsta... şi el mi-a spus că o dată, într-o cursă a cailor începători, Kelly spusese: „O.K. Frînă, flăcăi", şi eu i-am cerut să spună că Kelly spusese asta la Lemonfizz Cup, pentru că suna atît de convingător, nu-i aşa, să spună ceva ce Kelly chiar spusese...

Ferth se uită acuzator la mine.

– L-ai acoperit pe West.

Am ridicat din umeri, ruşinat. Jack nu auzise. Continuă amărît:

– Grace se simţea bine înainte de bal. Era iarăşi minunat de calmă, după suspendarea lui Cranfield. Edwin Byler ne-a spus că aveam să păstrăm caii lui pentru totdeauna... eram fericiţi, în felul nostru... şi atunci am auzit că... Kelly era la bal şi spunea că... o să afle cine... cine i-a făcut-o... şi Grace a văzut-o pe fata lui Cranfield şi a început iar să spumege, aproape la fel de rău ca înainte... şi m-am gîndit că... dacă Kelly ar muri... totul ar fi iarăşi bine...

Ferth clătină încet din cap.

Logica lui Jack Roxford îl depăşea.

– N-ai sfredelit o gaură suficient de mare, am zis fără ironie. Nu destul ca gazul să iasă imediat prin ea şi să mă doboare.

– N-am găsit o ţeavă destul de largă, spuse el cu o logică macabră. A trebuit să folosesc ce aveam. A fost un pic mai îngustă. De aia.

– Înţeleg, am zis cu gravitate. Ce puţin lipsise ca trenul să mă izbească în plin. Cîteva zecimi de milimetru în plus şi aş fi fost terminat.

– Şi după aceea te-ai dus să cauți bucățile de tobă?

– Da... dar ştiți despre asta. M-am înfuriat pe Oakley că nu a găsit-o... el mi-a spus că a încercat să-l facă pe Kelly să vorbească dar n-a reuşit...

– De ce nu i-ai cerut lui să mă omoare?

– Oh, i-am cerut. Mi-a spus că el nu omoară. Mi-a spus că avea să scape de cadavru dacă o făceam eu, dar că el personal nu omora niciodată. Spunea că nu merită.

– Dar nu puteai să-ți asumi tu riscul ăsta?

– Nu aveam nici o şansă. Adică... nu-mi plăcea să o las pe Grace singură mult timp... era atît de tulburată... şi apoi tu erai la spital... iar cînd te-ai întors în apartamentul tău... am încercat să te dau afară de acolo...

– Deci, pînă la urmă, le-ai scris secretarilor stewarzilor! exclamă Ferth.

– Da... dar era prea tîrziu... Ea chiar intenționa să o facă... biata de Grace, biata de Grace... de ce oi fi lăsat-o eu să iasă... Dar părea mult mai bine azi-dimineață... iar acum... acum... Fața i se schimonosi şi se înroşi în timp ce încerca să nu plîngă. Dar gîndul la Grace aşa cum o văzuse ultima oară îi veni de hac. Lacrimile i se rostogoliră. Îşi şterse nasul cu batista.

M-am întrebat cum s-ar fi simțit dacă ar fi văzut-o pe Grace aşa cum o văzusem eu.

Dar, probabil, dragostea oarbă ar fi trecut chiar şi peste asta.

– Stai liniştit aici o clipă, Roxford, îi ordonă lordul Ferth, apoi se ridică şi îmi făcu semn să îl urmez către uşă.

– Aşadar, ce facem cu el? mă întrebă Ferth.

– S-a ajuns prea departe ca treaba să poată fi

muşamalizată în întregime, am spus cu reţinere. Iar dacă el e o idee mai periculos decît ea... Ea va trăi, iar el e foarte probabil că o să vadă totul prin prisma fericirii ei, şi dacă cineva ar încerca s-o trateze rău, acel cineva ar sfîrşi ca victimă a unei uneltiri de-a lui. Ar sfîrşi ruinat... sau mort.

Ferth spuse:

– Se pare că înţelegi ce este în mintea lui. Trebuie să spun că eu nu. Dar ce spui tu are logică. Nu putem doar să-i ridicăm licenţa şi să lăsăm treaba aşa... Nu mai este o problemă numai de curse. Dar lordul Gowery...

– Lordul Gowery va trebui să rişte, am spus fără satisfacţie. Se prea poate să reuşiţi să evitaţi să i se dea în vileag năravul... dar e mult mai important ca Jack Roxford să fie oprit să facă iar ceva de genul ăsta.

– Da, aşa e.

M-am uitat în celălalt capăt al camerei la Jack, care stătea gheboşat, cu ochii neliniştiţi şi fruntea încreţită.

Nu arăta a ticălos, a criminal înrăit.

Era doar un omuleţ tenace cu o idee fixă, aceea de a se răscumpăra în faţa dragii de Grace pentru ce era el în realitate.

Nimic nu era mai inutil decît să-l bagi în închisoare, şi nimic nu i-ar fi putut face mai mult rău; şi totuşi, mi-am imaginat eu, acolo avea să meargă în mod sigur.

El se ridică şi veni către noi, nesigur pe picioare.

– Presupun că o să aduceţi poliţia, spuse el fără prea multă emoţie. Mă întrebam... vă rog... nu le spuneţi despre club... N-am să spun că lordul Gowery merge acolo... n-am să spun nimănui... n-ar avea nici

un rost, nu-i aşa? Credeţi că e nevoie ca să se afle despre... club?

– Nu, spuse Ferth cu o uşurare bine mascată. Nu e nevoie.

– Vă mulţumesc. Cît... credeţi că am să capăt?

Ferth se foi jenat.

– Nu are rost să-ţi faci griji de pe acuma.

– Probabil că ai să faci numai jumătate din pedeapsă, am zis eu.

– Cum aşa? întrebă el cu speranţă.

I-am aruncat frînghia.

– Depunînd mărturie într-un alt proces la care mă gîndesc, şi doborîndu-l pe David Oakley odată cu tine.

PARTEA A TREIA

EPILOG DE MARTIE

Ieri l-am călărit pe Breadwinner în Cheltenham Gold Cup.

Un cal cu un talent nativ, cu mai mult viitor decît trecut.

Un murg spălăcit care îşi ţinea capul jos. Nici pe departe ideea de frumuseţe cabalină.

Bătrînul Strepson îl urmări defilînd în ringul de prezentare şi zise cu un oftat:

– Arată pe jumătate adormit.

– Îl va trezi Hughes, spuse cu bunăvoinţă Cranfield.

Cranfield stătea în picioare în soarele răcoros de martie afişîndu-şi obişnuita aroganţă.

De-a lungul lunii care trecuse cutele meschine din jurul gurii lui păreau să se fi adîncit, iar purtarea lui faţă de mine era ceva mai distantă, mai stăpîn-servitor, ca înainte.

Roberta îi spusese că eu reuşisem cumva să fac să ne recăpătăm licenţele, dar el nu vedea nici un

motiv s-o creadă şi punea evenimentul pe seama intervenţiei divine.

Bătrînul Strepson zise pe ton de conversaţie:

– Kelly spune că Breadwinner va ajunge la adevărata lui capacitate la anul, pe vremea asta.

Cranfield îmi aruncă o privire „vezi-ţi de treaba ta", şi păru să nu îşi dea seama că eu îi furnizam un alibi în cazul în care calul nu cîştiga şi îi clădeam o reputaţie de bun antrenor în caz că o făcea.

Oricît de proastă era părerea lui Cranfield despre mine, era reciprocă în ceea ce mă privea.

Mai departe în ring, stătea un grup mic şi tăcut format din Kessel, Pat Nikita şi jocheul lor, Al Roach.

Ei îl prezentau pe sărmanul Squelch, şi interesul lor nu consta atît de mult în a-l face să cîştige, ci în a-l face cu orice preţ să termine cursa înaintea lui Breadwinner.

Kessel radia atîta ură încît m-am gîndit că o să se aleagă cu o durere de cap.

Ura făcea asta.

În ziua în care am descoperit asta, am renunţat la ură.

Durerile de cap ale lui Grace datorate urii trebuie să fi fost insuportabile...

Recuperarea lui Grace era încă incertă.

Ferth luase legătura cu cel mai bun psihiatru şi îi încredinţase cazul ei, şi aranjase ca să-l consulte şi pe Jack.

Cînd sosisem eu, el era în faţa camerei de cîntărire şi, văzîndu-mă, îmi făcuse semn să mă apropii de el şi îmi spuse ce îi raportase doctorul:

– Jack e sănătos conform standardelor legale şi va trebui să se prezinte la proces. Privitor la şansele lui Grace, nu şi-a asumat nici o răspundere. Totuşi, mi-a

spus că separarea lor forțată a fost o mană cerească din toate punctele de vedere. Părerea lui este că singura lor şansă de a duce în viitor o viață cît de cît normală este ca separarea lor să fie totală şi permanentă. Întoarcerea la aceleaşi condiții ar duce la o repetare a întregului ciclu.

M-am uitat posomorît la Ferth.

– Ce soluție rece, tristă şi deprimantă!

– Nu se ştie niciodată, zise el optimist. Odată ce vor trece peste asta, s-ar putea ca amîndoi să se simtă... uşurați.

I-am zîmbit.

Îmi zise brusc:

– Concepția ta generală despre viață este molipsitoare, naiba s-o ia... Cum rămîne cu cina aia?

– Oricînd.

– Mîine, atunci. La ora opt. La Caprice, cum dai colțul de la Ritz... Au mîncare mai bună decît la clubul meu.

– Foarte bine.

– Şi să-mi spui cum stă poliția cu cazul lui David Oakley...

Cea mai mare parte a săptămînii trecuse avusesem poliția din Birmingham atît la telefon, cît şi în prag.

Aproape că mi se aruncaseră de gît şi plînseseră cînd m-am dus prima oară la ei cu destule probe ca să îndreptățească o acuzare oficială, şi îmi promiseseră să-mi livreze mie, victima înscenării, unul din primele roade ale mandatului lor de percheziție.

Un bilet de la Cranfield către Jack Roxford datat doi ani mai devreme, în care îi mulțumea că nu licitase peste el la o licitație de cai şi alătura ún cec de cincizeci de lire.

În josul paginii, Cranfield scrisese:
„Cum ne-am înțeles. Mulțumiri. D.C."

Era biletul pe care Oakley îl fotografiase în apartamentul meu.

Reținut de Oakley, ca să-l aibă la mînă pe Roxford.

Poliția îmi mai spusese că Jack Roxford scosese din bancă şase sute de lire în bancnote noi în cele două săptămîni de dinaintea anchetei, iar la cinci zile după anchetă David Oakley depusese la banca lui, în contul personal, trei sute de lire din aceleaşi bancnote.

Alunecosul domn Oakley fusese auzit spunînd că regreta că nu-i făcuse felul lui Kelly Hughes.

Se auzi semnalul pentru jochei să încalece, iar Cranfield şi bătrînul Strepson şi eu ne-am dus spre locul în care aştepta Breadwinner.

Singurul jocheu care lipsea de la acea manifestație era Charlie West, a cărui licență fusese suspendată pentru restul sezonului.

Şi asta numai mulțumită intervenției lui Hughes. Ferth îi spusese cu tărie că avea să fie suspendat pe viață.

Dacă Charlie West avea să simtă vreun grăunte de recunoştință, asta era altă problemă.

M-am azvîrlit uşor pe Breadwinner, şi mi-am potrivit cu grijă în scară piciorul drept.

Un compromis între mine şi ortoped făcuse ca gipsul să-mi fie scos cu şapte zile mai devreme, dar cuvintele de despărțire ale chirurgului fuseseră nemaipomenit de amabile:

„Nu i-ai dat destul timp piciorului ăla, şi dacă se

dislocă iar e numai vina ta nenorocită!"

Îi spusesem că nu-mi puteam permite să-l las pe Cranfield să angajeze un alt jocheu pentru Breadwinner cînd calul ăla avea un aşa viitor la curse.

Bătrînul Strepson era genul recunoscător care nu se descotorosea de un jocheu care cîştigase pentru el, iar dacă alt jocheu cîştiga Golden Cup cu Breadwinner aveam să pierd pe vecie calul.

Am apucat frîul şi am mînat la pas calul spre linia de start. În afară de Grand National, Cheltenham Gold Cup era cea mai mare alergare cu obstacole a anului. Ca prestigiu, probabil cea mai mare din toate.

Toate vedetele participau la ea. Caii proşti nu aveau nici o speranţă.

La cursă luau parte nouă cai. Breadwinner era cel mai tînăr, Squelch era cel mai experimentat, iar un sur nervos pe nume Ironclad, favoritul.

Al Roach, neinfectat de Kessel, se alinie lîngă mine la start şi îmi dărui obişnuitul lui zîmbet prietenesc, irlandez.

– Şi-acum, Kelly, băiatule, spune-mi cum îl călăreşti pe micuţul ăsta acum.

– Vrei să fii suspendat?

El chicoti.

– Ce are cu tine proprietarul, Kelly?

– Eu am avut dreptate şi el nu, şi nu mă poate ierta pentru asta.

– Ciudat tip, Kessel ăsta...

Barierele fură ridicate şi am pornit.

Trei mile şi un sfert, douăzeci şi una de sărituri, două circuite întregi.

În primul circuit nu s-a întîmplat mai nimic.

Nici un cal n-a căzut, nici un jocheu nu s-a înfierbîntat.

Următoarea milă a ales bărbații de băieți, și mănunchiul s-a întins într-o procesiune straşnică, necruțătoare în care speranța şi sudoarea şi tactica se contopeau într-o lume în alergare de conflicte proprii. Viteza... săritura într-un ritm apropiat de dezastru... mizarea pe coordonarea calului... forțarea propriei tale coordonări... o cursă precum Gold Cup îți arăta din ce eşti făcut...

Între ultimele două garduri, status quo-ul era neschimbat.

Breadwinner nu făcea nici o impresie asupra lui Squelch, nici Squelch asupra lui Ironclad. Oh, bine, mi-am spus resemnat.

Al treilea. Nu era prea rău pentru un cal atît de tînăr. Nu poți să ai totul. Şi îl aveam pe Pound Postage în Grand National, de sîmbătă în două săptămîni...

Ironclad se îndreptă direct spre ultimul gard, se lansă în aer, trecu peste bîrne cu vreo jumătate de metru de aer sub el... şi căzu în bot la aterizare.

Nu-mi venea să cred.

L-am scuturat pe Breadwinner cu speranță reînnoită, şi l-am condus spre ultimul gard pentru săritura tinerei lui vieți.

Squelch trecu primul peste gard, fireşte... Ironia ironiilor, să fiu învins în Gold Cup de Squelch!

Breadwinner îşi dădu toată silința să țină pasul cu el, şi am văzut, la fel ca la Lemonfizz, că Squelch murea de oboseală.

Fileu după fileu murgul meu reducea din distanță, năduşind, întinzîndu-se, tremurînd să i-o ia înainte... dar potoul era prea aproape... nu avea rost... nu era timp...

Al Roach se uită în jur să vadă cine îl presa.

Mă văzu pe mine. Ştiu că, dintre toţi ceilalţi, Breadwinner era singurul pe care trebuia să-l învingă. Fu cuprins de panică.

Dacă rămînea liniştit, ar fi cîştigat cu două lungimi. În loc de asta, ridică biciuşca şi îl lovi de două ori pe Squelch peste crupă.

Tîmpitule, m-am gîndit gîfîind.

Squelch urăşte asta. O să se oprească. Întotdeauna se opreşte dacă îl loveşti...

Coada lui Squelch biciui aerul de furie.

Clătina violent din cap dintr-o parte în alta.

Am văzut faţa disperată a lui Al în timp ce Breadwinner îl prindea din urmă... şi potoul era acolo şi dispăru ca fulgerul... şi nici unul din noi nu ştiam măcar care cîştigase.

Fotografia l-a dat învingător pe Breadwinner. Iar dacă la Lemonfizz Cup mulţimea mă huiduise, după Gold Cup şi-a reparat greşeala.

Cum era de aşteptat, Kessel era negru de furie, şi fu cît pe ce să explodeze, cînd cineva spuse că Squelch ar fi cîştigat dacă era călărit de Hughes.

Am rîs.

Kessel arăta aproape la fel de mînat de intenţii criminale ca Grace.

Bătrînul Strepson era palid de emoţie, dar nici chiar Golden Cup nu stîrni o bucurie prea observabilă în Cranfield; şi mai tîrziu am aflat că Edwin Byler tocmai îi spusese că, pînă la urmă, nu avea să-i trimită caii lui.

Doctorul scrisese pentru a spune că starea mintală a lui Grace depindea în ultimă instanţă de acei cai, mai precis ca ei să nu ajungă pe mîna lui Cranfield, iar Byler spusese că se simţea dator faţă de soţii Roxford... scuze şi tot tacîmul, dar asta era.

Roberta şi mama ei erau în ţarcul învingătorului mîngîindu-l pe Breadwinner, şi cînd, douăzeci de minute mai tîrziu am ieşit îmbrăcat în haine de stradă, ea era acolo rezemată de balustradă, aşteptînd.

– Şchiopăţezi, spuse ea, calmă.

– Nu-s în formă, atîta tot.

– Cafea?

– Da.

A luat-o înaintea mea şi a intrat în camera de cafea.

Părul ei arămiu încă mai strălucea de la soare.

I-am adus cafeaua şi ne-am aşezat la o măsuţă acoperită cu plastic, şi m-am uitat la mizeria lăsată de ultimii ocupanţi; ceşti de cafea goale, farfurii cu firimituri, mucuri de ţigară.

Roberta le împinse cu detaşare într-un capăt al mesei şi le ignoră.

– Să cîştigi sau să pierzi, spuse ea. La asta se rezumă totul.

– Cursele?

– Viaţa.

M-am uitat la ea.

Ea zise:

– Astăzi e minunat, iar suspendarea a fost groaznică. Presupun că totul merge aşa... cînd sus, cînd jos... întotdeauna.

– Aşa cred, am aprobat-o eu.

– De la anchetă, am învăţat multe lucruri.

– Şi eu la fel... despre tine.

– Tata spune că nu trebuie să uit trecutul tău...

– Asta aşa e. Nu trebuie.

– Mintea tatei e în lanţuri. Sufletul lui are gratii de fier. Capul îi este împuiat cu idei demodate de jumătate de secol.

Îmi imita vorbele cu o ştrengărie accentuată.

Am rîs.

– Roberta...

– Spune-mi, te rog... Ezită... La trecerea aceea la nivel... cînd mi-ai spus Rosalind... pe ea o voiai?

– Nu, am spus încetişor. Pe tine... În locul ei.

Ea oftă mulțumită.

– Atunci, totul e în regulă, spuse ea. Nu-i aşa?

Am privit-o, în suflet avînd un avînt şi un entuziam necunoscute.

Sfîrşit

DICK FRANCIS

„O captivantă carte cu suspans... incitantă, convingătoare. .."

ROMANTIC TIMES

„Un thriller cu un subiect bine construit, care te ține încordat pînă la punctul culminant al intrigii..."

CHICAGO TRIBUNE

„Un roman minunat scris, un talent de-a dreptul spectaculos..."

THE TIMES

Lei: 299